

LIAHONA

LIAHONA

OP DE OMSLAG

Voorzijde: Harry Anderson, *Abraham op de vlakten van Miami*. Achterzijde: Jerry Harston, *Hel offer van Isaak*. Zie 'De wet van offerande', blz. 10.

OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND

Kinderen overal ter wereld hebben ten minste één gemeenschappelijke Vriend: hun Heiland, Jezus Christus. Zie 'Vrienden in het nieuws', blz. 12.

ARTIKELN

- 2 **BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM: OMGANG MET DE HEILIGE GEEST**
PRESIDENT JAMES E. FAUST
- 8 **DE PROFET AAN HET WOORD**
- 10 **DE WET VAN OFFERANDE** OUDERLING M. RUSSELL BALLARD
- 25 **HUISBEZOEKBOODSCHAP: ONS GETUIGENIS VAN JEZUS CHRISTUS**
VERSTERKEN DOOR SCHRIFSTUDIE
- 28 **KRACHT IN MOEILIJKE TIJDEN** OUDERLING L. LIONEL KENDRICK
- 36 **ERVARINGEN VAN HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN: 'VOORBEREID DE**
HEERLIJKHEID TE ONTVANGEN'
DE KRACHT VAN HET GELOOF MARIBEL HERRERA CHACÓN
DE ROEIPLOEG HUMBERTO EITI KAWAI
MIJN LANGE KLIM NAAR HUIS MAVIS GRACE JONES
'IK HEB ZE GEVONDEN!' MADELEINE KURTZ
- 48 **DE LIAHONA VAN MAART 2002 GEBRUIKEN**

VOOR DE JONGEREN

- 21 **MIJN BROER VERGEVING SCHENKEN** DIOSAFLOR TEMBLOR
- 22 **UIT HET ARCHIEF: HET KRENTENBOOMPJE** OUDERLING HUGH B. BROWN
- 26 **STAP NIET UIT** OUDERLING GLENN I. PACE
- 42 **REGLER OP REGLER: GELOOF IN JEZUS CHRISTUS**
- 44 **DE VOLGENDE STAP DOEN** JANE FORSGREN

DE KINDERVRIEND

- 2 **ONZE PROFETEN EN APOSTELN SPREKEN TOT ONS** OUDERLING L. TOM PERRY
- 4 **EEN FLUISTERING IN MIJN HART** WILLARD ROSANDER EN ALISA MCBRIDE
- 7 **VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT: JEZUS VERTELT DRIE GELIJKENISSEN;**
HET VERLOREN SCHAAP; DE VERLOREN PENNING
- 12 **VRIENDEN IN HET NIEUWS**
- 14 **PARTICIPATIEPERIODE: EEN HUIS VAN GOD** VICKI F. MATSUMORI
- 16 **'ZOALS IK BEN'** OUDERLING SPENCER J. CONDIE

Maart 2002 102e jaargang Nummer 3
LIAHONA 22983-120
Officiële Nederlandse uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Roed der Twaal:

Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wittlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Dennis B. Neuenschwander

Assistent-hoofdredacteur: Jennifer Greenwood

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighthon
Directeur redactie: Richard M. Ramsey
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Assistent-hoofdredacteur: Jennifer Greenwood
Redactie medewerker: Susan Barrett
Assistent publicaties: Collette Nebeker Aune

Afdeling vormgeving:

Leidinggevende art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott York Kamen
Senior vormgever: Shari Cook
Vormgever: Thomas S. Child, Randall J. Platon
Productie manager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald L. Christensen, Denise Kirby,
Kelli Pratt, Rolfand F. Sparks, Kari A. Todd,
Claudia E. Warner

Digitale voorbereiding: Jeffi Martin

Abonnementen (in VS):
Directeur: Kay W. Briggs
Distributiemanager: Kris T. Christensen

Vertaling:

CPB Vertaalbureau
Huisadres: 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijde mann
Groevestraat 64
NL-7608 HN Arnhem
Telefoon: 0546 865984
Kopij lijst op diskette aanleveren.

Abonnementenadministratie:

Klanten service: Monique ten Bosch
Distributiecentrum Frankfurt
Tel. 0049 6172 492859
Fax 0049 6172 492880

Abonnementenprijs:

EUR 15,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst
moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij
rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek
Kerkernews naar: Liahona, Floor 24, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, of e-mail
naar CUR-Liahona-VMag@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat
"kannas" of "aanwijzer" betekent) wordt gepubliceerd
in het Albanees, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans,
Compuan, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch,
Fins, Frans, Italiaans, Hiligaynon, Hongaars, Ilokaano,
Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribaati, Koreaans,
Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalllands,
Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools,
Portugees, Roemeens, Russisch, Samoanisch, Sloveens,
Spaans, Tagalog, Tahitaans, Tamil, Telugu, Thais,
Tongars, Tjcheitsch, Vietnamees, Ilands en Zweeds.
(Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

©2002 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-
houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:

March 2002, Vol. 102, No. 3, LIAHONA (US\$ 311-480)
Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada: \$15.50 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah and
at additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

POST

ARTIKEL TIENDEVEREFFENING

GEWAARDEERD

Ik heb me in 1986 laten dopen en sindsdien maakt *A Liahona* deel uit van mijn leven. Het tijdschrift heeft mij geholpen op momenten dat ik geestelijk zwak was. Ik heb de kracht ervan gevoeld in zendingswerk, huisonderwijs en in de omgang met mijn vrienden die nog geen kennis van het ware evangelie hebben.

Ik ben vooral dankbaar voor het artikel 'Het belang van de tiendevereffening' in de uitgave van december 2000. Door dat artikel heb ik als bisschop goede tiendevereffeningsgesprekken kunnen houden.

Amarildo Martins,
wijk Parque Dorotéia,
ring Diadema (Brazilië)

ONZE HEEMSE VADER VERHOORT

GEBEDEN

Na het lezen van de *Liahona* voelde ik de Geest zo sterk dat ik mijn getuigenis ervan wilde geven. Soms lijken mijn geestelijke beproevingen onoverkomelijk. Ik ben het enige kerklid in mijn familie en mijn vrienden hebben een hekel aan de kerk en haar normen. Helaas is het mij niet gelukt die mening te veranderen.

Ik weet dat er veel mensen zijn zoals ik. Maar ik weet ook dat onze hemelse Vader

ons allen lief heeft en dat Hij wil dat wij sterk zijn. Als ik ontmoedigd ben, denk ik aan de grote zegeningen die mijn hemelse Vader mij gegeven heeft. Hij luistert altijd naar mijn gebeden en Hij helpt mij, soms door vrienden en verwanten, en soms door de *Liahona*. Er staan veel fijne getuigenissen en verhalen in dit tijdschrift. Als ik het lees, groeit mijn getuigenis.

Jelena Sivoljas,
gemeente Tsjernigiv-Midden,
zendingsgebied Kiev (Oekraïne)

HET TIJDSCHRIFT IS EEN WONDER

Tuw tijdschrift is bij mij thuis echt een wonder. Elke keer dat ik de nieuwe *Liahona* mee naar huis neem, verdwijnt hij! De volgende dag zeg mijn vader, die geen lid van de kerk is, dat hij hem mee naar zijn werk heeft genomen, helemaal gelezen heeft en dat hij de artikelen erg waardeerde. Of mijn moeder, die ook geen lid is, zegt dat ze het de hele ochtend niet leer kon leggen. Ze was vooral geïnteresseerd in het artikel 'Japan: toenemend licht in het oosten' in de uitgave van maart 2001. Ik dank u voor dit wonder. Het geeft mij de kracht om aan mijn familieleden te blijven werken.

Maria Konovalova,
gemeente Koergan-Midden,
zendingsgebied Jekaterinenburg (Rusland)

Persoonlijke openbaring komt in de vorm van een getuigenis van de waarheid en als leiding in geestelijke en stoffelijke zaken. Heiligen der laatste dagen weten dat je de ingevingen van de Geest kunt ontvangen voor alle facetten van het leven, inclusief de dagelijkse, regelmatig terugkerende beslissingen.

OMGANG MET DE HEILIGE GEEST

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Enkele jaren geleden werd president Gordon B. Hinckley tijdens een persconferentie gevraagd: 'Wat is volgens u momenteel het grootste probleem van uw kerk?' Hij antwoordde dat het de snelle groei was.

Het is meer dan 170 jaar geleden dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is gesticht. Waarom blijft de kerk zo enorm bloeien en groeien? Wat onderscheidt haar van alle andere kerken? In antwoord daarop zouden we kunnen zeggen dat ons geloof meerdere unieke kenmerken heeft. Dat is onder meer de organisatie zelf, met profeten en apostelen, die volgens Paulus het fundament van de kerk zijn (zie Efeziërs 2:20); de quorums der Zeventig; de leiding in handen van de lekenpriesterschap; de zendelingenorganisatie; de welzijnszorg; tempels; familiehistorisch werk; en veel andere onderscheidende kenmerken.

Maar er is nog een reden voor onze groei, die belangrijker is dan alle andere. Van een gesprek dat de profeet Joseph Smith in 1839 had met Martin van Buren, destijds president van de Verenigde Staten, is het

volgende opgetekend: 'In ons gesprek met de president vroeg hij ons waarin wij in onze godsdienst verschilden van de andere godsdiensten in die tijd. Broeder Joseph zei dat we een andere manier van dopen hadden, en dat we de gave van de Heilige Geest verstrekten door handoplegging. Wij vonden dat alle andere overwegingen onder de gave van de Heilige Geest vielen.' (*History of the Church*, deel 4, blz. 42.)

Een van de redenen dat dit antwoord van de profeet zo geïnspireerd was, is dat elk lid van de kerk spoedig na de doop het recht ontvangt om de wonderbaarlijke gaven van de Heilige Geest te krijgen. Dat is een vervulling van de belofte van de Heiland: 'En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in de eeuwigheid bij u te zijn' (Johannes 14:16).

VERLICHTING EN BEGRIJP

Die krachtige gave geeft de leidinggeevenden, en alle kerkleden die dat waardig zijn, het recht om de gaven en de nabijheid van de Heilige Geest te hebben, die een lid van de Godheid is met de taak om te inspireren, te openbaren en in alles te onderwijzen. Het resultaat van die begiftiging is dat de leiders en de leden van de kerk sinds de stichting van de kerk voortdurend openbaring en inspiratie ontvangen om ze naar het goede te leiden. Inspiratie en openbaring zijn zo gebruikelijk en zo wijdverbreid, zo universeel, onder de leidinggeevenden en de leden dat er een sterke geestelijke basis ten grondslag ligt aan wat er gedaan wordt. En dat uit zich in de bijeenkomsten van de kerk, of die nu groot of klein zijn.

Waarom groeit en bloeit de kerk? Omdat de leiding-gevend en leden goddelijke leiding ontvangen. Dat is in onze tijd begonnen toen God, de Vader, en Jezus Christus vroeg in het voorjaar van 1820 verschenen aan Joseph Smith. Maar wij stellen dat Gods inspiratie niet alleen aan heiligen der laatste dagen wordt gegeven. Het Eerste Presidium heeft verklaard: 'Grote godsdienstige wereldleiders zoals Mohammed, Confucius en de hervormers, en filosofen zoals Socrates, Plato en anderen, hebben een deel van Gods licht ontvangen (...) om hele volken te verlichten. Zij ontvingen morele waarheden van God om hele volken verlichting te brengen en individuele mensen groter begrip te geven. (...) Wij geloven dat God alle volken voldoende kennis heeft gegeven en zal geven om ze op hun weg naar het eeuwig heil te helpen.' (Uitspraak van het Eerste Presidium aangaande Gods liefde voor de hele mensheid, 15 februari 1978.)

Wij verklaren echter plechtig dat wij weten dat het heil in de toekomstige wereld afhankelijk is van het accepteren van het evangelie van Jezus Christus zoals die in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt verkondigd. Een van de factoren die tot dat heil leiden, is persoonlijke openbaring. Joseph Smith heeft gezegd: 'Niemand kan de Heilige Geest ontvangen zonder openbaringen te ontvangen. De Heilige Geest is een Openbaarder.' (*History of the Church*, deel 6, blz. 58.)

PERSOONLIJKE OPENBARING

Heiligen der laatste dagen die door handoplegging de gave van de Heilige Geest hebben ontvangen, hebben zowel recht op openbaring voor de kleine gebeurtenissen in het leven als voor die gelegenheden waarbij ze de grote Goliats van het leven tegenkomen. Als wij goed leven, hebben wij er recht op openbaring te ontvangen voor onszelf, als ouder voor onze kinderen, en als kerklid in onze roeping. Maar het recht op openbaring voor anderen beperkt zich tot ons eigen rentmeesterschap.

David, de jongste zoon van Izaï, een eenvoudige herdersjongen, bood zich als vrijwilliger aan om tegen de

reus Goliat te strijden. David en het hele leger van Israël werden beledigd door de kleinerende schimpscheuten van die enorme reus, maar David wist dat hij daar door inspiratie was gekomen om Israël te redden. Koning Saulus was zo onder de indruk van het geloof en de vastberadenheid van de jongeman dat hij hem opdracht gaf om tegen Goliat te strijden. Goliat maakte zich vrolijk over Davids jonge leeftijd en zijn gebrek aan wapening. David antwoordde dat Hij kwam in naam van de Heer der heerscharen, de God van de legers van Israël, en dat alle aanwezigen zouden zien dat de Heer niet redt door het zwaard en de speer, 'want de strijd is des Heren' (1 Samuël 17:47). Toen gooidde David met zijn slinger een steen met zoveel kracht en nauwkeurigheid dat die diep in het voorhoofd van Goliat drong. Goliat viel stervend ter aarde en de Filistijnen vluchtten in angst.

Wat is er gebeurd met de levende God van David? Het is bijzonder onlogisch om te veronderstellen dat God, die zo vrijelijk tot de profeten van het Oude Testament sprak, nu zwijgt, dat hij niet meer communiceert, maar stil is.

We mogen ons dan afvragen: heeft God ons minder lief dan hen die door de profeten van weleer geleid werden? Hebben wij zijn leiding en instructie minder hard nodig? De logica zegt ons dat dit niet het geval is. Geeft Hij niet meer om ons? Is Hij zijn stem kwijt? Is Hij voorgoed op vakantie gegaan? Slaapt Hij? De onredelijkheid van elk van die opties is volkomen duidelijk.

Toen de Heiland onderwees in de synagoge te Kaper-naüm, verkondigde Hij zijn goddelijkheid in niet mis te verstane bewoordingen. De apostel Johannes schrijft:

'Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede.

'Jezus zeide dan tot de twaalfen: Gij wilt toch ook niet weggaan?

'Simon Petrus antwoordde Hem: Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven;

'en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt [Christus, de Zoon van de levende] God' (Johannes 6:66-69).

Wij erkennen en getuigen dat hetzelfde getuigenis van

Waarom groeit en bloeit de kerk? Omdat de leiding-geevenden en leden goddelijke leiding ontvangen. Dat is in onze tijd begonnen toen God, de Vader, en Jezus Christus vroeg in het voorjaar van 1820 verschenen aan Joseph Smith.

de goddelijke natuur van Christus dat Petrus ontvangen had, ook onze heilige kennis is.

Persoonlijke openbaring komt in de vorm van een getuigenis van de waarheid en als leiding in geestelijke en stoffelijke zaken. Heiligen der laatste dagen weten dat je de ingevingen van de Geest kunt ontvangen voor alle facetten van het leven, inclusief de dagelijkse, regelmatig terugkerende beslissingen. Hoe kan iemand zelfs maar overwegen om een belangrijke beslissing te nemen zoals 'Wie moet mijn huwelijkspartner worden?' zonder ernaar te streven de inspiratie van de almachtige God te ontvangen? Of 'Wat voor werk moet ik doen?' 'Waar moet ik wonen?' 'Hoe moet ik leven?'

Veel getrouwe heiligen der laatste dagen zijn door de Geest gewaarschuwd dat ze in gevaar verkeerden. Onder hen was president Wilford Woodruff, die daarover heeft gezegd:

'Toen ik van de pioniersreis [1847] terugkwam in Winter Quarters, zei president [Brigham] Young tegen mij: "Broeder Woodruff, ik wil dat u uw vrouw en kinderen meeneemt naar Boston en dat u daar blijft tot u alle

heiligen Gods in New England en Canada kunt verzamelen en ze naar Zion sturen."

'Ik deed wat hij zei. Het kostte me twee jaar om iedereen te verzamelen en toen ging ik zelf met de laatste groep reizigers mee (er waren ongeveer honderd mensen). Wij arriveerden op een dag tegen zonsopgang in Pittsburgh. We wilden daar niet blijven, dus ging ik naar de stoomboot die als eerste zou vertrekken. Ik sprak de kapitein en boekte een overtocht voor ons op die stoomboot. Ik had dat nog maar net gedaan toen de Geest tot mij sprak, en het was heel duidelijk: "Ga niet aan boord van die stoomboot, en uw reisgenoten ook niet." Uiteraard ging ik terug naar de kapitein en zei hem dat ik besloten had om te wachten.

'Enfin, dat schip vertrok en was nog maar [acht kilometer] de rivier opgevaan toen er brand uitbrak en driehonderd mensen verbrandden of verdrinken. Als ik niet naar die Geest had geluisterd, en met de rest van de reizigers die stoomboot had genomen, dan ziet u wat het gevolg zou zijn geweest.' (*The Discourses of Wilford Woodruff*, samengesteld door G. Homer Durham [1946], blz. 294–295.)

HOE WE OPENBARING ONTVANGEN

Als we openbaring en inspiratie willen ontvangen, moeten we ons wel aan enkele richtlijnen en regels houden. We moeten onder meer (1) eerlijk en oprecht proberen Gods geboden te onderhouden; (2) geestelijk openstaan voor

FOTO-ILLUSTRACIE: EBER, ESSELLEN

godelijke boodschappen; (3) God er in nederig, vurig gebed om vragen; en (4) met onwankelbaar geloof op zoek gaan naar antwoorden.

Ik getuig dat inspiratie de bron kan zijn van ieders hoop, leiding en kracht. Het is een van de grote schatten van het leven. Inspiratie ontvangen houdt in dat we tot de oneindige kennis van God komen.

Hoe werken openbaring en inspiratie? Iedereen heeft een ingebouwde 'ontvanger' die, als hij goed wordt afgesteld, goddelijke communicatie kan ontvangen. Elihu heeft tegen Job gezegd: 'Het is de geest in de stervelingen en [...] de Almachtige [...], die hun inzicht geeft' (Job 32:8). Zo nodig kunnen we, net als Nephi, volledig door de Geest geleid worden, 'van tevoren niet wetende' wat we moeten doen. (Zie 1 Nephi 4:6.)

Hoe ontvangen wij inspiratie? Enos heeft gezegd: 'En terwijl ik aldus in de geest streed, ziet, toen klonk de stem des Heren opnieuw in mijn gemoed' (Enos 1:10). Dat is niet noodzakelijkerwijs een hoorbare stem. Wij krijgen de geest van openbaring door God op ons bevestigd. 'Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, die op u zal komen en in uw hart wonen', zegt de Heer (LV 8:2).

Hoe was de stem van de Heer die de Tisbiet Elia hoorde? Het was niet de 'geweldige en sterke wind, die bergen verscheurde en rotsen verbrijzelde', noch 'na de wind een aardbeving', noch 'na de aardbeving een vuur'. Het was

Heiligen der laatste dagen die door handoplegging de gave van de Heilige Geest hebben ontvangen, hebben zowel recht op openbaring voor de kleine gebeurtenissen in het leven als voor die gelegenheden waarbij ze de grote Goliats van het leven tegenkomen.

een stille, zachte stem als 'het suizen van een zachte koelte'. (Zie 1 Koningen 19:11–12.)

De innerlijke stem van de Geest heeft het vermogen om overal doorheen te fluisteren en alles te doorboren. (Zie LV 85:6.) In de Schriften lezen wij: 'Zij [...] bemerkten, dat het geen geluid des donders, noch een geluid van groot geweld was, maar ziet, een zoete, volmaakt zachte stem, als het ware een fluistering, en ze drong toch door tot in het binnenste der ziel' (Helaman 5:30).

Zo brengt de Heer door openbaring inspiratie tot ons verstand, alsof er een stem tot ons sprak. Ouderling Harold B. Lee (1899–1973) heeft als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen het volgende getuigenis gegeven: 'Ik heb een gelovig hart vanwege een eenvoudig getuigenis dat ik als kind heb gekregen. Ik denk dat ik zo rond de tien – of misschien elf — jaar was. Ik was met mijn vader op een boerderij die een eind bij ons vandaag lag, en ik probeerde de dag door te komen door mezelf bezig te houden tot mijn vader klaar was om naar huis te gaan. Aan de andere kant van het hek van die boerderij stonden wat vervallen schuren die al de nodige aantrekkingskracht uitoefenden op de

nieuwsgierige, avontuurlijke jongen die ik was. Ik begon over het hek te klimmen en hoorde net zo duidelijk een stem als u de mijne hoort, die mij bij mijn naam noemde en 'Ga daar niet heen!' zei. Ik keek om naar mijn vader om te zien of hij dat tegen mij zei, maar hij was helemaal aan de andere kant van de akker. Er was niemand te zien. Toen besefte ik als kind dat er personen waren die ik niet kon zien, en dat ik een stem had gehoord. En als ik deze verhalen van de profeet Joseph Smith lees en [hoor], dan weet ook ik wat het betekent om een stem te horen, want ik heb de stem van een onzichtbare spreker gehoord.' (*Divine Revelation*, Brigham Young University Speeches of the Year [15 oktober 1952], blz. 5.)

OPENBARING IN DE TEGENWOORDIGE KERK

Hoewel elk getrouw kerklid recht heeft op persoonlijk openbaring, is er maar één persoon op aarde die openbaring voor de hele kerk ontvangt. President Wilford Woodruff (1807–1898) heeft gezegd: 'De Kerk van God zou het zonder openbaring nog geen vierentwintig uur uithouden.' (*Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 61.)

Een lid heeft geschreven: 'Dagelijks begrijpen mannen en vrouwen door openbaring de fundamentele waarheid dat God zijn evangelie en kerk hersteld heeft.

'Dagelijks worden de kerkleiders door openbaring geleid in de aangelegenheden van de kerk, zowel algemeen als plaatselijk, over de hele wereld.

'Dagelijks krijgen zendelingen van de kerk door openbaring ingevingen om te getuigen, te weten wat ze moeten zeggen, en te onderwijzen met de geest van openbaring.

'Dagelijks wordt de wil van de Heer, zoals geopenbaard in de standaardwerken van de kerk, door de geest van openbaring in het verstand van heiligen der laatste dagen verlicht.

'Dagelijks wordt er geloof versterkt in het hart van de gelovigen, door bewijzen van openbaring in hun leven — in beslissingen omtrent het huwelijk, beroep, woning, zaken, huiswerk, gevaren — in feite in alle facetten van het leven.

'Elke heilige der laatste dagen kan er door de geest van

openbaring achter komen dat president Joseph Fielding Smith [1876–1972] de waarheid sprak toen hij zei:

“De Heer zegent niet alleen de mannen die aan het hoofd staan en de sleutels van het koninkrijk dragen, maar Hij zegent ook elke getrouwe persoon met de geest van inspiratie.” (Roy W. Doxey, *Walk with the Lord* [1973], blz. 173–174; cursivering overgenomen uit de originele tekst.)

Wie is momenteel de profeet van de wereld? Ik getuig dat de huidige profeet op aarde Gordon B. Hinckley is, die werkzaam is als de president van de kerk. Hij is de enige die de sleutels van Gods koninkrijk op aarde draagt. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is Gods kerk op aarde, en om het heil te ontvangen in Gods tegenwoordigheid, moeten wij de volheid aanvaarden van het evangelie van Jezus Christus zoals die in de kerk in wordt verkondigd.

Waarom is de kerk de afgelopen 170 jaar zo sterk gegroeid? Waarom blijft zij in toenemend tempo groeien? Dat komt grotendeels door goddelijke openbaring en inspiratie.

Ik bid dat wij zo mogen leven dat wij de Heilige Geest bij ons hebben, want de Heilige Geest heeft, onder leiding van de almachtige God, dit volk en hun leiders geleid vanaf het nederige begin van de kerk tot de grote geestelijke kracht die zij vandaag is. □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Elk lid van de kerk ontvangt spoedig na de doop het recht op de wonderbaarlijke gaven van de Heilige Geest.

2. De gave van de Heilige Geest geeft de leden recht op persoonlijke inspiratie in de kleine gebeurtenissen van het leven, maar ook in die gelegenheden waarbij zij geconfronteerd worden met de reusachtige 'Goliats' van het leven.

3. Vier richtlijnen waaraan we ons moeten houden om openbaring en inspiratie van de Heilige Geest te ontvangen, zijn: (1) eerlijk en oprecht proberen Gods geboden te onderhouden; (2) geestelijk openstaan voor goddelijke boodschappen; (3) God er in nederig, vurig gebed om vragen; en (4) met onwankelbaar geloof op zoek gaan naar antwoorden.

ADVIES EN RAAD VAN PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

De profeet aan het

EEN VERBONDVOLK

‘U bent een verbondsvolk. (. . .) Toen u zich in deze kerk liet dopen, nam u een levenslange verplichting op u om te leven zoals Hij wil dat u leeft. U neemt wekelijks deel aan het avondmaal, de symbolen van zijn offer, van zijn lijden voor uw welzijn, en een herinnering aan het verbond dat u sluit om de naam van Jezus Christus op u te nemen en zijn geboden te onderhouden. En Hij sluit een verbond met u dat Hij u zal zegenen met zijn Geest.’¹

VOEG IETS TOE AAN HET GOEDE IN DE WERELD

‘Wij geloven dat wij allen zoons en dochters van God zijn, die geboren zijn met een goddelijk geboorterecht, dat er iets goeds in ons schuilt, en dat wij dat goede moeten ontwikkelen en voeden, het laten blijken en iets moeten toevoegen aan het goede dat er in het algemeen in de wereld is.’²

WEES EEN GOEDE HEILIGE DER LAATSTE DAGEN

‘Het is niet moeilijk om een goede heilige der laatste dagen te zijn. Je hoeft alleen maar goed, fatsoenlijk, vriendelijk, aardig en een goede buur te zijn, en dan accepteert de Heer je inzet, vergroot Hij je zegeningen, en zegenet Hij je gezin en je kinderen.

(. . .) Laten we heiligen der laatste dagen zijn. Laten we iets meer recht op staan, ons hoofd een klein beetje hoger houden en lopen zoals leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen horen te lopen.’³

VERSCHILLENDE CULTUREN WAARDEREN

‘Misverstanden komen voort uit onwetendheid en wantrouwen. Als wij verschillende culturen leren kennen, leren we ze waarderen.’⁴

ZORG DAT U ZIJN ZEGENINGEN VERDIENT

‘Ga elke avond en elke ochtend op uw knieën. (. . .) Laat niets in uw leven toe dat u het verlangen om te bidden zou ontnemen. Praat met uw Vader in de hemel. Doe dat in liefde. Bedank Hem voor zijn zegeningen. Vraag Hem wat u dierbaar is, dan zal Hij naar uw gebeden luisteren en ze verhooren. Hij zal de weg voor u vrijmaken als u Hem dat vraagt en als u zo leeft dat u zijn zegeningen verdient.’⁵

GETROUWE TIENDEBETALERS

‘Ik blijf de getrouwe tiendebetalers in de kerk dankbaar. Ik weet dat de Heer ze liefheeft. Ik weet dat Hij ze zozeer liefheeft dat Hij bereid is de

vensters van de hemel open te doen en zegeningen op ze uit te storten. Dat heb ik steeds weer zien gebeuren.’⁶

HOOP

‘Deze mensen zijn niet zonder hoop. Iedereen zou moeten inzien dat er zelfs onder de moeilijkste omstandigheden nog een element van hoop is, dat de mensen zich kunnen herstellen van wat zij hebben gedaan, dat ze het beter kunnen doen, dat ze een ommekeer kunnen maken, dat ze zich kunnen verbeteren en daardoor gelukkiger kunnen worden.’⁷

ZUSTERSHULPVERENIGING

‘Deze opmerkelijke organisatie [de ZHV] verschaft sociale omgang, enorme gelegenheden tot dienstbetoon, verlichting en onderwijs, voorziet in de noden van behoeftigen, en biedt veel andere kansen. Voor u, vrouwen, is de ZHV uw lieve, zorgzame moeder. In ziekte of gezondheid zal de ZHV u tot zegen zijn. U krijgt er gelegenheden door om te groeien en u te ontwikkelen. U krijgt er vriendschapsbanden door met de beste vrouwen in de wereld. U ontvangt er troost door in tijden van verdriet, zegen in tijden van nood, en u krijgt er de onvergelijkelijke vreugde door die je krijgt als je met gelijkgestemden omgaat.’⁸ □

woord

NOTEN

1. Bijeenkomst, Nouméa (Nieuw-Caledonië), 17 juni 2000.
2. Interview, *Boston Globe*, 14 augustus 2000.
3. Regionale conferentie, Ogden (Utah), 21 mei 2000.
4. Toespraak, National Press Club, 8 maart 2000.
5. Bijeenkomst, Pago Pago, Amerikaans Samoa, 17 juni 2000.
6. Toespraak, herinwijding kerk van de wijk Salt Lake 10, 2 januari 2000.
7. Interview met de pers over *Standing for Something*, 11 februari 2000.
8. Devotional voor oud-studenten van de Brigham Young University, 12 september 2000.

'Elke week neemt u deel aan het avondmaal, (. . .) een herinnering aan het verbond dat u sluit om [zijn] naam op u te nemen.'

De wet van

De twee voornaamste doelen van de wet van offerande zijn: ons beproeven en ons tot Christus laten komen.

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Enkele jaren geleden bracht ik met mijn gezin een bezoek aan Palmyra (New York), Kirtland (Ohio) en Nauvoo (Illinois). We namen tijdens die reis de beginperiode uit de kerkgeschiedenis door en werden herinnerd aan de overweldigende offers die de stichters van de kerk brachten om Gods koninkrijk in deze laatste bedeling te vestigen.

Nadenkend over hun nederige gehoorzaamheid begon ik me te concentreren op de eeuwige aard van de wet van offerande, die een onmisbaar onderdeel van het evangelie van Jezus Christus is. Die wet werd onderhouden in de tijden van het Oude Testament, het Nieuwe Testament en het Boek van Mormon. Hoewel de gebruiken horend bij die wet veranderd werden in de tijd van het Nieuwe Testament, bleven de doelen van de wet van offerande hetzelfde, zelfs toen de wet van Mozes vervuld was door de verzoening van Christus.

Het eerste waar de mensen over het algemeen aan denken als ze 'de wet van Mozes' horen, is het offeren van dieren. De enigszins gruwelijke aard van bloedoffers heeft sommigen ertoe gebracht deze vraag te stellen: 'Wat had zo'n handeling nou te maken met het evangelie van liefde?' We kunnen het antwoord op die vraag beter begrijpen als we de twee voornaamste doelen van de wet van offerande begrijpen. Die doelen golden voor Adam, Abraham, Mozes, en de apostelen uit het Nieuwe Testament, en zij gelden ook voor ons in deze tijd, die de wet van offerande aanvaarden en naleven. De twee voornaamste

JOHN SCOTT, HET LAATSTE OORDEEL

offerande

doelen zijn ons op de proef te stellen en ons tot Christus te laten komen.

'In mijn hart heb Ik besloten, zegt de Here, dat *Ik u in alles zal beproeven of gij in mijn verbond wilt verblijven*, zelfs tot in de dood, opdat gij waardig moogt worden bevonden.

'Want indien gij niet in mijn verbond zult verblijven, zijt gij *Mijner niet waardig*' (LV 98:14–15; cursivering toegevoegd).

Door de wet van offerande hebben wij een kans om de Heer te laten zien dat wij Hem meer liefhebben dan wat dan ook. Als gevolg daarvan is het leven soms moeilijk, want dit is het proces van vervolmaking waarmee wij voorbereid worden op het celestiale koninkrijk, om 'voor eeuwig [te] wonen in de tegenwoordigheid van God en zijn Christus' (LV 76:62).

Verder heeft president Ezra Taft Benson (1899–1994) uitgelegd dat het 'de heilige zending van de kerk (...) [is] "allen uit te nodigen tot Christus te komen" (LV 20:59).' ("Come unto Christ, and Be Perfected in Him", *Ensign*, mei 1988, blz. 84; zie ook Moroni 10:32.) In dat licht is de wet van offerande altijd een middel geweest waardoor Gods kinderen tot de Heer Jezus Christus konden komen.

Hoe kunnen wij door offerande tot Christus komen? Niemand aanvaardt de Heiland zonder eerst geloof in Hem te hebben. Daarom is geloof in de Heer Jezus Christus het eerste beginsel van het evangelie. In overeenstemming daarmee heeft de profeet Joseph Smith (1805–1844) een belangrijk verband uitgelegd tussen het beginsel geloof en het beginsel offerande: 'Laten wij hierbij opmerken dat een godsdienst die geen volledige opoffering van zijn aanhangers vergt, nooit voldoende macht heeft om hen het geloof te laten ontwikkelen dat zij nodig hebben voor het leven en het eeuwig heil; (. . .) door de opoffering van al het aardse komt de mens echt te weten dat hij doet wat goed is in Gods ogen. Heeft een mens voor de waarheid alles opgeofferd wat hij heeft, zelfs zonder zijn leven achter te houden, in het geloof voor God dat dit offer van hem is gevraagd omdat hij ernaar streeft zijn wil te doen, dan weet hij met de grootste zekerheid dat God zijn offer aanvaardt, en zal aanvaarden, en dat hij niet vergeefs naar zijn gezicht heeft gezocht, noch dat vergeefs zal doen. Onder die omstandigheden kan hij vervolgens het geloof verkrijgen dat

nodig is om het eeuwige leven te ontvangen.' (*Lectures on Faith* [1985], blz. 69.)

Samenvattend: we moeten weten dat wat we doen goed is in Gods ogen, en begrijpen dat wij zijn kennis ontvangen door opoffering en gehoorzaamheid. Zij die op die wijze tot Christus komen, ontvangen een vertrouwen dat hen gemoedrust influistert en dat hen uiteindelijk in staat zal stellen het eeuwige leven te verkrijgen.

WAT WIJ VAN OFFERANDE LEREN

Door offerande komen wij iets over onszelf te weten — wat wij bereid zijn om onze gehoorzaamheid op te geven voor de Heer.

Broeder Truman G. Madsen heeft verteld over een bezoek dat hij aan Israël heeft gebracht met president Hugh B. Brown (1883–1975), een apostel van de Heer en destijds eerste raadgever in het Eerste Presidium. In een vallei die Hebron genoemd wordt, waar volgens de overlevering het graf van vader Abraham ligt, vroeg broeder Madsen aan president Brown: 'Wat zijn de zegeningen van Abraham, Isaak en Jakob?' Toen hij hier kort over na had gedacht, antwoordde president Brown: 'Nageslacht.'

Broeder Madsen schrijft: 'Ik riep bijna uit: "Waarom werd Abraham dan geboden om naar de berg Moria te gaan en zijn enige hoop op een nageslacht te offeren?"

'Het was duidelijk dat [president Brown], die bijna negentig was, al eerder over die vraag had nagedacht, gebeden en geweed. Hij zei uiteindelijk: "Abraham moest iets te weten komen over Abraham."' (*The Highest in Us* [1978], blz. 49.)

Laten we nu eens kijken naar een andere manier waarop de wet van offerande mensen tot Christus bracht. Vanouds brachten bloedoffers de mensen tot Christus doordat zij een symbool en voorafschaduwing waren van zijn leven en zending.

Adam werd geleerd dat het offer op het altaar 'een gelijkenis van de offerande van de Eniggeborene des Vaders' was (Mozes 5:7). Daaraan zien wij dat de kinderen van onze Vader begrepen wat het verband was tussen hun eigen offers en het offer van het Lam Gods. (Zie LV 138:12–13.)

In het Boek van Mormon vinden we enkele duidelijke

leringen over het doel van de wet van offerande in de wet van Mozes. Nephi heeft uitgelegd dat die offeranden een symbool waren van het offer van Christus. (Zie 2 Nephi 11:4.) Hij schrijft: '[Wij] onderhouden [...] de wet van Mozes, en zien standvastig naar Christus uit. (...) Want voor dit doel werd de wet gegeven' (2 Nephi 25:24–25). In Alma lezen we: '[Zij] zagen [...] uit naar de komst van Christus, en namen in aanmerking, dat de wet van Mozes een zinnebeeld was van zijn komst. (...) De wet van Mozes diende om hun geloof in Christus te versterken' (Alma 25:15–16).

De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd: 'Als de Heer zich in tijden van weleer aan de mensen openbaarde en hen gebod om Hem offers te brengen, (...) was dat om hen in

duis onverbrekelijk met elkaar verweven. (...) Onderhouden we die en andere geboden, dan gebeurt er iets geweldigs met ons. (...) We worden heiliger — we gaan meer op onze Heer lijken!' ('Lessons from Eve', Ensign, november 1987, blz. 88.)

EEN WET VANAF HET BEGIN

Onze eerste lessen over de wet van offerande, en over andere evangeliebeginselen, begonnen in ons voorsterfelijk leven. We werden er onderwezen in de volheid van het evangelie en het heilsplan (zie LV 138:56). We waren op de hoogte van de zending van de Heiland en van zijn toekomstige zoenoffer, en we steunden Hem vrijwillig als onze Heiland en Verlosser. In feite vernemen

De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd: 'Laten wij hierbij opmerken dat een godsdienst die geen volledige opoffering van zijn aanhangers vergt, nooit voldoende macht heeft om hen het geloof te laten ontwikkelen dat zij nodig hebben voor het leven en het eeuwig heil.'

geloof uit te laten kijken naar de tijd van zijn komst, en om hen voor vergeving van hun zonden te laten vertrouwen op de macht van die verzoening.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, verzameld door Joseph Fielding Smith [1976], blz. 60–61; zie ook blz. 58.)

President Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft een jongeman die moeite had met zijn getuigenis eens uitgelegd dat moeite en inzet nodig is om door Jezus Christus behouden te worden. Hij zei tegen mijn vriend: 'Men leert de Heer kennen door opoffering en dienstbaarheid.' Als we onze zelfzuchtige verlangens opofferen, en we onze God en anderen dienen, gaan we meer op Hem lijken.

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd:

'Ons is geboden om nog steeds offers te brengen, zij het niet door het vergieten van dierenbloed. We bereiken ons hoogste gevoel van opoffering door onszelf te heiligen.

'Dat weten we door onze gehoorzaamheid aan Gods geboden. De wetten van gehoorzaamheid en offerande zijn

we in Openbaring 12:9, 11 dat wij door 'het bloed van het Lam' (het zoenoffer van Christus) en ons getuigenis Satan kunnen overwinnen. President Joseph F. Smith (1838–1918) heeft uitgelegd: 'De Heer heeft in het begin bepaald dat de mens met de kennis van goed en kwaad te maken zou krijgen, en gaf hem bovendien een gebod om het goede aan te kleven en zich te onthouden van kwaad. Maar als hij faalde, zou Hij hem de wet van offerande geven en hem een heiland verschaffen opdat hij terug in de tegenwoordigheid van God gebracht mocht worden en met Hem mocht deelnemen aan het eeuwig leven. Dat was het plan van verlossing dat de Almachtige gekozen en ingesteld heeft vóór de mens op aarde geplaatst werd.' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* [1998], blz. 98.)

Adam en Eva werden in de wet van offerande onderwezen en kregen het gebod om offers te brengen. Het ging om twee zinnebeelden: de eerstelingen van de kudde en de eerste vruchten van het veld. Zij gehoorzaamden zonder iets in twijfel te trekken. (Zie Mozes 5:5–6.) President

David O. McKay (1873–1970) heeft op het volgende gewezen: 'Deze [wet] hield in dat het beste wat de aarde voortbracht, en de beste dieren in de kudde, niet voor de mens zelf, maar voor God gebruikt werden.' ('The Atonement', *Instructor*, maart 1959, blz. 66.) Op een tijd in de geschiedenis waarop het moeilijk was om ervoor te zorgen dat de familie voedsel had, werd van hen die de Heer wilden aanbidden gevraagd om het beste deel van hun levensonderhoud te offeren. Het was een ware beproeving van het geloof van Adam en Eva, en zij gehoorzaamden.

Ook Abel, Noach, Abraham, Isaak, Jakob en alle heilige profeten van Adam tot en met Mozes brachten op soortgelijke wijze offers aan de Heer.

officiëren. Net als Christus offerde de aanbieder van het offer gewillig wat door de wet vereist werd.

Het onderdeel van de offerande die de meeste overeenkomsten vertoonde met de Heiland, was het offer zelf. Neem samen met mij eens een paar van die overeenkomsten onder de loep.

Ten eerste werd het dier, net als Christus, gekozen en gezalfd door handoplegging. (De Hebreeuwse titel *Messias* en de Griekse titel *Christus* betekenen allebei 'de Gezalfde'.) Ten tweede moest het levensbloed van het dier vergoten worden. Ten derde moest het vlekkeloos zijn — mocht het totaal geen lichamelijke tekortkomingen hebben — moest het compleet, gezond en volmaakt zijn. Ten vierde moest

Na het allergrootste offer van de Heiland heeft de verordening van het avondmaal de verordening van de offerande vervangen. In zekere zin werd de offeraar zelf de offerande.

DE WET VAN MOZES

Door de opstandige aard van de kinderen van Israël in de tijd van Mozes werd het gebruik van de wet van offerande veranderd; het werd een strenge wet die dagelijkse verrichtingen en verordeningen vereiste. In de tijd van Mozes was er een toename in het aantal en de verscheidenheid aan offers in het kader van de wet van offerande. De Mozaïsche offers bestonden uit vijf hoofdtsoorten offers die in twee primaire categorieën in te delen waren: de verplichte en de vrijwillige. Het verschil tussen de verplichte en de vrijwillige offers is te vergelijken met het verschil tussen de wet van tiende en de wet van vastengaven.

Er bleef één aspect hetzelfde voor alle offers: alle aspecten van de Mozaïsche offers waren gericht op Christus. Net als Christus trad de priester op als middelaar tussen het volk en hun God. Net als Christus moest de priester de juiste afstamming hebben om in zijn ambt te

het offerdier rein en waardig zijn. Ten vijfde moest het tam zijn, niet wild, en moest het nuttig zijn voor de mens. (Zie Leviticus 1:2–3, 10; 22:21.) Ten zesde en zevende moest het dier, voor de oorspronkelijke offers door Adam en voor de meest gebruikelijke offers onder de wet van Mozes, een eerstgeboren, mannelijk dier zijn. (Zie Exodus 12:5; Leviticus 1:3; 22:18–25.) Ten achtste moest een graanoffer tot meel vermalen worden en moest er een broodproduct van gemaakt worden, wat ons herinnert aan de titel van onze Heer, het Brood des levens. (Zie Johannes 6:48.) Ten negende herinnerden de eerstelingen die werden geofferd ons eraan dat Christus de eersteling van de opstanding was. (Zie 1 Korintiërs 15:20.) (Zie ook de Bible Dictionary in de Engelstalige Bijbel van de kerk, lemma 'Sacrifices'; en *Encyclopedia of Mormonism*, onder redactie van Daniel H. Ludlow [1992], 5 delen, deel 3, blz. 248–249.)

Jezus zei tegen zijn Nephtische apostelen dat Hij geen brandoffers meer zou aanvaarden, maar dat zijn discipelen een 'gebroken hart en een verslagen geest' moesten offeren. In plaats van onze dieren of ons graan, verwacht de Heer nu dat wij alles opgeven wat goddeloos is.

VERVULLING VAN DE WET

De wet van offerande met zijn systeem van offergaven zoals Mozes die ontving, was nog in gebruik in de tijd van het Nieuwe Testament. Jezus Christus van het Nieuwe Testament was Jehova van het Oude Testament — Hij die de wet aan Mozes had gegeven en de elementen van de wet had voorgeschreven die wezen op zijn toekomstige zoenoffer. Daarom had Hij het gezag om die wet te vervullen, en zijn laatste woorden 'Het is volbracht!' (Johannes 19:30) geven aan dat dit gedaan was.

Amulek heeft de vervulling van de wet als volgt uitgelegd:

'Daarom is het nodig, dat er een grote en laatste offerande zal zijn; en dan zal er (. . .) een einde komen aan het vergieten van bloed; dan zal de wet van Mozes worden vervuld. (. . .)

'En ziet, dit is de gansse betekenis der wet, in alle opzichten wijzende op die grote en laatste offerande; en die

grote en laatste offerande zal de Zoon van God zijn, eindelijk en eeuwig' (Alma 34:13–14).

Dit is een belangrijke waarheid: we moeten inzien dat de wet van Mozes niet hetzelfde is als de wet van offerande. De wet van Mozes is vervuld, maar de beginselen van de wet van offerande blijven deel uitmaken van de leer van de kerk. Het voornaamste doel van de wet van offerande is ons op de proef te stellen en ons tot Christus te laten komen. Na het hoogste offer dat de Heiland gebracht heeft, werden er twee aanpassingen aangebracht in het gebruik van deze wet. Ten eerste verving de verordening van het avondmaal de verordening van de offerande; en ten tweede was het offer nu niet meer gericht op een dier van iemand, maar op de persoon zelf. In zekere zin werd de *offeraar* zelf de *offerande*.

Nadenkend over het vervangen van het dierenoffer door het avondmaal, zien we een duidelijk verband tussen die twee. Zowel het offer als het avondmaal:

■ worden beïnvloed door iemands houding en leefwijze; (Zie Amos 5:6-7, 9-10, 21-22; 3 Nephi 18:27-29; Moroni 7:6-7.)

■ dienen te worden verricht door priesters van de Aäronische priesterschap; (Zie LV 13:1; 20:46.)

■ zijn gericht op Christus; (Zie Lucas 22:19-20; Alma 34:13-14.)

■ maken gebruik van zinnebeelden van Christus' vlees en bloed; (Zie Lucas 22:19-20; Mozes 5:6-7.)

■ verschaffen manieren om met God verbonden te sluiten en te hernieuwen; (Zie Leviticus 22:21; LV 20:77, 79.)

■ worden geregeld verricht, zowel op de sabbat als bij andere bijzondere gelegenheden; (Zie Leviticus 23:15; LV 59:9-13.)

■ worden geassocieerd met maaltijden, en maaltijden zijn een symbool zijn van de verzoening; (Zie Leviticus 7:16-18; Matteüs 26:26.)

■ zijn de enige verlossende verordeningen waaraan leden meer dan eens voor zichzelf deelnemen;

■ zijn een belangrijke stap in het bekeringsproces; (Zie Leviticus 19:22; 3 Nephi 18:11; Mozes 5:7-8.)

President Joseph F. Smith heeft gezegd dat het doel van het avondmaal is dat 'wij voortdurend de Zoon van God in gedachten houden, die ons verlost heeft van de eeuwige dood en ons weer leven heeft gebracht door de macht van het evangelie. Vóór de komst van Christus naar de aarde werd dit door de bewoners van de aarde herdacht (. . .) door een andere verordening [bloedoffer], die een gelijkenis was van het grote offer dat in het midden des tijds zou plaatsvinden.' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith*, blz. 102.)

HET OFFER VAN ONZELF

Na zijn bediening in het sterfelijk leven, heeft Christus de wet van offerande op een nieuw niveau getild. Jezus beschreef hoe de wet verder van kracht zou blijven, en vertelde zijn Nephitische apostelen dat Hij geen brandoffers meer zou aanvaarden, maar dat zijn discipelen 'een gebroken hart en een verslagen geest' moesten offeren. (3 Nephi 9:19-20; zie ook LV 59:8, 12.) In plaats van dieren of graan verwacht de Heer nu dat wij alles opgeven wat goddeloos is. Deze hogere wet van offerande reikt tot

in het innerlijk van de mens. Ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Een [echt] persoonlijk offer [is] nooit het leggen van een dier op een altaar geweest, maar de bereidheid om het dier in onszelf op het altaar te leggen en het te laten verteren!' ('Onthoud u van alle goddeloosheid', *De Ster*, juli 1995, blz. 62.)

Hoe tonen wij de Heer dat wij onszelf symbolisch op het altaar van deze tijd hebben gelegd? We tonen Hem dat door het eerste grote gebod na te leven: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand' (Matteüs 22:37). Als we onze zelfzuchtige verlangens overwinnen, God op de eerste plaats zetten en een verbond sluiten om Hem koste wat kost te dienen, leven we de wet van offerande na.

Een van de beste manieren om ervoor te zorgen dat we het eerste grote gebod onderhouden, is het tweede grote gebod te onderhouden. De Meester zelf heeft ons geleerd: 'in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40). Koning Benjamin heeft ons geleerd dat 'wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt' (Mosiah 2:17). De mate van liefde die wij voor de Heer en voor onze medemens hebben, is af te meten aan wat wij bereid zijn voor hen op te offeren. Offervaardigheid is een uiting van zuivere liefde.

Soms is de beste manier om in een beginsel te onderwijzen, een voorbeeld te geven van het in praktijk brengen ervan. Ik wil u twee voorbeelden geven die mij persoonlijk bekend zijn, in de wetenschap dat veel andere kerkleden waarschijnlijk net zulke mooie verhalen van opoffering door leden van hun eigen familie kunnen vertellen.

Mijn overgrootvader, Henry Ballard, trad in Engeland toe tot de kerk, ging naar Amerika en verduurde grote ontberingen op zijn reis naar Utah. En ook mijn overgrootmoeder, Margaret McNeil Ballard, verduurde grote ontberingen toen ze als meisje van elf de vlakten overstak. Toen ik enkele jaren geleden met mijn gezin de route van de pioniers volgde, vroeg ik me af hoe mijn getrouwe overgrootouders ooit die tocht overleefd hadden en hoe het mogelijk was dat ze dat allemaal deden. Toen zij alles gaven wat ze hadden om God en zijn heilige

Zoon te dienen, moeten ze Hen beslist hebben leren kennen. Henry Ballard is op enkele maanden na veertig jaar getrouw werkzaam geweest als bisschop van de wijk Logan 2. Zijn toegewijde vrouw, Margaret, was dertig jaar lang werkzaam als ZHV-presidente.

Onze toewijding aan het koninkrijk dient overeen te komen met die van onze getrouwe voorouders, ook al zijn opofferingen anders van aard. We vinden tegenwoordig in de kerk veel voorbeelden waardoor we beter kunnen inzien dat opoffering voor het evangelie nog steeds van wezenlijk belang is en dat tot Christus komen nog evenveel toewijding vereist als ooit tevoren.

Een voorbeeld. Niet zo lang geleden kreeg ik opdracht om een regionale conferentie in La Paz (Bolivia) te presideren. Sommige leden kwamen uit verafgelegen kleine plaatsjes en dorpjes en moesten zich grote opofferingen getroosten en toewijding tonen om de bijeenkomsten bij te wonen. Voor de priesterschapsleiderstraining begroette ik de broeders. Ik merkte dat het overhemd van een oudere broeder vanaf halverwege zijn borst naar beneden toe een andere kleur had dan de rest, want het bovendeel was wit, maar het onderste deel was bruinrood. Samen met drie metgezellen, allen Melchizedeks-priesterschapsdragers, had hij urenlang gereisd, grotendeels te voet, waarbij het nodig was om twee rivieren over te steken waarvan het bruinrode water tot hun borst kwam. Ze hadden een vrachtwagen aangehouden en hadden de laatste twee uur van hun reis achterin gestaan.

Door hun opoffering en hun houding voelde ik me uiterst deemoedig. Een van die getrouwe mannen zei tegen mij: 'Ouderling Ballard, u bent een van de apostelen van de Heer. Mijn broeders en ik zouden alles doen wat we konden om onderricht van u te ontvangen.'

Hebben wij ook zo'n houding als ons gevraagd wordt om leiderschapsbijeenkomsten van de ring, het district, de wijk of de gemeente bij te wonen?

DE ZEGENINGEN VAN OPOFFERING

Wij zingen 'Opoffring brengt voort de zegen des hemels' ('Ere de man', lofzang 24). Dat is waar. Ik zal dat uitspreken met een eigen ervaring.

Ik werd in 1958 bisschop van een wijk aan de rand

van Salt Lake City. Dat was in de tijd dat plaatselijke leden vijftig procent oprachten van de kosten van de bouw van een kerk. Een van de belangrijkste ervaringen die ik als leider had, kreeg ik enkele weken na de inwijding van ons gebouw. Onze wijk, die vol jonge gezinnen was, had het al moeilijk met het aan elkaar knopen van de eindjes, en moest toch nog dertig duizend dollar opbrengen. Ik vastte en bad om erachter te komen wat ik tegen ze moest zeggen over die verplichting. We hadden er al erg achterheen gezeten.

Toen de broeders bijeenkwamen voor de priesterschapsvergadering, had ik het gevoel dat ik ze het resultaat moest voorlezen dat ouderling Melvin J. Ballard, mijn grootvader, gegeven had toen hij op 7 januari 1919 tot lid van het Quorum der Twaalf Apostelen geordend werd. Ik zal een klein deel daarvan aanhalen, waarin hij vertelt over iets wat hij in 1917 meemaakte toen hij de Heer smeekte om leiding in een situatie waarvoor geen precedënten bestonden:

'Die avond kreeg ik een prachtige manifestatie en een gevoel dat nooit meer is weggegaan. Ik werd naar deze plek, naar deze kamer, gebracht. Ik zag mijzelf hier bij u. Er werd me verteld dat ik nog iets fijns mee zou maken; en ik werd naar een vertrek gebracht waar me verteld werd dat ik iemand zou ontmoeten. Toen ik dat vertrek binnenkwam, zag ik op een verhoging het heerlijkste wezen zitten dat ik me ooit had kunnen voorstellen, en ik werd naar voren geleid om aan Hem te worden voorgesteld. Toen ik dichterbij kwam, glimlachte Hij, noemde me bij mijn naam en strekte zijn hand naar me uit. (. . .) Hij sloeg zijn armen om me heen en kustte me, hield me stevig vast en zegende me totdat ik door en door ontroerd was. Vervolgens viel ik aan zijn voeten, en toen zag ik de tekens van de nagels; en ik kustte Hem, terwijl diepe gevoelens van vreugde door mijn ziel stroomden. Ik had het gevoel dat ik echt in de hemel was. Het gevoel dat in mijn hart kwam, was: O, kon ik maar zo leven dat ik het waardig was (. . .) om aan het eind van mijn leven in zijn tegenwoordigheid te kunnen komen en het gevoel te ontvangen dat ik toen in zijn aanwezigheid had; daar zou ik alles voor over hebben dat ik ben en ooit hoop te

Het overhemd van een oudere broeder was vanaf het midden van zijn borst tot onderaan bruinrood. Samen met drie metgezellen had hij urenlang gereisd, grotendeels te voet, waarbij het nodig was om twee rivieren over te steken waarvan het bruinrode water tot hun borst kwam.

zijn!' (Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* [1966], blz. 66.)

De Geest van de Heer raakte het hart van de getrouwe broeders in die priesterschapsvergadering van mijn wijk. Wij wisten allemaal dat we met groter geloof in Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, ons doel konden bereiken. Diezelfde dag nog kwam het ene na het andere gezin met geld naar mijn kantoor. Ze brachten allemaal offers die groter waren dan ik, de bisschop, ooit van ze zou hebben gevraagd. Om acht uur op zondagavond had de administrateur van de wijk kwitanties uitgeschreven ter waarde van ruim dertigduizend dollar.

Opoffering bracht echt de zegeningen van de hemel voort voor de leden van onze wijk. Ik heb nooit onder mensen gewoond die meer eenheid hadden, meer liefde en zorg voor elkaar dan die leden. In onze grootste opoffering werden wij met elkaar verbonden in de ware geest van het evangelie van liefde en hulpvaardigheid.

Opoffering is nog steeds nodig als wij geloof willen ontwikkelen dat sterk genoeg is om het eeuwige leven te verkrijgen. Ik geloof dat wij onze geestelijke toewijding en dienst aan de Heer en anderen moeten vergroten om onze liefde voor Hem en voor onze Hemelse Vader te tonen.

DE PROEF VAN OVERVLOED

Laten wij, nu we nadenken over de wet van offerande in ons eigen leven, eens denken aan het milieu waarin wij leven. We hebben in deze tijd enorme zegeningen ontvangen. We moeten oppassen voor ondankbaarheid. De Heer heeft gezegd: 'En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door zijn hand niet in alles te erkennen (...); en tegen niemand anders is zijn toorn ontstoken' (LV 59:21). De geest van de wet van offerande bevordert dankbaarheid.

Wij leven in een tijd van grote voorspoed die, als de geschiedenis eenmaal is geschreven, wel eens net zo schadelijk voor onze ziel mag blijken als de gevolgen van

de fysieke vervolging waren voor het lichaam van onze voorouders, de pioniers. President Brigham Young (1801–1877) heeft gewaarschuwd: ‘Wij hebben armoede, vervolging en verdrukking doorstaan; velen van ons zijn vanuit werelds oogpunt alles kwijtgeraakt. Geef ons voorspoed, en laten wij zien of we die kunnen verdragen, en of wij bereid zijn God te dienen. Laten we zien of we net zo bereidwillig miljoenen opofferen als we opofferden wat we hadden toen we relatief arm waren.’ (*Deseret News Weekly*, 26 oktober 1870, blz. 443.)

We kunnen er goed aan doen te denken aan de voorspoedcyclus in het Boek van Mormon, toen de mensen die voor hun rechtsheden gezegend werden, rijk werden en

gerechtvaardigd, geheiligd en wedergeboren is met zijn beeltenis in ons gelaat. (Zie Mosiah 5:2; Alma 5:14; Mozes 6:59–60.)

Zoals in alles, heeft onze Heer en Heiland het op-
perste voorbeeld gegeven van opoffering. Zijn goddelijke zending kreeg een hoogtepunt toen Hij zijn leven gaf voor onze verlossing. Door zijn offer heeft Hij het ons mogelijk gemaakt vergiffenis voor onze zonden te ontvangen en terug te keren naar onze Vader.

Ik ben een bijzondere getuige van die uiterst unieke gebeurtenis in de geschiedenis. Ik getuig van de verstrekkende gevolgen van dit uiterst heilige offer. In de toekomst, in een ander leven, als onze beperkte verstandelijke vermogens zijn

Als ik al ergens bang voor ben, dan is het dat we ons het beginsel van de offerande laten ontglippen. Als het lidmaatschap in deze kerk te makkelijk wordt, wordt het getuigenis te oppervlakkig en dringen de wortels van het getuigenis niet diep genoeg in de aarde door, zoals wel het geval was bij onze voorouders, de pioniers.

vervolgens de Heer vergaten. Laten wij in onze voorspoed de Heer niet vergeten. Laten wij de geest van de wet van offerande in stand houden en Hem altijd bedanken voor wat wij hebben, zelfs al is het niet zoveel als sommige anderen hebben.

Laten wij op het taalgebruik in de Schriften wanneer er beschreven wordt welk niveau van offervaardigheid de Heer van ons eist: ‘Geef [God] uw hele ziel als offerande’ (Omni 1:26; zie ook Mosiah 2:24). ‘[Stelt] uw lichamen [...] tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer’ (Romeinen 12:1). De Heer zelf heeft gezegd dat wij onze ‘verbonden door opoffering na [moeten] komen — ja, door iedere opoffering, die Ik, de Here zal eisen’ (LV 97:8). De opoffering die de Heer van ons vraagt, is dat wij de ‘natuurlijke mens’ (Mosiah 3:19) helemaal afleggen, alsmede alle goddeloosheid die daarbij hoort. Als we ons volledig overgeven aan de Heer, zal Hij een grote verandering in ons te weegbrengen en worden wij een nieuwe persoon, die

uitgebreid, zullen we de doordringende kracht van de verzoening beter begrijpen en zullen we meer ontroering, dankbaarheid, bewondering, aanbidding en liefde voor onze Heiland voelen op manieren die in onze huidige staat niet mogelijk zijn.

Als ik al ergens bang voor ben, dan is het dat we ons het beginsel van de offerande laten ontglippen. Dat beginsel is een wet van God. Wij moeten die begrijpen en nakomen. Als het lidmaatschap in deze kerk te makkelijk wordt, wordt het getuigenis te oppervlakkig en dringen de wortels van het getuigenis niet diep genoeg in de aarde door, zoals wel het geval was bij onze voorouders, de pioniers. Moge God ons begrip geven van de wet van offerande, en de overtuiging dat we die ook in deze tijd nodig hebben. Het is van essentieel belang dat we die wet begrijpen en naleven. □

Naar een toespraak, gehouden voor medewerkers van de kerkelijke onderwijsinstellingen, 13 augustus 1996, Brigham Young University.

Mijn broer vergeving schenken

Diosafior Temblor

Toen ik elf was, hadden mijn broer en ik ruzie, en weigerde ik hem te vergeven. Drie jaar lang probeerde hij mijn vergeving te krijgen, maar ik bleef hem onheus bejegenen en zijn moeite negeren. Ik voelde me voortdurend schuldig — alsof ik de zwaarste last van mijn leven meedroeg. Maar ik was zelfzuchtig en was te hoogmoedig om toe te geven dat ik fout zat. Ik weet niet hoe mijn broer zoveel geduld met me kon hebben.

Nu ben ik veertien. Onlangs kreeg ik de gelegenheid me voor te bereiden om naar de Manila-tempel (Filipijnen) te gaan om me te laten dopen voor de doden. Ik besefte dat ik iets moest doen om de situatie met mijn broer op te lossen. Ik wilde me bekeren en weer vriendschap met mijn broer sluiten, maar ik wist niet hoe. Elke avond dacht ik erover om hem te zeggen dat het me speet, maar ik was te verlegen om er met hem over te praten. Enkele avonden lang zat ik daar mee. Uiteindelijk bad ik erover en besloot daarna om hem een brief te schrijven. Ik legde de brief in zijn kamer voordat ik naar de tempel vertrok.

Ik voelde me lichter dan ooit tevoren. Mijn zware last was weg, en ik was vol vreugde. Maar belangrijker was dat ik het gevoel had dat ik het waardig was om het huis des Heren in te gaan. Ik besefte dat ik mijn broer, als ik had geluisterd naar de ingevingen van de Heilige Geest, al veel eerder zou hebben vergeven. En ik bad dat mijn broer en de Heer mij zouden vergeven dat ik zo lang wrok had gekoesterd.

Ik ben dankbaar voor de kracht van vergeving en ik ben dankbaar dat de verzoening van Jezus Christus onze familieleden kan helpen om weer gelukkig te zijn. □

Diosafior Temblor is lid van de gemeente Danaguete 2 in het district Danaguete (Filipijnen).

Het krentenboompje

'Bedankt, meneer de tuinier, dat je genoeg van me houdt om me te snoeien.'

Ouderling Hugh B. Brown (1883-1975)
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Hugh B. Brown is geboren in Granger (Utah), en is opgegroeid in Alberta (Canada). Van 1961 tot 1970 was hij lid van het Eerste Presidium, als raadgever van David O. McKay, de negende president van de kerk. Hij was een krachtig spreker en leerkracht met grote liefde en begrip voor de jongeren van de kerk.

Soms vraag je je af of de Heer echt weet wat Hij met je zou moeten doen. Soms vraag je je af of je het zelf beter weet dan Hij wat betreft wat je zou moeten doen en wat je zou moeten worden. Ik vraag me af of je het erg vindt als ik je een verhaaltje vertel. Het gaat over een voorval in mijn leven waarbij God mij liet zien dat Hij het beter wist.

Ik woonde in Canada. Ik had een verwaarloosde boerderij gekocht. Op een ochtend ging ik naar buiten en zag een krentenboompje. Het was meer dan twee meter hoog geworden. En was helemaal verhout. Er waren geen bloesems en geen krenten. Voordat we naar Canada gingen, was ik opgegroeid op een fruitwekerij in Salt Lake, en ik wist wat er moet dat krentenboompje moest gebeuren. Dus ik pakte een snoeischaar en snoeide het boompje terug tot er alleen maar wat stompjes over waren. De zon kwam net op en ik meende bovenop elk stompje iets te zien dat op een traan leek, en het leek wel of het krentenboompje huilde. Ik was nogal naïef (en daar ben ik nog steeds niet helemaal overheen), dus ik keek ernaar, glimlachte en zei: 'Waarom huil je nou?' En weet je, ik meende het krentenboompje dit te horen zeggen:

'Hoe kon je me dat nou aandoen? Ik was zo lekker aan het groeien. Ik was bijna net zo groot als de schaduwboom en de fruitboom binnen het hek, en nu heb je me teruggesnoeid. Elke plant in de tuin zal op me neerkijken omdat ik niet heb voortgebracht wat ik had moeten

voortbrengen. Hoe kon je me dat nou aandoen? Ik dacht dat jij hier de tuinman was.'

Ik dacht dat ik het krentenboompje dat hoorde zeggen, en ik dacht dat zo sterk, dat ik het antwoord gaf. Ik zei: 'Luister, krentenboompje, ik ben hier de tuinman, en ik weet precies wat jij moet worden. Ik wil niet dat je een fruitboom of een schaduwboom wordt. Ik wil dat je een krentenboompje wordt, en op een dag, als je vol vruchten zit, zul je zeggen: "Bedankt, meneer de tuinman, dat je genoeg van me hield om me terug te snoeien. Bedankt, meneer de tuinman."' "

Er gingen jaren voorbij, en ik was in Engeland. Ik had het bevel over een cavalerie-eenheid van het Canadese leger. Ik was hoofdofficier in het Brits-Canadese leger. Ik was trots op mijn rang. En er was kans dat ik generaal zou worden. Ik had alle examens afgelegd. Ik had de anciënniteit. De enige man die mijn promotie tot generaal in het Britse leger in de weg stond, sneuvelde, en ik kreeg een telegram uit Londen. Er stond in: 'Kom om tien uur morgenochtend naar mijn kantoor.' Het was ondertekend door generaal Turner.

Ik ging naar Londen. Ik liep met flinke pas het kantoor van de generaal in, salueerde netjes, en hij salueerde op de manier waarop een bevelvoerend officier dat meestal doet — alsof hij wil zeggen: 'Uit de weg, wurm!' Hij zei: 'Ga zitten, Brown.' Toen zei hij: 'Het spijt me, maar ik kan u de aanstelling niet geven. U hebt er recht

© 1950
R. SULLIVAN

De promotie die Hugh B. Brown verdiende, werd hem onthouden. Met een gebroken hart vroeg hij de Heer waarom, en hij leek het antwoord met zijn eigen stem te horen: 'Ik ben hier de tuinman.' Later zag hij hoeveel groter zijn zegeningen waren omdat hij had toegestaan dat de Heer vorm gaf aan zijn leven.

op. U hebt alle examens gehaald. U hebt de anciënniteit. U bent een goed officier, maar ik kan u de aanstelling niet geven. U moet terug naar Canada, waar u trainings- en transportofficier wordt.' Dat waar ik al tien jaar op had gehoopt en om had gebeden, glipte ineens door mijn vingers.

Toen ging hij even naar een aangrenzende ruimte om de telefoon te beantwoorden, en op zijn bureau zag ik mijn dossier liggen. Onderaan stond over de hele breedte geschreven: 'DEZE MAN IS MORMOON.' Men was in die tijd niet zo gek op ons. Toen ik dat zag, wist ik waarom ik de aanstelling niet had gekregen. Hij kwam terug en zei: 'U kunt gaan, Brown.' Ik salueerde weer, maar niet zo netjes als eerst, en vertrok.

Ik nam de trein en ondernam de terugreis van 190 kilometer met een gebroken hart en een verbitterde ziel. Bij elke klik van de wielen op de rails leek ik 'Je bent een mislukking' te horen. Toen ik in mijn tent kwam, was ik zo verbitterd dat ik mijn pet op mijn brits smeet. Ik balde mijn vuisten en schudde ze tegen de hemel. Ik zei: 'Hoe kon u me dat nou aandoen, God? Ik heb alles gedaan wat nodig was om ervoor in aanmerking te komen. Niets wat ik had kunnen doen — dat ik had moeten doen — heb ik achterwege gelaten. Hoe kon u me dat nou aandoen?' Ik was heel erg verbitterd.

En toen hoorde ik een stem, en ik herkende die stem. Het was mijn eigen stem, en die zei: 'Ik ben de tuinman

hier. Ik weet precies wat jij moet worden.' De verbittering stroomde uit mijn ziel, en ik viel op mijn knieën bij mijn brits om vergiffenis te vragen voor mijn on dankbaarheid en mijn verbittering. Terwijl ik op mijn knieën zat, hoorde ik een lied zingen in een aangrenzende tent. Een aantal mormoonse jongens kwam elke dinsdagavond bijeen. Meestal ging ik er ook heen. We zaten dan op de grond en hielden een wekelijks activiteitenavond. Toen ik daar knielde en om vergeving bad, hoorde ik ze zingen:

*Maar roept nu zijn stem, zo zacht en zoet,
naar paden, mij onbekend,
dan antwoord ik: Heer, houd mijn hand gevat,
ik ga daar waarheen Gij mij zendt.
(Lofzang 179.)*

Ik stond op als een deemoedig mens. En nu, bijna vijftig jaar later, kijk ik op naar Hem en zeg: 'Bedankt, meneer de tuinier, dat u mij terug hebt gesnoeid, en dat u genoeg van me hield om me verdriet te doen.' Ik zie nu in dat het verstandig was om me toen geen generaal te laten worden, want als ik bevelhebber over het hele westen van Canada was geworden, met een goed salaris voor de rest van mijn leven, een plek om te wonen, en een pensioen, dan zou ik mijn zes dochters en twee zoons in legerbarakken hebben opgevoed. Ze zouden dan ongetwijfeld buiten de kerk zijn gehuwd, en ik denk dat ik zelf ook niet veel bijzonders was geworden. Niet dat ik nu veel bijzonders ben geworden, maar ik heb het in elk geval beter gedaan dan ik gedaan zou hebben als de Heer me de weg had laten inslaan die ik gekozen had.

Velen van jullie zullen moeilijke ervaringen hebben: teleurstellingen, verdriet, sterfgevallen, nederlagen. Je zult beproefd worden. Ik wil je alleen maar zeggen dat als je niet krijgt wat je denkt dat je zou moeten krijgen, bedenk dan: God is hier de tuinman. Hij weet wat Hij wil dat je wordt. Onderwerp je aan zijn wil. Wees zijn zegeningen waardig, dan zul je die ook krijgen. □

Eerder gepubliceerd in de New Era van januari 1973.

Activiteiten van president Hinckley

In oktober en november 2001 nam president Hinckley deel aan een aantal uiteenlopende activiteiten. Hij wijdde het gerestaureerde huis van John Johnson in Hiram (Ohio) in en maakte een rondgang langs kerkhistorische plekken in Kirtland (Ohio). Verder wijdde hij twee gerenoveerde bezoekerscentra op Temple Square in Salt Lake City in en nam hij deel aan de viering van het honderdvijftigjarige bestaan van Cedar City (Utah).

Historische plekken in Ohio

President Gordon B. Hinckley wijdde op 28 oktober 2001 het huis van John Johnson in Hiram in. Daarbij noemde hij het 'een plek die in de geschiedenis van dit volk een teken van onsterfelijkheid heeft'. Het huis is een historisch gebouw dat op de grond staat van de boerderij van de familie Johnson, die nu in het bezit van de kerk is. Het huis was kort voor de inwijding gerestaureerd en in een staat gebracht die zo dicht mogelijk ligt bij de staat waarin het verkeerde toen Joseph en Emma Smith er in het begin van de jaren dertig van de negentiende eeuw woonden.

'Zolang er geschiedenis [van deze kerk] geschreven wordt en bekend is, zal het huis van John Johnson een belangrijke plek in die geschiedenis innemen', zei president Hinckley in zijn rede tijdens de inwijdingsceremonie. De inwijdingsceremonie werd gehouden in een gebouw van onze kerk vlakbij de boerderij en werd uitgezonden naar andere kerkunits in de omgeving.

De profeet Joseph Smith heeft vanaf september 1831 ongeveer een jaar lang in het huis gewoond, dat op ongeveer veertig kilometer van Kirtland ligt. In die periode ontving Joseph vijftien openbaringen die nu in de Leer en Verbonden staan, waaronder afdeling 1, die het voorwoord van het boek geworden is. Bij de familie Johnson thuis kregen Joseph Smith en Sidney Rigdon een visioen van de Zoon van God aan de rechterhand van de Vader. Dat visioen staat, samen met de geopenbaarde leer over de drie heerlijkheden, opgetekend in Leer en Verbonden 76. En Joseph Smith schreef een groot deel van zijn bijbelvertaling in het huis van de familie Johnson.

'De macht Gods die hier tot uiting kwam en die men hier kende (...) is over de hele aarde gegaan en wij hebben

Het onlangs gerenoveerde huis van John Johnson in Hiram (Ohio), is de plek waar de profeet Joseph Smith 15 openbaringen ontving die opgetekend zijn in de Leer en Verbonden. President Hinckley heeft het huis afgelegen oktober ingewijd.

President en zuster Hinckley (voorgroend), krijgen van directeur David Brown (links) van het bezoekerscentrum Kirtland, en voormalig president van de ring Kirtland, Timothy Headrick, een rondleiding door het huis van de familie Johnson.

er nog maar nauwelijks het begin van gezien, broeders en zusters', zei president Hinckley. 'Die macht zal voortgaan, en terwijl er nu elf miljoen [kerkleden] zijn, zullen er later talloze miljoenen zijn.'

Hoewel deze periode in de kerkgeschiedenis gekenmerkt werd door veel wonderbaarlijke openbaringen, was het tevens een tijd van hevige vervolging. Op een koude avond in 1832 sleepte een bende Joseph en Sidney van hun bed, sloeg hen in elkaar, probeerde ze te vergifigen en goot vervolgens pek en veren over hun lichaam. De baby van Emma van Joseph, een zoon, werd aan de koude blootgesteld toen de bende het huis binnendrong en overleed vijf dagen later.

In zijn inwijdingsgebed zei president Hinckley: 'Wij wijden het huis van John Johnson als een plek die U en ons heilig is, als een plek waar U zich met uw geliefde Zoon hebt geopenbaard, als een plek waar de profeet woonde en waar hij de Bijbel vertaalde, en waar hij onder leiding van uw Zoon veel openbaringen voortbracht, als een plek waar hij zo vreselijk lijden verdroeg. (...)

'Moge dit huis voortaan dienen als herinnering voor diegenen uit ons volk die van wijd en zijd komen om het te bezoeken, dat Gij leeft, dat Gij tot ons spreekt, dat uw Zoon leeft en tot ons spreekt, en dat een profeet heeft opgetekend wat Gij in dit gebouw hebt gezegd, en het heilig heeft gehouden voor ons, die in deze bijzondere tijd leven.'

De restauratie van het huis is de tweede van de vier fasen van een restauratieplan voor Kirtland waaraan

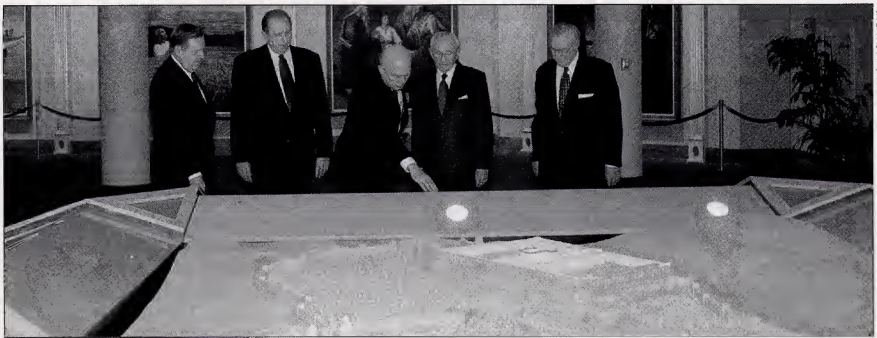
de kerk in 1984 onder leiding van president Ezra Taft Benson (1899-1994) begonnen is door de inwijding van de gerestaureerde winkel van Newel K. Whitney. Daar werd de school der profeten gehouden en ontving Joseph enkele afdelingen van de Leer en Verbonden. Het was bovendien hoofdzetel van de kerk in de tijd dat de profeet Joseph Smith en zijn gezin daar woonden.

De derde fase van de restauratie zal in het voorjaar van 2002 worden voltooid. Het gaat om de bouw van een nieuw bezoekerscentrum, restauratie van het huis van de familie Whitney en de herbouw van de John Johnson Inn. Het bezoekerscentrum gaat eruit zijn als de gebouwen van rond 1830. De bezoekers krijgen via grote vensters uitzicht op de rivier Chagrin. In fase vier van het project komen er replica's van een potasbranderij, een houtzagerij en een school, te voltooien in 2003. Elk van die gebouwen speelde rond 1830 een belangrijke rol in het dagelijkse leven van de inwoners van Kirtland.

Alvorens het huis van John Johnson in te wijden, bezocht president Hinckley Kirtland en maakte hij een rondgang langs de historische plekken. Hij werd vergezeld door zijn

President en zuster Hinckley bezoeken samen met ouderling en zuster Haight de winkel van Whitney in Kirtland (Ohio).

FOTOGRAFIE: GERRY AWANT, CHEF-AFST. MET TCS3-BANING VAN CHURCH-NEWS

President Gordon B. Hinckley kijkt in het bezoekerscentrum Noord op Temple Square samen met zijn raadgevers, de presidenten Thomas S. Monson en James E. Faust, naar een maquette van Jeruzalem. Ouderling Dallin H. Oaks (midden) geeft er uitleg bij. Links staat ouderling Jeffrey R. Holland.

vrouw, Marjorie; ouderling David B. Haight van het Quorum der Twaalf Apostelen, en zijn vrouw, Ruby.

Bezoekerscentra Temple Square

Toen president Hinckley in Ohio Kirtland en Hiram had bezocht, keerde hij terug naar Salt Lake City, waar hij op 31 oktober 2001 de twee pas gerenoveerde bezoekerscentra inwijdde. President Hinckley vroeg of de bezoekerscentra 'eilanden van vrede [mogen zijn] in deze grote, drukke stad, en dat het plekken mogen zijn waar uw Geest te voelen en te ervaren is, en waar het hart wordt geraakt en hun leeren veranderd.'

Naast president Hinckley bezochten ook zijn raadgevers in het Eerste Presidium, de presidenten Thomas S. Monson en James E. Faust, de inwijdingsdienst; alsmede president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen; en de ouderlingen Dallin H. Oaks, Joseph B. Wirthlin en Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen. Ouderling Wirthlin leidde de dienst. Een koor van zending-zusters zong 'Uw liefde, Heer' (lofzang 81).

Alvorens het inwijdingsgebed uit te spreken, vertelde president Hinck-

ley een en ander over de geschiedenis van de bezoekerscentra op Temple Square.

'Vroeger – honderd jaar geleden – werden er zondagsdiensten in de Tabernakel gehouden', legde president Hinckley uit. 'Er kwamen niet alleen leden van de kerk om de diensten bij te wonen, maar ook mensen die geen lid waren. Het Eerste Quorum der Zeventig, toen nog zeven mannen, (...) stelde voor dat de kerk een stuk grond ten oosten van Main Street zou kopen en er een gebouw neerzetten waar de bezoeker naartoe uitgenodigd kon worden om meer over de kerk te horen.'

Het idee hield stand, zei hij, waarbij hij wel aantekende dat er al in 1902 een klein gebouwtje, 'een soort tuinhuisje bij de zuidelijke poort werd gebouwd, eigenlijk niet voor de bezoekers, maar om de gidsen warm te houden.' Dat werd het eerste bezoekerscentrum op Temple Square.

In 1904 werd aan de bouw van het Bureau of Information begonnen. In 1910 werd er een verdieping aan toegevoegd. Het gebouw, dat in de zuid-oostelijke hoek van Temple Square gelegen was, deed ook dienst als museum. Het werd vervangen door het bezoekerscentrum Zuid, wat in 1978

voltooid werd. Het bezoekerscentrum Noord was in 1963 al voltooid. President Hinckley zei dat de twee gebouwen 'uitstekend dienst hebben gedaan tot deze tijd, nu wij deze prachtig gerenoveerde gebouwen hebben om dienst te doen als bezoekerscentra op Temple Square.'

In het inwijdingsgebed vroeg president Hinckley of de bezoekerscentra een plek mochten zijn die 'openstaan voor de hele wereld, (...) waar iedereen kan komen en leren en waarderen en begrijpen wat uw grote zaak en koninkrijk is.' Hij bad dat er het hart van mensen geraakt en hun geest geroerd mogen worden, dat de mensen er begrip en geloof mogen krijgen, alsmede een verlangen om 'meer te vernemen en het pad te zoeken dat zal leiden tot hun bekering als lid van deze kerk'.

Viering honderdvijftigjarig bestaan Cedar City

Cedar City vierde haar honderdvijftigjarig bestaan op 10 november 2001 met een avondgala. Hoofdspreker was president Gordon B. Hinckley. President Hinckley had het over de ijzerzending van de kerk in het zuiden van Utah, die op 11 november 1851 begon. Hij zei: 'Die kleine kolo-

nie heeft het uitgehouden en is al die 150 jaar verder gegroeid. Nu is het een goede en fijne gemeenschap, een plaats van nijverheid, een plaats van onderwijs, een plaats van cultuur en kunst. U, die nazaten bent van hen die als eersten hun huifkarren naast Coal Creek parkeerden, moet uw voorouders altijd dankbaar blijven.'

Aan het gala ging een banket vooraf, en het werd gevolgd door een feestelijk bal. Eerder op de dag was een herdenkingskonvooi huifkarren van Parowan (32 kilometer naar het noorden) naar Cedar City gereisd. De oorspronkelijke kolonisten hadden zich namelijk eerst in Parowan verzameld alvorens verder naar het zuiden trekken, naar het gebied dat nu Cedar City is.

In zijn rede liet president Hinckley de geschiedenis de revue passeren van hen die gehoor gaven aan presi-

dent Brigham Youngs oproep om naar het zuiden te gaan en de ijzerzending te stichten. 'Het verhaal van de ijzerzending is een verhaal van opoffering', zei hij. 'Het is een verhaal van moed. Het is een verhaal van weinig kennis en groot geloof. Het is het verhaal van de stichting van Cedar City. (...) Zij dachten dat ze het hadden gehaald toen ze in de Salt Lake Valley waren aangekomen. Maar ze werden gevraagd om nog 482 kilometer naar het zuiden te reizen, naar dit vreemde, ongekoloniseerde land. De zeven daaropvolgende jaren werkten ze keihard aan de vervolmaking van het proces van het delven en smelten van ijzererts. (...) Ze slaagden erin wat ijzer te produceren. Maar ze leerden eigenlijk nooit het ware geheim van het bijeenbrengen van het erts, de kolen en het smeltmiddel die hun ter beschikking stonden. (...)

'Toen er in 1858 uiteindelijk een aanzienlijke kolonie gesticht was, ging de ijzerzending in feite dicht. De teleurstelling was groot. Ik ben ervan overtuigd dat niemand die teleurstelling sterker voelde dan Brigham Young. Maar de teleurstelling doordrong ook deze en andere nederzettingen in de omgeving.

'En terwijl het gevoel van mislukking overheerste, was er toch iets geweldigs gebeurd. Er was een aanzienlijke gemeenschap gevestigd. En die was sterk. Zij strekte zich uit in allerlei richtingen.

Er werden straten aangelegd. Er werden kerken gebouwd. En uiteindelijk kwam ook (...) de Southern Utah University tot stand. Cedar City, zo genoemd naar de bomen die hier eens groeiden, werd een sterke, vitale gemeenschap in dit deel van het land.' □

Nieuwe manieren van evangelieverbreiding in Nieuw-Zeeland

Een eenvoudige vraag die meer dan een jaar geleden gesteld werd, heeft ertoe geleid dat het zendingswerk van leden en zendingen in het bezoekerscentrum bij de Hamilton-tempel zich heeft uitgebreid. Na een bezoek aan de tempel vorig jaar, vroegen een paar leden van de kerk in Nieuw-Zeeland of het mogelijk was dat de zendingen van het bezoekerscentrum hun haardvuuravonden en concerten in wijken en ringen in de omliggende gebieden presenteerden.

De eerste uitvoeringen begonnen in augustus 2000 en hadden zowel tot doel de leden in het land te sterken als het evangelie te introduceren aan Nieuw-Zeelanders die wellicht nooit het centrum zullen bezoeken. Sindsdien zijn de haardvuuravonden en concerten gepresenteerd aan leden en belangstellenden in afgelegen gebieden als Waimana aan de oostkust van het Noordereiland, waar de leden in een klein

gemeenschapsgebouw samenkomen. Ze zijn ook gepresenteerd in grote ringcentra in en rond Wellington, Auckland en Hastings.

'Bij sommige uitvoeringen waren niet meer dan 25 mensen, bij andere maar liefst 1700', zegt ouderling Leo D. Leonard, hoofd van het bezoekerscentrum. Ruim twaalfduizend mensen hebben het programma buiten het bezoekerscentrum bijgewoond, van wie er 6800 contact met de zendelin-

gen wilden. Doordat zij de haardvuuravonden en concerten presenteerden, waren de zendingen gepaard met het bezoekerscentrum in de gelegenheid de leiding van de afgelegen gemeenten te helpen met tal van zaken. 'In een periode van een half jaar hielpen de zendingen een gemeente met de lidmaatschapskaarten, gaven les en spraken in de avondmaalsdienst', zegt ouderling Leonard. In een bepaalde maand hielden de zendingen gepaard met 24 toespraken in de omliggende gebieden.

Ook in deze periode, toen de leiding van het bezoekerscentrum zich bogen over de vraag hoe ze de evangelieboodschap onder de aandacht van een breder publiek konden bren-

gen, vroeg de New Zealand Public Radio of het bezoekerscentrum geïnteresseerd was in het produceren van een radioprogramma. Kort daarna verzorgden pr-bestuurders en de zen-

delingen van het bezoekerscentrum een serie uitzendingen die geënt waren op de wekelijkse uitzending van het Mormoons Tabernakelkoor.

‘Behalve dat we maandelijks een

paar honderd mensen bereiken met onze brochures, bereiken we met ons radioprogramma duizenden in een uur tijd’, aldus ouderling Leonard. □

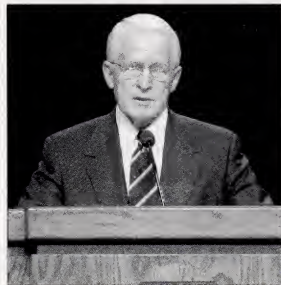
Ouderling Banks spreekt jonge volwassenen toe

‘We kunnen zelf ontdekken dat er een grote bron van gemoedsrust is in deze wereld – onze Heiland, Jezus Christus’, zei ouderling Ben B. Banks van het Presidium der Zeventig tijdens een haardvuurvond van de kerkelijke onderwijsinstellingen op 4 november 2001.

‘Ongeacht hoe groot de beproeving, ongeacht hoe groot het lijden, de Meester kan altijd de benodigde gemoedsrust geven’, zei ouderling Banks. ‘Zijn evangelie is een lichtbaken voor een wereld die verduisterd wordt door de invloed van het kwaad. Tegenwoordig zijn miljoenen mensen op zoek naar antwoorden; zij dorsten naar gemoedsrust. Zij willen troost, en zij willen weten of ze veilig zijn.’

Ouderling Banks spoorde de meer dan twintigduizend jonge volwassenen in het Marriott Center van de Brigham Young University aan om ‘het plan van de Heer om gemoedsrust te krijgen’ te volgen. Naar schatting hebben 135 duizend anderen in Noord-, Midden- en Zuid-Amerika de toespraak live gevolgd via de satelliet. De haardvuurvond is bovendien in 22 talen vertolkt, opgenomen en later uitgezonden in Europa, en is bovendien op videoband ter beschikking gesteld aan instituutscursisten over de hele wereld.

In zijn toespraak haalde ouderling Banks herinneringen op aan een tijd waarin zijn familie een crisis doormaakte. Zijn schoondochter was herstellende van een ernstige herseninfectie, veroorzaakt door een soort her-

Ouderling Ben B. Banks spreekt jonge volwassenen toe op een haardvuurvond van de kerkelijke onderwijsinstellingen.

senvliesontsteking. Bij een klusongeluk werd er bij zijn zoon een duim afgerukt. En de vrouw van ouderling Banks vernam dat ze huidkanker had.

‘Ik wist op dat moment niet hoe een ander zou aflopen, maar ik wist wél dat onze Heiland van mijn familieleden en mij hield’, zei hij.

Ouderling Banks sprak ook over de hevige vervolging waarmee de eerste kerkleden geconfronteerd werden en over een recente beproeving van een jonge vriend die verlamd raakte bij een ongeluk tijdens het zwemmen.

‘We hebben allemaal beproevingen en tegenspoed,’ zei hij. ‘Daarom is het

van het grootste belang om goed voorbereid te zijn en een geestelijke voorraad te hebben die we bij ons kunnen dragen, en waar we zo nodig uit kunnen putten.’

Hij zei tegen de jonge mensen dat ze allemaal een geestelijke parachute nodig hebben – een die hen zal beschermen in tijden van beproeving en tegenspoed, een die hun gemoedsrust geeft wanneer de wereld in de war is. ‘Onze geestelijke parachute heeft veel elementen die samen een scherm vormen waar we in tijden van grote moeilijkheden gebruik van kunnen maken’, zei hij. ‘Ik zal vandaag zeven van die elementen noemen.’

Volg de profeten. ‘We weten dat we in moeilijke tijden leven waarin de wereld in beroering is’, zei ouderling Banks. ‘We hebben voortdurend geestelijke leiding nodig uit betrouwbare bronnen.’

Wees rein. ‘Je kunt geen gemoedsrust hebben als je de verraderlijke invloed van pornografie hebt toegestaan je leven te beheersen’, zei hij. ‘Vraag om hulp. Verlaat de donkere nevels en keer terug op het juiste pad dat naar het eeuwige leven leidt.’

Wees eerlijk. Ouderling Banks zei dat hij met het verstrijken van de jaren steeds meer beseft dat volslagen eerlijkheid een beginsel is waar de kerkleden naar moeten leven. ‘Eerlijkheid is een karaktereigenschap die ten grondslag zou moeten liggen aan ons leven.’

Houd de zondag heilig. 'Door de zondag heilig te houden, ontwikkelen we een geestelijke houding', zei hij. 'Het is niet altijd makkelijk om de verleidingen van de wereld te vermijden, maar we krijgen gemoedstrust en veiligheid als we het toch doen.'

Lees en overdenk de Schriften, en bid veel. Ouderling Banks haalde als volgt ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen aan: 'Als u de Schriften overpeinst en gaat doen wat u beloofd heeft, kan ik u beloven dat u meer liefde voor God gaat voelen en meer van zijn liefde voor u. En daarbij zullen uw gebeden uit uw hart komen, vol dank en smeking.' ('Gebed', *Liahona*, januari 2002, blz. 19.)

Stel je dienstbaar op tegenover anderen. 'Laten we ermaar streven om iets van onszelf te geven in dienstbaarheid aan anderen', zei hij. 'We kunnen de behoeften en het lijden van andere mensen niet negeren. Ongeacht in

welke omstandigheden we ons bevinden, er is altijd een gelegenheid om anderen te dienen.'

Onderhoud de geboden. 'De formule voor gemoedstrust: onderhoud Gods geboden. Oorlog en strijd zijn het gevolg van goddeloosheid; vrede is het gevolg van rechtschapenheid', zei hij, in een aanhaling van ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen. ('World Peace', *Ensign*, mei 1990, blz. 72.)

Ouderling Banks zei tegen het wereldwijde gehoor dat leden van de Kerk van Jezus Christus niet gevrijwaard worden van beproeving en tegenwoord. Hij voegde daar echter aan toe dat kerkleden wekelijks in de gelegenheid zijn om deel te nemen aan het avondmaal. 'Wij doen ons deel door onze hemelse Vader te beloven dat wij bereid zijn de naam van zijn Zoon op ons te nemen, Hem altijd inachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden', zei hij. 'En daarop wordt

ons beloofd dat wij zijn Geest altijd bij ons zullen hebben. Kun je je iets voorstellen dat je meer troost geeft als je begint aan een week in de wereld?'

Ouderling Banks besloot met de leden te zeggen dat het essentieel is om te zorgen dat ze het waardig zijn als ze deelnemen aan het avondmaal. 'Daardoor, en door ons te houden aan de verbonden die we sluiten, bouwen we reserves van kracht op voor tijden van nood', zei hij. 'En we worden er een beter mens door. Dan zijn we een lichtbaken voor de mensen om ons heen. We herkennen dan het stille vertrouwen dat degenen hebben die getrouw het evangelie naleven. Anderen zullen zich in tijden van nood om hulp tot ons wenden. Dan zijn wij in staat om hen te helpen zodat ze de gemoedstrust vinden die het evangelie van Jezus Christus biedt.' □

Geplaatst met toestemming van Sarah Jane Weaver, Church News, 10 november 2001.

Een watergeschenk

Traditie is belangrijk in de Tzotzil-talige gemeenschap Chojoló (Mexico), die zich langs een pad door de afgelegen bergen van Chiapas uitstrekt. Tzotzil is de taal van de inwoners, die net zo leven als hun voorouders vele generaties vóór hen. Ze bebouwen een klein lapje grond en kweken kleine hoeveelheden maïs en bonen.

Dagelijks dragen ze hun kleding in de kleuren van de regenboog, compleet met kwastjes aan de hoofddekzels van de mannen en felgekleurde blouses voor de vrouwen. Volgens de traditie werken de mannen op de akker en brengen de vrouwen water. De dichtstbijzijnde plek om water te halen, is op drie kilometer afstand. Daar vullen de vrouwen bij een rivier

Ouderling Pratt en een plaatselijke jonge vrouw knippen het lint door bij de opening van het waterproject voor Chojoló (Mexico).

grote plastic teilen, die ze vervolgens weer de berg op dragen.

Midden jaren tachtig in de vorige eeuw bracht een eenvoudige reis van een van de inwoners van Chojoló blijvende veranderingen met zich mee. Die inwoner, Pablo Gutiérrez Ruiz, bracht een bezoek aan zijn broer, die lid van de kerk was, en bekeerde zich.

Bij zijn terugkeer in Chojoló werd hij uitgestoten. Hij werd zelfs enige tijd lang gevangen gezet. Maar broeder Gutiérrez was ijverig in zijn nieuwe geloof en hij verkondigde het aan ieder die ernaar wilde luisteren. Geleidelijk werden anderen ook lid van de kerk. Toen in 1988 de gemeente Chojoló werd gesticht, werd hij groepen om de eerste gemeentepresident te zijn. Hij is nog steeds in die functie werkzaam.

Toen ouderling Carl B. Pratt van de Zeventig, destijds president van het gebied Mexico-Zuid, in 1999 een bezoek bracht aan het gebied, had de gemeente Chojoló meer dan honderd leden. Ze hadden zelf een kerkje gebouwd en ongeveer driekwart van de plaatselijke leden woonde de avondmaalsdienst bij. Ouderling Pratt zag een behoefte aan hulp en stelde drie doelen: het dorp aan water helpen, de kerk een gebouw laten neerzetten, en medische hulp regelen voor de dochter van de gemeentepresident, die een hazenlip had.

De humanitaire diensten van de kerk gaven goedkeuring voor de financiering van een waterproject, en een plaatselijke aannemer kreeg opdracht om een kerk te bouwen. Er kwam medische hulp in de vorm van een operatie voor de dochter van de gemeentepresident, met succes uitgevoerd door een plaatselijke arts.

'Toen ik er voor de tweede keer heenging, was dat om met de plaatselijke autoriteiten te praten', zegt ouderling Pratt. 'We hadden hun toezegging nodig om werk bij te dragen aan het waterproject. De mannen de-

De waterdruk in een waterpijp in Chojoló (Mexico), die rust op met de hand gemaakte cementen pylonen, wordt getest.

den al het werk aan het trekken van de pijp en het aanslepen van zand en grind voor de bouw van de pylonen.'

Eind juni 2001 was het project klaar. Ouderling Pratt, vergezeld van zijn vrouw en zijn eerste raadgever, ouderling Richard H. Winkel van de Zeventig (nu president van het gebied Mexico-Zuid), en zijn vrouw, keerden terug voor de openingsceremonie. De groep werd hartelijk ontvangen. De leiders van het dorp verschaften onmiddellijk kledingstukken zodat ouderling en zuster Pratt zich in traditionele kledij konden hullen.

'Ze namen ons mee naar het plein bij de school', zegt ouderling Pratt. 'Ze hadden een grote receptie voor ons georganiseerd. We feliciteerden hen met hun nieuwe watersysteem en dankten hen voor de medewerking bij de aanleg.'

Een jonge vrouw knipte samen met ouderling Pratt het ceremoniële lint door voor het waterproject. 'Ik legde uit dat zij een symbool was voor de vrouwen van Chojoló die nooit meer over lange afstand water hoefden te halen', zegt ouderling Pratt. 'We knipten het lint door en het water begon te stromen. Het was een bijzonder gepast moment.'

Hij zegt dat de gasten werden uitgenodigd voor een banket, bestaande

uit de drie traditionele voedselsoorten: gestoofde kip, tortilla's en Spaanse pepers.

Vervolgens werd de nieuwe kerk ingewijd. Ouderling Winkel zegt dat die kerk een van de meest afgelegen kerken in de hele wereld is.

De gemeente heeft nu 180 leden en de presentie ligt nog steeds op driekwart. Veel leden van de gemeente reiden in maart 2000 voor de inwijding van de tempel naar Tuxtla Gutiérrez (Mexico), waar ze persoonlijk begroet werden door president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Er worden momenteel veel publicaties van de kerk in het Tzotzil vertaald. En de leiding van de gemeente verwacht meer priesterschapsleiders als twee van de voltijdzendingen uit de gemeente terugkeren. Zij komen spoedig terug, maar in een veranderde gemeenschap waar nu het hele jaar door water stroomt.'

'Het is vers, koud bronwater dat rechtstreeks bij de school in het dorp uitkomt, want daar staat de pomp', zegt ouderling Winkel. 'Het is een aardig gebaar van de heiligen en een grote zegen voor de mensen.' □

Met toestemming overgenomen uit Church News van 10 november 2001.

Extra ideeën voor de participatieperiode, november 2001

*J*euugdwerkleidsters kunnen de volgende ideeën gebruiken als aanvulling op de participatieperiode in deze uitgave van de Liahona. Voor de les, de instructies en de activiteit die overeenkomen met deze ideeën, raadpleegt u 'Een huis van God' op blz. 14–15 van De Kindervriend in deze uitgave.

1. Leg uit dat Leer en Verbonden 88:119 meer is dan aanwijzingen voor de bouw van een tempel. Het is een blauwdruk voor ons thuis en ons eigen leven. (Zie Thomas S. Monson, 'Bouwen aan uw eeuwig thuis', *Liahona*, oktober 1999, blz. 2–7.) Splits de kinderen op in koppels of groepjes en laat ze ontdekken wat we zoal kunnen doen om ons thuis en ons leven sterk te maken. Laat ze hun informatie presenteren aan een toegewezen leidster of leraar. Bereid de volgende opdrachten voor en geef er een aan elke groep:

- Bidden – kom meer over bidden te weten door Jakobus 1:5-6 te lezen en te bespreken.
- Vasten – ontdek wat Jezus Christus heeft gezegd over vasten door Matteüs 6:16-18 te lezen en te bespreken.
- Geloven – vertel een verhaal over iemand die geloofde (bijvoorbeeld de broeder van Jared, zie Ether 1-3; Ester, zie Ester 1-7; Daniël, zie Daniël 1).
- Leren – zeg een geloofsartikel op, zo mogelijk uit het hoofd. Bespreek waarom het belangrijk is om op school en in de kerk te leren.

- Orde – zeg het vierde geloofsartikel op om aan te geven dat er een orde is in de eerste beginselen en verordeningen van het evangelie. Kies een wet van je land uit en leg uit waarom het gehoorzamen van die wet goed voor de mensen is. Kies een regel uit die bij je thuis geldt en leg uit hoe die goed voor het gezin is.

Als alle groepen hun informatie hebben gepresenteerd, geeft u aan elke twee kinderen een potlood en een blaadje. Laat ze gaan zitten met het blaadje tussen hen in, waarbij beiden het potlood met een hand vasthouden. Vraag ze een huis te tekenen. Laat een paar tekeningen zien. Leg uit dat het makkelijker is om te tekenen als ze samenwerken. Leg uit dat hun ouders willen dat hun thuis een huis van gebed is, van vasten, geloof, leren en orde, maar dat ouders dat niet alleen aan een sterk thuis kunnen werken. Ouders en kinderen moeten samenwerken om aan een dergelijk thuis te bouwen. Getuig dat het naleven van deze beginselen ertoe zal leiden dat onze tempels, ons thuis, en ons leven ordelijk en krachtig zijn. Zing een lied of lofzang over ons thuis of gezin.

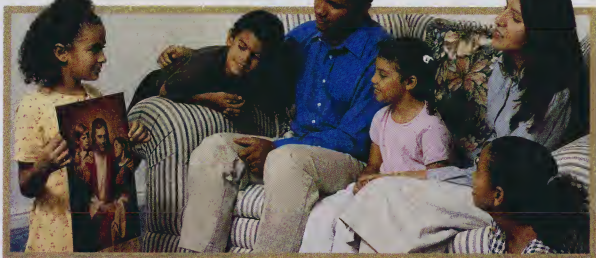
2. Schrijf de volgende stukjes informatie op verschillende blaadjes. Ze zijn gebaseerd op de zes adviezen van president Gordon B. Hinckley. (Zie 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, blz. 30-41.) Vermeld een citaat van president Hinckley bij elk advies.

Wees dankbaar – LV 59:7; Wees verstandig – LV 93:36; Wees rein – Psalmen 24:3-4; Wees trouw – Alma 53:20-21; Wees nederig – Alma 32:15-16; Spreek met God – Matteüs 6:6. Splits het jeugdwerk op in zes groepen en geef elke groep een van de blaadjes. Laat ze zelf kiezen of ze de tekst gezamenlijk willen opzeggen of een lied of lofzang willen zingen over hun advies. Geef ze de tijd om te oefenen. Laat dan elke groep om de beurt vertellen wat hun advies is, hun lied of opzegging opvoeren, het citaat van president Hinckley voorlezen, en een idee opnoemen hoe we dit advies in praktijk kunnen brengen. Laat een lid van de wijk of gemeente met de kinderen praten over de normen die gelden voor tempelbezoek. Laat hem of haar uitleggen hoe het navolgen van de adviezen van de profeet hun nu tot zegen kan zijn en hen ook zal voorbereiden op de tempel. *Voor de allerleerlingen:* Laat elke klas een van de adviezen uitkiezen. Stel verhalen uit de Schriften voor of put uit alledaagse situaties die deze beginselen onderstrepen, en laat elke klas er een naspelen voor de overige jeugdwerkleidsters. Bijvoorbeeld: een van de tien melasaats was dankbaar; Abinadi was trouw; de herders ten tijde van Christus' geboorte waren nederig; kinderen die hun huiswerk doen zijn verstandig; kinderen die niet naar tv-programma's met slechte taal kijken, zijn rein; en kinderen die alleen in het gezin bidden, spreken met God. □

De Kindervriend

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN ■ MAART 2002

ONZE PROFETEN EN APOSTELN SPREKEN TOT ONS

EERBIED

Ouderling I. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Enkele jaren geleden had ik de gelegenheid om met de president van de kerk een reeks gebiedsconferenties te bezoeken. Ik zal nooit de tegenstelling vergeten tussen twee conferenties die slechts twee dagen na elkaar werden gehouden.

De eerste conferentie werd in een groot stadion gehouden. Vanaf het podium zagen we dat de bezoekers voortdurend in beweging waren. Overal in het stadion zagen we mensen naar voren leunen en met familieleden en vrienden naast hen fluisteren. We gaven de leden het voordeel van de twijfel en meenden dat het grote gebouw misschien de reden was dat er zo weinig eerbied was.

Een paar dagen later waren we in een ander land en woonden een conferentie bij in een stadion dat veel leek op het voorgaande. Zodra we het gebouw echter binnenkwamen, daalde er een stilte over de menigte neer. Gedurende de hele bijeenkomst van twee uur,

bewogen de mensen weinig. Iedereen luisterde aandachtig. Naar alle sprekers werd met belangstelling en respect geluisterd, en toen de profeet sprak, kon je een speld horen vallen.

Toen de bijeenkomst afgelopen was, vroeg ik de priesterschapsleiders wat ze hadden gedaan om de mensen op de conferentie voor te bereiden. Ze zeiden dat die voorbereiding eenvoudig was geweest. Ze hadden de priesterschapsleiders gevraagd om hun gezinsleden en ook de gezinnen bij wie ze huisonderwijs deden, uit te leggen dat ze tijdens de gebiedsconferentie het voorrecht zouden hebben om de woorden van de profeet en de apostelen te horen. De priesterschapsleiders legden uit dat de eerbied die hun mensen voor God en zijn dienstknechten voelden, de basis was voor hun eerbiedig gedrag op de conferentie.

Eerbied is een houding tegenover onze Vader in de hemel en zijn Zoon, Jezus Christus. Het is een persoonlijk gevoel. Het is iets wat we in ons hart voelen, wat er om ons heen ook gebeurt. □

Uit een toespraak tijdens de algemene conferentie van oktober 1990.

Een fluistering in

Verteld door Alisa McBride naar het verslag van Willard Rosander

ILLUSTRATOR: MARK ROBISON

In 1878 riep president John Taylor verscheidene heiligen om zich in het zuidelijke deel van de staat Colorado in de Verenigde Staten te vestigen. In het begin van de twintigste eeuw verhuisde mijn vader zijn gezin naar dat verlaten gebied.

Onze landbouwgrond lag bezaaid met stenen. Voordat we de grond konden gaan bebouwen, moesten we alle stenen weghalen. Mama en ik verzamelden de kleine stenen met een kruiwagen, maar er was maar één manier om de grote rotsen te verwijderen: ze opblazen met dynamiet.

Toen alle kleine stenen weg waren en het tijd was om aan de grote te beginnen, groef papa zo ver hij kon onder een rots en legde het dynamiet daar neer. Hij plaatste het dynamiet zorgvuldig op de juiste plekken zodat de explosie de keien volledig uiteen zou doen breken.

Eindelijk was alles klaar zodat papa de lont aan kon steken. Mama zorgde dat wij kinderen op een veilige afstand waren.

Boem!

De eerste rots explodeerde en vloog in honderden stukken en een stofwolk uitteen. Toen het stof weg was, zagen we dat de kei verdwenen was. Alles wat er nog over was, was een gat in de grond en veel kleine stenen.

Nu was het mijn taak om de stenen op te ruimen en het gat met aarde te vullen.

Het proces werd herhaald. Papa stak de dynamiet aan en ik ruimde de verspreide brokstukken op. Na de derde explosie kreeg ik genoeg van het stenen oprapen en wilde het 'echte' werk doen — het dynamiet ontsteken. Ik deed een paar stappen in papa's richting.

'Willard, blij hier!' riep mama. Ik keek boos. Als negenjarige was ik het oudste kind en ik vond dat ik oud genoeg was om te helpen.

Terwijl ik terug naar het huis begon te lopen, werd ik vervuld met een gevoel van dreigend gevaar. Een fluistering in mijn hart waarschuwde me dat er iets mis was.

Ik begreep het niet; ik verkeerde niet in gevaar. Ik was een heel eind van de explosie vandaan. Zeker dat ik me die waarschuwing maar had ingebeeld, concentreerde ik me op wat papa deed. Misschien zou hij inzien dat ik bijna volwassen was en klaar om zij aan zij met hem te werken.

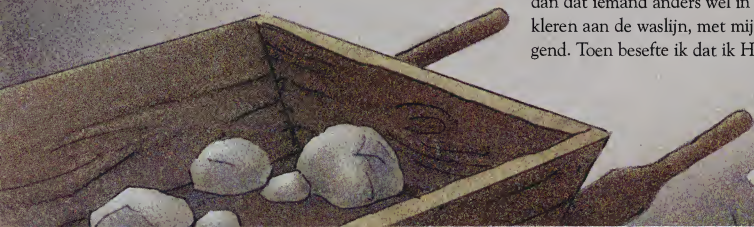
Maar het gevoel van gevaar werd sterker.

Ik herinnerde me de belofte die mijn vader me had gedaan toen hij me als lid van de kerk bevestigde: 'Ik zegen je met de macht van onderscheid. Luister naar de Geest. Hij zal je leiden en je tegen kwaad beschermen.'

Ik probeerde de stem te negeren, maar Hij wilde niet zwijgen. Ik kon niet langer doen alsof ik de dringende fluistering niet hoorde.

Ik zegen je met de macht van onderscheid.

De woorden klonken nu even duidelijk als ruim een jaar geleden toen papa de zegen had uitgesproken. Als ik niet in gevaar verkeerde, misschien vertelde de stem me dan dat iemand anders wel in gevaar was. Mama hing kleren aan de waslijn, met mijn zusje aan haar rok hangend. Toen besefte ik dat ik Hyrum van drie niet zag.

mijn hart

'Hyrum!' riep ik. 'Hyrum!' Met mijn hand boven mijn ogen tegen de zon, zocht ik in de verte. Daar zag ik hem — op weg naar het veld. Zijn mollige beentjes liepen zo snel als ze hem dragen konden.

Ik begon achter hem aan te rennen en schreeuwde tegelijkertijd. 'Papa!' Ik schreeuwde en zwaaide met mijn armen om zijn aandacht te trekken.

Papa stond met zijn rug naar me toe en kon mijn waarschuwingen niet zien of horen. Evenmin kon hij zien hoe Hyrum zijn onheil tegemoet kuierde.

Ik bereikte Hyrum op het moment dat de rots explodeerde. Ik gooide me over hem heen en beschermde hem zo goed ik kon. Scherpe rotsstukken kwamen als een regen op me neer en raakten mijn hoofd, rug en benen.

Hyrum begon zich los te wurmen. 'Zwaar', zei hij. 'Opstaan.'

Ik liet me van hem af rollen. Mijn lichaam schreeuwde het uit van de pijn, maar het kon me niet schelen. Zachtjes liet ik mijn handen over mijn broertje glijden.

'Is alles goed met je?' vroeg ik.

Hij waggelde bij me vandaan en draaide zich toen om. Zijn onderlip trilde en er kwamen tranen in zijn ogen, maar hij had zich geen pijn gedaan. 'Bang', zei hij.

'Ik was ook bang', zei ik en knuffelde hem.

Tegen die tijd was papa bij ons gekomen. Tranen vormden een spoor door het vuil en het roet op zijn gezicht. Hij sloeg zijn grote armen om ons heen en trok ons strak tegen zich aan. 'Hoe wist je dat je broertje in gevaar was?' vroeg hij me.

Ik aarzelde. Ik wist niet precies hoe ik het uit moest leggen. 'Een stem zei tegen me dat er iets mis was', zei ik. 'Eerst luisterde ik er niet naar, maar hij ging maar door totdat ik wel moest luisteren.' Toen bekende ik wat mijn geweten plaagde: 'Als ik direct geluisterd had, was Hyrum niet weggelopen. Dan zou hij nooit in gevaar zijn geweest.'

Papa legde zijn grote hand op mijn schouder. 'Maar je hebt *wel* geluisterd. Daar gaat het om.' Papa haalde diep adem. 'Wat je daar deed, was heel moedig, Willard.'

'Ik bad, papa. Ik bad zo hard dat ik er bijna in stikte', vertelde ik hem.

'Ik ook. Ik ook.'

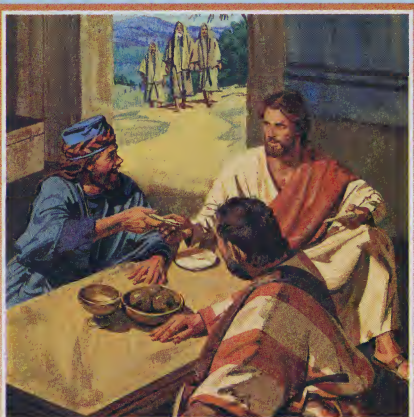
Mama en mijn zusje kwamen aangerend. Mama lachte en huilde tegelijkertijd, en drukte Hyrum en mij tegen zich aan. Al gauw hadden we allemaal de armen om elkaar heen en huilden samen.

Die avond toen ik bij mijn bed neerknielde, kwam er een heerlijk vredig gevoel in mijn hart. Mijn gebed duurde langer dan gewoonlijk want ik bedankte mijn hemelse Vader voor de inluisteringen van de Geest in mijn hart. □

JEZUS VERTELT DRIE GELIJKENISSEN

1. Twee van de drie gelijkenissen van de Heiland volgen hier. Zoek de derde gelijkenis op in de volgende aflevering van De Kindervriend.

ILLUSTRATOR: PAUL MANN

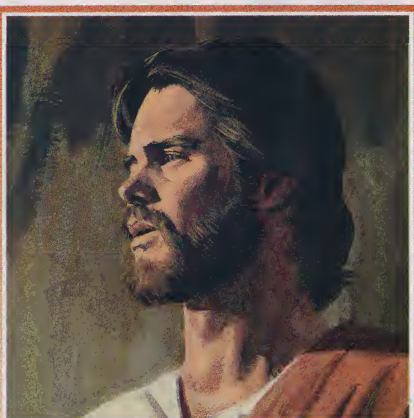
Op zekere dag at en praatte Jezus met enkele zondaars. Een paar Farizeeën zagen dat.

Lucas 15:1-2

De Farizeeën vonden dat ze goede mensen waren en dat goede mensen niet met zondaars moesten praten. Ze vonden dat Jezus ook niet met zondaars mocht praten.

Lucas 15:2

Maar de Heiland wilde de Farizeeën duidelijk maken dat ze ongelijk hadden. Om ze te helpen begrijpen waarom Hij met zondaars omging, vertelde Hij hun drie gelijkenissen (verhaaltjes). De eerste ging over een verdwaald schaap.¹

¹Lucas 15:3; Teachings of the Prophet Joseph Smith, samengesteld door Joseph Fielding Smith (1976), blz. 277

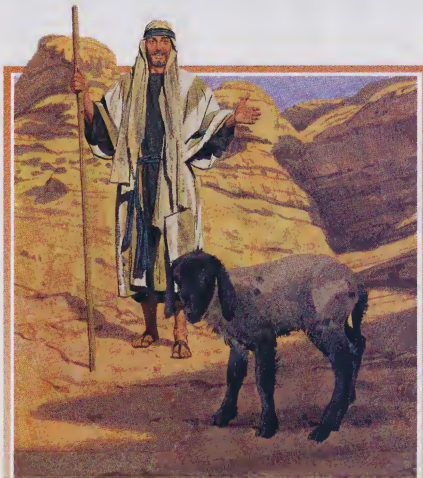
HET VERLOREN SCHAAP

De eerste gelijkenis

Een goede herder had honderd schapen, en een van hen was verdwaald.

Lucas 15:4

De herder ging bij de andere negenennegentig schapen weg om naar dat ene verloren schaap te zoeken. Toen hij het vond, was hij erg blij.

Lucas 15:4-5

Hij pakte het op. Legde het op zijn schouders en droeg het naar huis. Vervolgens nodigde hij al zijn vrienden en buren bij hem uit om samen met hem blij te zijn, want hij had het schaap gevonden dat hij kwijt was.

Lucas 15:5-6

Jezus Christus vertelde de Farizeeën wat het verhaal betekende. Hij zei dat zondaars als verdwaalde schapen zijn en dat er in de hemel grote vreugde zal zijn als een zondaar zich bekeert.

Lucas 15:7

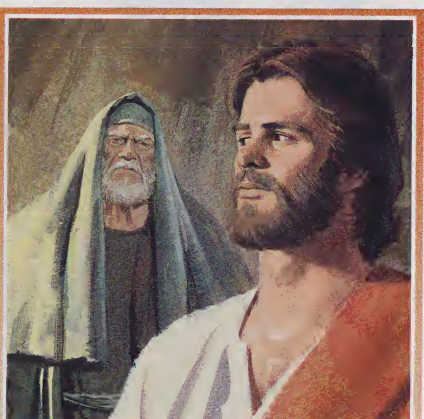
Net zoals de herder het verloren schaap wilde redden, wil Jezus zondaars redden.

Marcus 2:17

En net zoals de herder heel blij was toen hij het verdwaalde schaap vond, zo is Jezus heel blij als een zondaar zich bekeert.

Lucas 15:6-7

Daarom, zei Hij, praatte Hij met zondaars.

Bijbelvertaling Joseph Smith, Matteüs 18:11; Marcus 2:17

VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT

DE VERLOREN PENNING

De tweede gelijkenis

Een vrouw had tien zilveren penningen. Ze raakte een van die penningen kwijt en zocht er door het hele huis naar.

Lucas 15:8

Uiteindelijk vond ze de penning. Ze was toen zo blij dat ze haar vriendinnen en buren bij elkaar riep om het hun te vertellen. Zij waren ook blij dat ze de verloren penning had teruggevonden.

Lucas 15:9

De vriendinnen en buren in het verhaal zijn als de engelen van God. De engelen zijn heel blij als een lid van de kerk dat we kwijt zijn, weer wordt teruggevonden en verzorgd.

Lucas 15:10

De leden van de kerk zijn als de vrouw in dit verhaal, en de verloren penning is als een lid dat minder actief in de kerk is geworden en dus verloren is. Jezus wil dat de leden van de kerk hun verloren broeders of zusters vinden, voor hen zorgen en hen terugbrengen. Hij is heel blij als dat gebeurt.

James E. Talmage, Jezus de Christus, zesde druk (1922), blz. 336-337

Aracely Arredondo Garcia (twaalf jaar) uit de gemeente Alameda in de ring Los Mochis (Mexico) liet

zich tien dagen na haar achtste verjaardag door haar vader dopen. Ze wist dat ze zich, als ze het voorbeeld van Jezus wilde volgen, moest laten dopen.

Joel Cardona (twaalf jaar) en **Alan Cardona** (elf jaar) uit de wijk Burzaco in de ring Buenos Aires-Adrogué (Argentinië) vinden dat hun doop de belangrijkste gebeurtenis in hun leven was. Nu ze zich hebben laten dopen en bevestigd zijn, kunnen ze de leiding van de Heilige Geest genieten en zich voorbereiden om het Aäronisch Priesterschap te ontvangen.

De kinderen uit de wijk **Los Pinos** in de ring **Barquisimeto** (Venezuela) hebben hun geloof in Jezus Christus getoond door hard te werken aan de voorbereidingen voor hun presentatie in de avondmaalsdienst. Hun boodschap in dat programma ging gedeeltelijk over geloof, en hun voorbeeld ontroerde iedereen die hen hoorde.

Andres Romeu (acht jaar) uit de wijk Quilmes 1 in de ring Quilmes (Argentinië) kan goed leren en houdt van rekenen. Hij

heeft een getuigenis van het gebed; hij weet dat hij daardoor tot onze hemelse Vader kan spreken.

Mikael Peltokorpi (acht jaar) en **Johanna Peltokorpi** (zes jaar) uit de wijk Borlänge in de ring Stockholm (Zweden) vinden het leuk om anderen blij te maken. Toen ze hoorden dat er een gezin in nood verkeerde, pakten ze hun eigen spulletjes in om die aan hen te geven.

Javier Ibañez (acht jaar) uit de wijk El Dorado in de ring Florencio Varela (Argentinië) zingt graag in het

jeugdwerk — vooral zijn lievelingsliedje, 'Ik ben een kind van God'. Hij wil ook graag op zending, net als zijn broer die pas geleden van een zending is teruggekeerd.

De jeugdwerkleidsters uit de wijk **Lukunga in de ring Kinshasa (Democratische Republiek Congo)** hebben onlangs een bijzondere activiteit gehouden voor eenenzestig kinderen — waarvan er achtentwintig geen lid van de kerk waren. Gedurende de zomer organiseerden ze een dagkamp waar de kinderen de geloofsartikelen en verscheidene andere teksten uit het hoofd leerden. Ook oefenden de kinderen toneelstukjes en sketchedes, en voerden die op.

De kinderen uit de gemeente **Lauenburg in de ring Hamburg (Duitsland)** vinden het leuk om over verhalen uit de Schriften te zingen en te leren, en ze ook uit te beelden. Dit is een foto van een bijzondere jeugdwerkactiviteit waarbij de kinderen hun vrienden die niet tot de kerk behoorden, hadden uitgenodigd.

Het jeugdwerk van de gemeente **Sarandi del Yi in de ring Durazno (Uruguay)** hebben een speciaal feest gevierd ter herdenking van het begin van het jeugdwerk meer dan 120 jaar geleden. De eerste jeugdwerkbijeenkomst werd in augustus 1878 in Farmington (Utah) gehouden.

EEN HUIS VAN GOD

Vicki F. Matsumori

'Vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God' (LV 88:119).

Wat doe je voordat je naar de kerk gaat? Je wast je, je kamt je haar en je trekt je beste kleren aan. Waarom? Omdat je onze hemelse Vader en Jezus Christus je liefde en respect wilt tonen door schoon te zijn en er op je best uit te zien.

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft eens verteld hoe hij en de andere leden van de bemanning van zijn vliegtuig tijdens de tweede wereldoorlog een reis van zes dagen moesten maken. Het was heet en ze konden geen bad nemen of hun uniform wassen. Toen ze naar een restaurant gingen, zei een vrouw daar: 'Lieve help, wat een onfris mannen!'

President Packer zei: 'Ik voelde me net zo vies als ik eruitzag, was slecht op mijn gemak en schaamde me.'

President Packer voelde zich niet op zijn gemak doordat zijn kleren vies waren en hij zich niet gewassen had. Maar hij weet wel dat onze hemelse Vader het nog veel belangrijker vindt dat we *van binnen* schoon zijn. Als we ons van onze zonden bekeren en ons laten dopen, worden we rein. Als we de geboden onderhouden en aan het avondmaal deelnemen, hernieuwen we de belofte die we bij onze doop hebben gedaan, namelijk dat we Jezus Christus zullen volgen. Het is alsof we dan weer schoon gewassen worden. We kunnen van binnen schoon zijn doordat Jezus Christus de prijs voor onze zonden heeft betaald.

President Packer heeft daarover geschreven:
*'Konden wij maar alles begrijpen
 Wat wij hebben gehoord, en 't laten inzinken;
 Dan wisten wij dat er geen grotere gave is
 Dan dat woord "Gereinigd!" te horen klinken!*
 ('Gereinigd', Liahona, juli 1997, blz. 8–10.)

Voordat leden van de kerk naar de tempel gaan, be-tonen zij hun liefde en respect voor onze Vader in de hemel en Jezus Christus door te zorgen dat ze rein zijn.

Als jij oud genoeg bent, zul je het prettig vinden om naar de tempel te gaan als je van buiten en van binnen schoon bent.

Instructies

Plak bladzijde vijftien op stevig papier. Knip de tempel langs de stippellijnen uit. Vouw de strookjes lang de zwarte lijnen en plak de strookjes in de binnenkant van de muren vast zodat het een doos wordt (zie voorbeeld). Knip de stenen met tekstverwijzingen uit. Daar staat van alles in wat je kunt doen om zo'n leven op te bouwen dat je het waardig bent de tempel te betreden. Kies elke dag een steen uit, lees de tekst die erop staat en plak hem aan de buitenkant van de tempel.

Ideeën voor de participatieperiode.

1. Vertel het verhaal van Jezus die de tempel reinigde. (Zie *Johannes 2:14–17*.) Leg uit dat de tempel een huis van God is. We moeten eerbiedig met de tempel omgaan door te leven zoals Jezus Christus. Laat de kinderen woorden noemen die beschrijven hoe we ons moeten gedragen om Jezus te volgen. Maak een lijst van die woorden. Laat de kinderen om de beurt de volgende zin afmaken door een woord van de lijst of een ander gepast woord in te vullen: 'Ik ga naar de tempel en ik zal _____.' Laat het eerste kind de zin met één woord aanvullen. Laat het tweede kind de zin en het woord van het eerste kind herhalen en daar een tweede woord aan toevoegen. Ga zo door totdat iedereen aan de beurt is geweest. Zing samen een lied dat gaat over het volgen van Jezus Christus.

2. Laat de kinderen *Exodus 3:1–5* opzoeken. Leg uit dat Mozes de berg van de Heer beklom en dat de Heer aan hem verscheen in een brandende struik. Vraag de kinderen wat er met die struik gebeurde. (Lees vers 2–3.) Vraag wat God zei. (Lees vers 4.) Vraag waarom God zei dat Mozes zijn schoenen uit moest trekken. (Lees vers 5.) Laat tempelslippers zien of praat erover. Leg uit dat we in de tempel schone, witte schoenen aantrekken om te tonen dat we ons op een eerbiedwaardige, heilige plek bevinden. Als we naar de kerk gaan, dragen we geen tempelschoenen maar we gedragen ons eerbiedig. Vraag de kinderen hoe ze in de kerk eerbied kunnen tonen. Leg uit dat we in de tempel op soortgelijke wijze eerbied tonen. Laat de kinderen tekeningen maken van wat ze kunnen doen om eerbied te tonen. Bied de tekeningen aan een lid van de *bis-schap* of het gemeentepresidium aan. □

1 Korintiërs 3:16-17
Bedenk dat je een tempel van God bent

Geloofsartikelen 1:4
Gehoorzaam de beginselen
van het evangelie

Psalmen 24:3-4
Zorg dat je schone handen
en een rein hart hebt

Exodus 20:15
Steele niet

Maleachi 3:10
Betaal tiende

Matteüs 6:14-15
Vergeef anderen

Johannes 13:34-35
Houd van elkaar

Alma 53:20
Wees altijd eerlijk

LV 21:1, 4
Luister naar
de profeet

Exodus 20:12
Eer uw vader en moeder

Exodus 20:7
Gebruik de naam van God niet ijdel

LV 88:63
Kom dichtbij de Heer: zoek, vraag, bid

Masiah 2:22
Onderhoud
de geboden

LV 59:9-10
Houd de
sabbatdag heilig

LV 89:7-9
Gehoorzaam het
woord van wijsheid

1 Nephi 3:7
Doe wat de
Heer gebiedt

Exodus 20:3
Aanbid geen
andere goden

3 Nephi 14:12
Wees vriendelijk

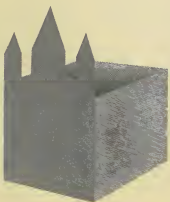

hier plakken

hier plakken

hier plakken

hier plakken

Voorbeeld

‘ZOALS IK BEN’

Overdlering Spencer J. Condie
van de Zevenlig

Toen wij in Duitsland woonden, maakten we kennis met een fijn echtpaar uit Zwitserland, broeder Georg en zuster Annaroesli Birsfelder. Zij waren in Frankfurt op een

tempelzending. In februari 1991 maakten broeder en zuster Birsfelder op een dag na hun werktijd in de tempel een wandelingetje door de kleine straatjes bij de tempel. Plotseling zwenkte een auto met een wat oudere man achter het stuur de hoek om, over de stoeprand de stoep op. De auto raakte zuster Birsfelder en slingerde haar door de dikke glazen deur van een winkel. Met spoed werd ze naar het ziekenhuis gebracht en werd daar behandeld voor een dubbele schedelbasisfractuur, een hersenschudding en een ernstig gewond oog.

Zeven weken lang lag ze in coma, zich niet bewust van haar omgeving. Georg bleef zo veel mogelijk aan haar zijde, drukte haar hand liefdevol en sprak met liefde en bemoediging tot haar. Uiteindelijk deed ze haar ogen open. Twee maanden na het ongeluk begon ze weer te praten en vast voedsel te eten. Nog later kon ze gaan staan, een paar passen lopen en weer Engels, Duits en Frans spreken. Het was een wonder! Onze gebeden waren verhoord.

Toch had ze nog veel pijn en het was duidelijk dat ze het gezichtsvermogen van haar rechteroog had verloren. Drie maanden na het ongeluk bezocht de autobestuurder haar in het ziekenhuis. Vol bezorgdheid en angst voor wettige vergeldingsmaatregelen vroeg hij: 'Haat u mij vanwege alles wat ik u heb aangedaan?'

1. Broeder en zuster Birsfelder hebben later nog een zending vervuld als president en mater van de tempel in Bern (Zwitserland).

Hij was niet voorbereid op haar antwoord: 'Weet u wie ik ben? Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In onze godsdienst leren we dat we van anderen moeten houden en hun vergeven. Nee,' zei ze, 'ik haat u niet. Ik houd van u en vergeef u.' Er werd die dag een zware last van de schouders van die oude man genomen.¹

Onze Heiland stelde tegen het eind van zijn korte bediening onder de Nephieten de volgende indringende vraag: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

Het is gemakkelijker om over christelijke eigenschappen te praten dan ze toe te passen als er iets verkeerd gaat en als mensen ons pijn doen. Maar als we op Christus willen gaan lijken, moeten we leren vergeven zoals Hij. □

Uit 'The Fall and Infinite Atonement', Ensign, januari 1996, blz. 22-27.

Helpende handen

Fernando Assis

In Brazilië hebben ruim dertigduizend leden en vrienden van de kerk in 120 steden deelgenomen aan het grootste dienstbetoonproject dat de kerk ooit in dit land heeft uitgevoerd. In het kader van het Jaar van de vrijwilliger, dat door de Verenigde Naties was uitgeroepen, had het landelijke Braziliaanse comité in oktober 2001 aangewezen als een van de nadruk te leggen op de kerk. Op 12 oktober, de dag van het kind, verspreidden leden van het vijf-tienduizend kraamafdelingen van ziekenhuizen. De pakketten bevatten kleding en hygiëneproducten die door particuliere bedrijven en de afdeling humanitaire diensten van de kerk waren bijgedragen.

Ouderling Athos M. Amorim van de Zeventig, president van het gebied Brazilië-Zuid, herinnerde de leden eraan dat 'wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, zijt gij louter in de dienst van uw God zijt' (Mosiah 2:17).

'De leden van de kerk zijn goede burgers van hun stad en hun land', zei ouderling Robert S. Wood van de Zeventig, president van het gebied Brazilië-Noord. 'En dienstverlening is daar de formule voor.'

'Dit project van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een grote sociale actie, een groot en mooi gebaar voor kinderen en hun moeder op deze uiterst bijzondere dag', zei Ronaldo Lessa, gouverneur van de staat Alagoas, die in het kader van het project in de stad Maceió hielp met de verspreiding van kraamzorgpakketten over de ziekenhuizen.

De leden en vrienden van de kerk waren georganiseerd en werden geleid door comités voor public rela-

tions en humanitaire diensten in ringtonen en wijken. De vrijwilligers deden hun werk in de stedelijke gebieden van São Paulo, Rio de Janeiro, Belo Horizonte, Brasília, Curitiba, Campi-

nas, Sorocaba, Pôrto Alegre, Florianópolis, Salvador, Recife, Maceió, Natal, Fortaleza en Manaus.

De vrijwilligers van de kerk waren al vroeg in het jaar begonnen met het

Kerkleden zijn bijeen om kleding voor pasgeborenen te naaien. Met hun dienstverlening hopen ze de sterfte en ziekten onder pasgeborenen omlaag te krijgen.

Vrijwilligers staan in de rij om sets voor pasgeborenen aan moeders op de kraamafdeling van een ziekenhuis in Brazilië te brengen.

FOTO GEPAAST MET TOESTEMMING VAN DE GEBIEDEN BRAZILIË-NOORD EN -ZUID

FOTO GEPAAST MET TOESTEMMING VAN DE GEBIEDEN BRAZILIË-NOORD EN -ZUID

samenstellen van de pakketten. Duzenden gebruikten hun brei- en haakvaardigheden om de kleding te maken. In São Paulo en Brasilia kwamen velen in kantoren en woningen bijeen om gebruik te maken van breimachines en weefgetouwen.

'Veel zusters leerden een nieuwe techniek die ze kunnen gebruiken om kleding en dekens te maken voor hun eigen gezin', zei Rita Puerta, coördinator van het project in São Paulo. 'Ik weet dat er zusters zijn die eerst werkloos waren, maar nu geld voor hun gezin verdienen door dekens te maken.'

Sandro Quatel, president van de ring Salvador-Noord (Brazilië), zei dat 'ik in de twaalf jaar dat ik in deze stad woon nog nooit met mijn hele

gezin heb deelgenomen aan een dusdanig bevredigende activiteit.'

De kerkleden waren in 1998 in Rio de Janeiro al begonnen met het samenstellen en verspreiden van kraamzorgpakketten. En sindsdien is het project uitgebreid in het hele land. In elke stad heeft het project zijn gevolgen gehad.

'Het was erg fijn om te zien dat we steeds meer van dit soort projecten uitvoeren', zegt Ana Marcia Oliveira, hoofd public relations voor meerdere ringen in Recife, waar dit jaar circa tweeduizend leden deelnamen aan het project.

De activiteit kreeg in elke stad de nodige aandacht in de media. Bovendien werd er in december in Genève een video van het project

aangeboden aan de Verenigde Naties. Marcia Tedesco, algemeen coördinatrice van het Braziliaanse comité van het internationale Jaar van de vrijwilliger, zei dat het project een van de twee belangrijkste in het hele land was. Ze zei: 'Dit kan niet anders dan de ware kerk van Jezus Christus zijn.'

Een van de verrassingen van het project was de deelname van zoveel leden van andere kerken. Luciano Santos, een van de vele zakenmensen die goederen voor de pakketten schonken, uitte er zijn waardering voor dat hij de gelegenheid had gehad om deel te nemen aan het kerkproject. 'Het is zowel fijn voor ons [de zakenmensen] als voor de ontvangers van deze geschenken', zei hij. □

Honderden rolstoelen gedoneerd in Midden-Amerika

De kerk heeft in oktober 2001, in samenwerking met Kenneth Behring, de oprichter van de Wheelchair Foundation, 1500 rolstoelen gedoneerd aan hulpbehoevendens in El Salvador, Honduras en Nicaragua.

Lourdes María Rodríguez, vrouw van de president van El Salvador; Carlos Roberto Flores, president van Honduras, en zijn vrouw Mary Flake de Flores; en Arnoldo Alemán, toenmalig president van Nicaragua en zijn vrouw, María Fernanda Flores de Alemán, woonden de plechtigheid in hun land bij waarbij de donatie werd aangekondigd. De plechtigheid werd ook bijgewoond door plaatselijke kerkleiders en vertegenwoordigers van de humanitaire diensten.

Bij elke plechtigheid werd een aantal rolstoelen overgedragen. In Nicaragua kwam er een meisje naar voren die haar jongere broer in een rolstoel tilde; zij had hem haar hele leven gedragen. In El Salvador zei een jongeman dat hij door zijn nieuwe

rolstoel weer terug naar school kan. In Honduras vertelde een katholieke non die bijna vijftig jaar in dienst van

haar naasten was geweest, dat zij dankzij de rolstoel haar werk kan voortzetten.

De presidentsvrouw van El Salvador dankte de kerk niet alleen voor de rolstoelen, maar ook voor de snelle en efficiënte hulp die vlak na de aardbe-

Garry R. Flake, directeur humanitaire diensten van de kerk; Kenneth Behring; ouderling José E. Boza (achter de rolstoel), een van de gebiedszeventigen; en Lourdes María Rodríguez, de vrouw van de president van El Salvador, overhandigen een rolstoel aan een jongen en zijn vader.

vingen in El Salvador vorig jaar was geboden. De presidentsvrouw van Nicaragua dankte de kerk voor haar hulp tijdens de recente droogte in het

land. De president van Honduras verklaarde dat de kerk er 'altijd is voor Honduras.

Nu werken ze samen met de heer

Behring tot zegen van de vele mensen die zich tot voor kort moeilijk konden verplaatsen. Door deze donatie zullen velen zelfredzamer zijn.' □

Geboorteplek University of Utah nagebouwd

R. Scott Lloyd

In het jaar na de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Valley, vroeg president Brigham Young (1801-1877) de trouwe pionier John Pack een huis te bouwen dat groot genoeg was voor sociale evenementen. Uiteindelijk zouden in dat huis de eerste colleges van de University of Deseret, de voorloper van de University of Utah, worden gehouden. Nu is er een replica van het huis gebouwd in het This is the Place Heritage Park in Salt Lake City.

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen wijdde het gebouw op 10 november 2001 in. Het is de meest recente aanvulling op de Old Deseret Village, de 'levende geschiedenis'-attractie in het park.

'Als u hier komt en denkt aan wat er in [het huis van broeder Pack] gebeurd is in de tijd van uw voorvader,' zei ouderling Ballard, 'bedenkt u wie er in dit huis gewoond moeten hebben, wie hier gedanst moeten hebben, wie hier gezongen moeten hebben,

wie hier les moeten hebben gegeven, [en] denkt u aan Brigham Young en het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf in die tijd. (...) Dit is een geweldige aanvulling op het park.'

JoAnn Merrill, lid van de familieorganisatie, vertelde over de geschiedenis van het huis. Volgens haar was het in 1848 gebouwd, met een stevige vloer, zichtbare dakspanten, en zijmuren van bruin cement. Het huis zou gebruikt worden voor dansavonden en ander amusement.

In februari 1850 werden er plannen

Ouderling M. Russell Ballard (links) groet een kennis na de intwijding van de replica van het huis van John Pack.

gemaakt voor een universiteit; de plannen liepen echter vertraging doordat de bouw van een pand dat groot genoeg was voor colleges, langer duurde. Het bestuur besloot vervolgens om de salon en de aangrenzende kamer in het huis van broeder Pack te huren voor de lessen. En zo werden er op 11 november 1850 de eerste lessen gegeven.

Clyde Pack gaf een overzicht van de geschiedenis van John Pack en zei dat John zich, samen met zijn vrouw, Julia Ives Pack, in 1836 had laten doppen in Watertown (New York). Samen met de andere heiligen der laatste dagen had hij de vervolging doorstaan in Ohio, Missouri en Illinois. Tijdens de trektocht naar de Salt Lake Valley in 1847 was hij majoor van een van de

pioniersgroepen geweest. Ouderling Ballard merkte nog op dat zijn eigen betovergrootvader Hyrum Smith, broer van de profeet Joseph Smith, John en Julia Pack in de Nauvoo-tempel aan elkaar had verzegeled. □

Aangepast overgenomen uit Church News van 17 november 2001.

'Alles gaat goed' met tempelbouw

De laatste maanden van het afgelopen jaar is er gestadig doorgewerkt aan de bouw van de Den Haag-tempel. Alleen rond de feestdagen (Kerstmis en Nieuwjaar) heeft de bouw even stil gelegen. Het geraamte van het gebouw was aan het einde van de afgelopen zomer al gereed; daarna is begonnen aan de afwerking, zowel van binnen als van buiten. Wat de buitenkant betreft, gaat het vooral om de buitenmuren van Italiaans graniet. Vanaf september wordt daar al aan gewerkt; in oktober is de toren gereedgekomen, maar de afwerking van de grotere muren vergt aanzienlijk meer tijd.

Als er geen tegenslag is, bijvoorbeeld in de vorm van langdurige vorst, zullen de buitenwanden van licht graniet in de loop van maart klaar zijn. Binnenin het gebouw is in november en december onder andere aan de aanleg van elektrische leidin-

gen en de installatie van sanitair gewerkt.

'Tot nu toe hebben we er geen problemen mee gehad', vertelde ouderling Springer, die namens de kerk op de bouw toeziet, begin december. 'Alles gaat goed. Als het verder goed

blijft gaan, kan de aannemer het gebouw op 15 april opleveren, zoals gepland. Daarna zorgt de afdeling Tempels van de kerk voor de rest van de inrichting: tapijt, meubels, schilderingen en wat er verder nog in de tempel nodig is. Dat zal ook wel zeker een paar weken duren.'

Toen deze aflevering van Kerknieuws werd samengesteld (begin december 2001) was er nog geen datum voor de open dagen bekend, evenmin als voor de inwijding van de tempel. Zodra daar meer over bekend is, zal het worden vermeld op de website van Kerknieuws (te vinden op www.liahona.nl), en uiteraard zal een en ander in de wijken en gemeenten in Nederland en België bekend worden gemaakt.

Intussen blijft de bouw van de tempel veel leden bezighouden. 'De aannemer vindt het leuk dat er zoveel mensen komen kijken', zei ouderling Springer. 'Hij is niet gewend dat er tijdens de bouw al zoveel mensen naar een gebouw komen kijken.' Op het bouwterrein in Zoetermeer kan men voorlopig nog geen bezoekers ontvangen – nieuwsgierigen moeten geduld hebben tot de open dagen – maar wie buiten de hekken vast een kijkje wil nemen, is welkom. □

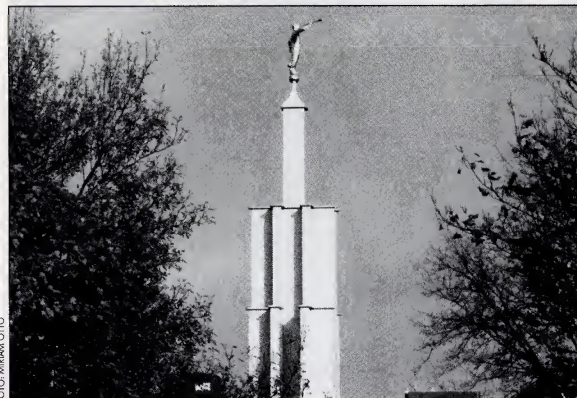

FOTO: MIRIAM OTTO

De toren van de tempel was als eerste gereed.

Frans Heijdemann

Uitvoeringen 'Kom en zie het huis des Heren' beginnen in maart

In de periode voorafgaand aan de inwijding van de Den Haag-tempel zullen in een aantal plaatsen in Nederland en België uitvoeringen plaatsvinden van het programma *Kom en zie het huis des Heren*. Daarin wordt, voor zowel leden van de kerk als belangstellenden, verteld over tempels vroeger en nu, en over de betekenis van de tempels voor de heiligen der laatste dagen. Dat gebeurt zowel door middel van gesproken woord als door muziek. Die muziek is grotendeels gekozen uit *Come to the House of the Lord* van Steven Kapp Perry, een presentatie over de tempel in woord en muziek die al op velen een onuitwisbare indruk heeft gemaakt. Verder is onder meer een keuze gedaan uit de meest toepasselijke liederen uit *Lofzangen en Kinderliedjes*. Ter illustratie zullen videobeelden worden getoond, onder andere van reeds voltooid tempels en van de bouw van de Den Haag-tempel.

Dit programma zal worden uitgevoerd door het Concertkoor Moroni, het vocaal ensemble Con Amore en het kinderkoor dat ook de afgelopen

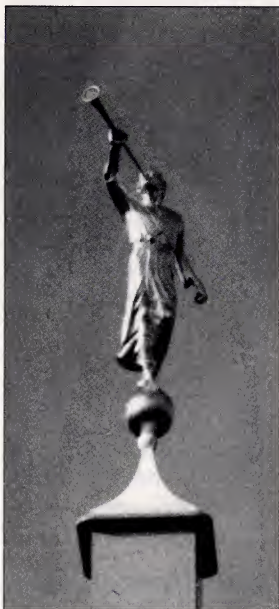

FOTO: MIRA MOTO

Een beeldnis van de engel Moroni siert vele tempels. Deze staat op de toren van de Den Haag-tempel.

twee jaren bij veel concerten van deze koren te horen is geweest. Voor het Concertkoor Moroni is dit het derde grote project in vijf jaar. Het vergt veel van de koorleden, te meer omdat een aantal van hen ook deel uitmaakt van de koren die bij de inwijding van de tempel zullen zingen. Maar de inwijding van een tempel is een te bijzonder gebeurtenis om er niet uitgebreid aandacht aan te besteden; bovendien is het een afbeelding van de engel Moroni die de toren van de tempel siert!

Op het moment dat dit artikel gereed moest zijn, konden pas twee uitvoeringsdatums met zekerheid worden genoemd; meer plaatsnamen en datums worden vermeld in een aankondiging op de website van Kerknieuws (te vinden op www.liahona.nl). De eerste bekend geworden datums zijn:

Zaterdag 16 maart in de kerk te Heerlen, Burgemeester De Hesseplein 26a te Heerlen.

Zaterdag 24 april in de kerk te Antwerpen, Bergen op Zoonlaan 20 te Antwerpen-Merksem. □

Meer over de *Liahona*

Het tijdschrift dat u voor zich heeft, bestaat uit verschillende publicaties. De eigenlijke *Liahona* verschijnt iedere maand; de inhoud daarvan wordt door de redactie van kerkelijke tijdschriften in Salt Lake City bepaald, en de artikelen worden op het vertaalbureau van de kerk te Oss in het Nederlands vertaald. Die artikelen zijn afkomstig uit twee tijdschriften die in het Engels verschijnen: de *Ensign*, het algemene tijdschrift van de kerk, en de *New Era*, het maandblad voor jongeren.

Binnenin de *Liahona* vindt u, tien maal per jaar, als uitneembare katernen *Kerknieuws* en *De Kinder-*

vriend. Laatstgenoemde bevat verhalen die ook in de *Friend* verschijnen, terwijl *Kerknieuws* doorgaans voor

minstens de helft gevuld is met artikelen uit *Church News*. Ook dit materiaal wordt op het vertaalbureau vertaald. De rest van *Kerknieuws* wordt zo veel mogelijk gevuld met artikelen uit de Nederlandstalige gebieden: Nederland, Vlaanderen, Suriname, de Antillen. Omdat het grootste deel van de Nederlandstalige leden in Nederland woont, komt daar het meeste nieuws vandaan. Toch zou het goed

zijn als de leden in de andere gebieden wat vaker van zich lieten horen; verslagen van hun activiteiten zijn welkom bij de redactie van *Kerknieuws*.

Voor het samenstellen van de pagina's met artikelen uit ons taalgebied heeft het gebiedspresidium in 1988 een nieuwsredacteur geroepen voor elk taal waarin de *Liahona* verschijnt. Aangezien het hier een roeping betreft, worden deze werkzaamheden dus niet op een van de kantoren van de kerk uitgevoerd. Vandaar dat voorin de *Liahona* een privé-adres vermeld staat waarnaar u uw berichten en foto's kunt sturen. U kunt artikelen ook via e-mail naar nieuws@liahona.nl sturen.

Steeds vaker worden behalve teksten ook foto's via e-mail gestuurd, maar de op die manier ingezonden foto's zijn niet altijd goed bruikbaar. Ze blijken vaak met een te lage resolutie (een 'grof raster') te zijn gescaand; dat levert geen fraai resultaat bij

het drukken. Als u foto's zelf scant, gebruik dan liefst een resolutie van 300 dpi. Wanneer u een digitale camera gebruikt, gebruik dan voor de foto's het maximale aantal pixels (beeldpunten) om een mooi resultaat te krijgen. Gewoon op fotopapier afgedrukte foto's, liefst minstens 10x15 cm, blijven welkom. De *Liahona* verschijnt doorgaans rond het begin van de maand, maar uitzonderingen komen voor. Met name in januari, wanneer de verzending door de kerstdagen en de jaarwisseling vertraging heeft ondervonden; de *Liahona* van januari komt dus vaak pas rond het midden van de maand in uw brievenbus. Ook het andere halfjaarlijkse conferentienummer, dat van juli, komt wel eens wat later.

We krijgen wel eens telefoontjes van lezers die de *Liahona* niet hebben ontvangen. Voor alle duidelijkheid: voor abonneemten op de *Liahona* en andere tijdschriften van de kerk kunt u terecht bij uw plaatselijke tijdschrif-

tenvertegenwoordiger en (voor lezers in Nederland en Vlaanderen) bij de klantenservice van het distributiecentrum Frankfurt in Bad Homburg. Voor het inzenden van artikelen, foto's en gegevens over nieuwe zendingen moet u bij de nieuwsredacteur zijn; het adres vindt u gewoonlijk op blz. 1 van de *Liahona* en op blz. 16 van *Kerknieuws*. Het vertaalbureau van de kerk zorgt alleen voor de vertaling van artikelen uit het Engels. Het vertaalbureau en de nieuwsredacteur hebben dus geen gegevens over abonnees!

Het e-mailadres van de nieuwsredactie is onlangs van *kerknieuws@hetnet.nl* gewijzigd in nieuws@liahona.nl – een en ander samenhangend met een wijziging van de website van Kerknieuws op www.liahona.nl – omstreeks de verschijning van dit nummer van de *Liahona* moet die er heel anders uitzien. □

Frans Heijdemann

Abonnementen op de *Liahona* en andere kerkelijke tijdschriften

Jarenlang heeft er in Nederland een abonneemtenadministratie bestaan. Dat is sinds 29 januari 2002 niet meer zo. Zuster Jolanda Kroon, die sinds het najaar van 2000 de administratrice was, heeft in het kader van consolidatie haar administratie overgedragen aan het distributiecentrum Frankfurt. Voor haar enthousiaste en vakkundige werk in die korte tijd dat zij werkzaam was, zijn wij haar zeer dankbaar. Zij heeft een kwaliteitsniveau gevestigd waar haar opvolger met moeite aan zal kunnen tippen. De onderstaande uitleg is grotendeels van haar hand.

Wilt u een abonnement op een kerkelijk tijdschrift, zoals de *Liahona* of de *Ensign*, dan kunt u terecht bij de klantenservice van het distributiecentrum Frankfurt in Bad Homburg. Heeft uw unit een tijdschriftenvertegenwoordig(st)er, dan is het makkelijker om de abonne-

menten via deze persoon door te geven. Hij/zij kan de gegevens verzamelen en het distributiecentrum hieraan op de hoogte brengen.

De *Liahona* kan besteld worden in alle talen die opgenomen zijn in het colofon (inhoudspagina van de *Liahona*). Dat wil zeggen: in het Neder-

lands, maar ook in het Albanees, Armeens, Bulgaars, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijnsch, Fins, Frans, Haïtiaans, Hiligaynon, Hongaars, Ilokano, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Lets, Litouws, Malagassisch, Mashalleiland, Mongools, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thais, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds.

De meeste Europese talen verschijnen maandelijkse, maar niet allemaal. Het Roemeens komt bijvoorbeeld één maal per kwartaal uit.

De prijs van de jaarabonnement voor 2002 zijn als volgt vastgesteld:

Liahona of Ensign: € 15

New Era of Friend: € 12

Church News: € 56

Het spreekt voor zich dat de prijzen voor de niet-maandelijke uitgaven anders zullen zijn. Als u een abonnement wilt aanvragen, kunt u altijd

navragen wat het kost. Het blijft mogelijk om iemand een abonnement cadeau te doen via een eenmalige schenking. Dat wil zeggen dat u voor één jaar een abonnement voor iemand anders betaalt. Het is ook mogelijk iemand blijvend een abonnement schenken.

Hieronder het adres waar u al uw

aanvragen, vragen of opmerkingen kwijt kunt:

*Kirche Jesu Christi HLT,
Magazine Subscriptions,
Postfach 1765, D-61287 Bad Homburg,
Tel. 0049 6172 492 859,
Fax 0049 6172 492 880.*

Jolanda Kroon en Poul Stolp

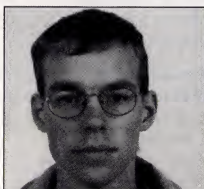
Nieuwe zendingen

Naam:
Richard Slegers
Unit:
Den Bosch (ring Rotterdam)
Begin zending:
januari 2002
Opleidingscentrum:
Provo (Utah)
Zendingsgebied:
Athene (Griekenland)

Naam:
Willy T. H. Muntinga-
Decker
Unit:
Utrecht (ring Rotterdam)
Begin zending:
5 maart 2002
Zendingsgebied:
Frankfurt-tempel

Naam:
Micha Vermeer
Unit:
Rotterdam 1
Begin zending:
9 januari 2002
Opleidingscentrum:
Preston (Engeland)
Zendingsgebied:
Leeds (Engeland)

Naam:
Daniël Hansens
Unit:
Antwerpen
Begin zending:
27 december 2000
Opleidingscentrum:
Preston (Engeland)
Zendingsgebied:
Leeds (Engeland)

Naam:
Cees en Ina de Jonge
Unit:
Groningen (ring Apeldoorn)
Begin zending:
17 april 2001
Zendingsgebied:
Family History
Support Office
(voor familiegeschiedenis in
West- en Midden-Europa)

Naam:
Bart van Wermeskerken
Unit:
Capelle (ring Rotterdam)
Begin zending:
28 augustus 2001
Opleidingsinstituut:
Provo (Utah)
Zendingsgebied:
West-Indië (Suriname)

In het zendingsveld

■ ALBANIË

Marten en Pietje Mulder

Liahona Fondacioni
Shqiperia Tirana Mission
P.O. Box 2984
Rruga Myslym Shyri Nr. 99
Tirana, Albanië

■ CANADA

Vincent Noot

Canada Vancouver Mission
8440 Williams Rd, Richmond, B.C.
V6Y 2X4, Canada

■ DUITSLAND

Åsbjarn van der Vliet

Deutschland-Mission
München
Lommelstrasse 7
D-81479 München

Jarl Rijken

Deutschland-Mission
Hamburg
Rugenbarq 7a,
D-22549 Hamburg

Dikkie Kniest

Willy Muntinga-Decker
Frankfurt-tempel
Talstrasse 10
D-61381 Friedrichsdorf

Cees en Ina de Jonge

Family History Support Office
Steinmühlstrasse 8
D-61352 Bad Homburg v.d.H.

■ ENGLAND

Daniël Vels

Benjamin Kempenaers
England Manchester Mission
Trafalgar House
110 Manchester Road
Altrincham, Cheshire,
WA14 1NU, England

Mark van der Donk

England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury-on-Trym, Bristol
BS9 3BH, England

Bethuël van Diermen

England London South Mission
482-484 London Road
Mitcham, Surrey
CR4 4ED, England

Daniël Hansens

Micha Vermeer
England Leeds Mission
Lister House, Lister Hill
Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5AZ, England

■ FRANKRIJK

Alexander Neophytou

Mission française de Marseille
48, avenue Robert Schumann
F-13090 Aix-en-Provence

■ GRIEKENLAND

Richard Slegers

Zendingsgebied Athene
Eleftherotrias 9
Kifissia 14563
Athene, Griekenland

■ SCHOTLAND

Tirza Reijnders

Frederik Elzinga
Scotland Edinburgh Mission
51 Spylaw Road
Edinburgh EH10 5BP,
Schotland

■ VENEZUELA

Daniël Westra

Venezuela Caracas Mission
50 East North Temple Street
Salt Lake City
Utah 84150-001, USA

■ VERENIGDE STATEN

Vincent Feith

Utah Salt Lake City Mission
2102 South 1300 East
Suite 102,
Salt Lake City,
Utah 84106, USA

Misha van Eeden

Temple Square Mission
50 East North Temple St.
Salt Lake City,
Utah 84147-1006, USA

Lydia de Jong

Ezra Niessink
Utah Ogden Mission
2133 Washington Blvd
Ogden, Utah 84401, USA

Garrett Mackay

Spanish Speaking
Pocatello Idaho Mission
1070 Hilline Road, Suite 320
Pocatello, Idaho 83201, USA

■ WEST-INDIË

Azad Nazir

Efraïm Rosema
Bart van Wermeskerken
Zendingsgebied West-Indië
P.O. Box 2932
Paramaribo, Suriname

Robert Broekman

Ruben Jongejan
West Indies Mission
P.O. Bag 543, Valsayn,
Trinidad, West Indies

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, het zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, de plaats van het opleidingsinstituut, wanneer je zending begint, het adres van het zendingskantoor en een goede pasfoto! Stuur die liefst zo snel mogelijk na ontvangst van de zendingsoproep, want het duurt ongeveer drie maanden (soms vier) tot een naam op deze pagina kan worden vermeld. Zend die gegevens aan:

**Nieuwsredactie Liahona,
Grovestins 64, 7608 HN Aimele, Nederland**

Foto's niet met nietjes of paperclips vastmaken!

Familieleden van zendelingen

Als het zendingskantoor verhuist van het zendingsgebied waar uw familiaelid op zending is, geef dan a.u.b. het nieuwe adres door aan de nieuwsredactie. Anders blijft het oude (en dus verkeerde) adres op deze bladzijde staan.

ONS GETUIGENIS VAN JEZUS CHRISTUS VERSTERKEN DOOR SCHRIFTSTUDIE

Lees het volgende samen met de zusters die u bezoekt, en bespreek de vragen, de teksten en de leringen van onze kerkleiders. Vertel eigen ervaringen en geef uw getuigenis, en nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

'Ik beloof u dat als u (...) de Schriften leest, er begrip en warmte in uw hart zullen komen. (...) Lees (...) het evangelie van Johannes. (...) Laat de Heer zelf tot u spreken, dan krijgt u met zijn woorden een stille overtuiging die de woorden van zijn critici zinloos maakt. Lees ook het testament van de Nieuwe Wereld, het Boek van Mormon, dat te voorschijn is gebracht als een getuige 'dat Jezus de Christus is, de eeuwige God, die zich aan alle natiën openbaart'. (Titelblad van het Boek van Mormon.)' (Conference Report, april 1966, blz. 87.)

2 NEPHI 33:4

'Ik weet, dat de Here God mijn gebeden voor het welzijn van mijn volk zal verhoren. En de woorden, die ik in zwakheid heb geschreven, zullen voor hen sterk worden gemaakt, want ze bewegen hen goed te doen; ze geven hun kennis betreffende hun vaderen, en ze spreken van Jezus, en bewegen hen in Hem te geloven, en tot het einde toe te volharderen.'

JAKOB 4:6

'Daarom onderzoeken wij de profeten (...) en daar wij al deze getuigenissen hebben, verkrijgen wij hoop en word ons geloof onverwikt, zodat wij werkelijk in de naam van Jezus kunnen gebieden, en zelfs de bomen gehoorzamen ons, of de bergeten, of de golven der zee.'

DE PROFEET JOSEPH SMITH

(1805-1844)

'U herinnert zich beslist het getuigenis dat ik in de naam van de Heer Jezus heb gegeven. (...) Ik bid dat de Heer u in staat mag stellen om die zaken in uw gedachten te koesteren, want ik weet dat zijn Geest tot allen zal getuigen die er ijverig naar streven kennis van Hem te ontvangen. Ik hoop dat u de Schriften zult onderzoeken om te zien of die zaken niet ook overeenkomen met wat de profeten en apostelen van weleer hebben geschreven.' (*Teachings of the Prophet*)

Joseph Smith, verzameld door Joseph Fielding Smith [1976], blz. 29.)

HELAMAN 15:7-8

'Allen, die tot de kennis der waarheid (...) zijn gebracht, en die ertoe gebracht zijn de heilige Schriften te geloven, ja, de profetieën van de heilige profeten, welke zijn opgetekend, wat hen tot geloof in de Here brengt en tot bekering, welk geloof en welke bekering voor hen een verandering des harten teweegbrengt — dat daardoor allen, die hiertoe zijn gekomen, onbeweeglijk en standvastig in het geloof zijn.'

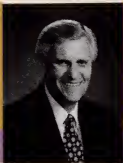
OUDERLING NEAL A. MAXWELL, VAN HET QUORUM DER TWAALF APOSTELN

'Als we in onze jeugd liefde opvatten voor de heilige Schriften, ontsleken we een vuur dat waarschijnlijk nooit gedoofd wordt. Tenslotte kunnen onze jongeren hun Schriften en hun begrip daarvan met zich meenemen, lang nadat ze ouders, bisschoppen en adviseurs noodzakelijkerwijs hebben achtergelaten.' ('Unto the Rising Generation', *Ensign*, april 1985, blz. 10.)

■ Hoe kunnen wij ons geloof in Jezus Christus versterken door schriftstudie?

■ Hoe kunnen wij het verlangen om geregeld de Schriften te bestuderen vergroten in onszelf, onze huisgenoten en de jongeren of kinderen die wij eventueel lesgeven? □

STAP NIET U

... en zorg ervoor dat je je eigen licht bij je hebt.

Ouderling Glenn L. Pace van de Zeventig

ILLUSTRATOR: RICHARD HULL

In mijn jonge jaren was ik veel te afhankelijk van mijn oudere zus. Ik was bijvoorbeeld een kieskeurig eter, en als we naar mijn oma en opa gingen, kreeg ik vaak eten aangeboden dat ik niet lekker vond. Om het mij zo makkelijk mogelijk te maken, wendde ik mij iedere keer tot mijn zus als het eten werd doorgegeven, en vroeg: 'Collene, vind ik dit lekker?'

Als het haar bekend voorkwam en ze wist dat ik het niet lekker vond, dan zei ze: 'Nee, dat vindt hij niet lekker.'

Dan kon ik tegen oma zeggen: 'Ze heeft gelijk. Dat vind ik niet lekker.'

Als het iets was dat we nog niet eerder hadden gegeten, dan zei ze: 'Momentje', proefde het, en vertelde mij vervolgens of ik het lekker vond of niet. Als ze zei dat ik het niet lekker vond, was ik absoluut niet over te halen om het te eten.

Ik weet dat ik nu op mijn eigen smaak vertrouw en mezelf geen gezond eten meer ontzeg alleen omdat mijn zus gezegd heeft dat ik het niet lekker vind.

Maar serieus nu, ik geloof dat de tijd gekomen is dat wij ons allemaal verheugen in ons eigen getuigenis, en niet meer afhankelijk zijn van het getuigenis van iemand anders. Het getuigenis waarover ik het heb, gaat veel verder dan weten dat de kerk waar is. We moeten het punt bereiken waarop wij weten dat we de kerk trouw zijn. We moeten bovendien ons vermogen vergroten om persoonlijke openbaring te ontvangen. Het is goed om een getuigenis te ontvangen dat Joseph Smith onze hemelse Vader en Jezus Christus heeft gezien. Maar het is heel wat beter om geestelijk zelfvertrouwen te hebben in je vermogen om de openbaring te ontvangen waar je recht op hebt.

Velen van ons zien de zegeningen van het evangelie als vanzelfsprekend. Het lijkt wel of we passagiers zijn in de trein van de kerk, die geleidelijk en methodisch verder is blijven rijden. Soms hebben we naar buiten gekeken en gedacht: 'Dat ziet er wel leuk uit. Deze trein beperkt me teveel.' Dus zijn we uitgestapt en zijn we een tijdje in het bos gaan spelen. Vroeg of laat merken we dat

het niet zo leuk is als Satan het voordoet, of we raken ernstig gewond, en dus gaan we weer terug naar het spoor en zien we voor ons uit de trein rijden. Vastberaden zetten we het op een lopen en springen weer op de trein, we vegen buiten adem het zweet van ons voorhoofd, en danken de Heer voor bekering.

In de trein kunnen we de wereld zien, en sommigen van onze eigen leden die buiten aan het lachen zijn en veel plezier hebben. Zij dagen ons uit en verleiden ons om uit te stappen. Sommigen gooien boomstammetjes en stenen op het spoor om te proberen de trein te laten ontsporen. Andere leden rennen met de trein mee, en hoewel ze niet in het bos gaan spelen, lijkt het ze niet te lukken om in te stappen. Anderen proberen vooruit te rennen en nemen maar al te vaak een zijspoor.

Ik stel dat de luxe van het in- en uitstappen wanneer we maar willen, aan het verdwijnen is. De trein gaat steeds harder rijden. Het bos begint te gevaarlijk te worden, en de mist en het duister komen eraan.

Ook al kunnen zij die ons afleiden net zo goed hun 'nietige arm (...) uitstrekken om de rivier de Missouri in haar aangewezen loop te stuiten, of haar stroom opwaarts te wenden' (LV 121:33) als proberen deze trein te laten ontsporen, toch weten ze af en toe met succes mensen uit de trein te lokken. Nu we al zoveel profetieën in vervulling hebben zien gaan, op welke grote gebeurtenis wachten we nog voordat we zeggen: 'Ik doe mee'? Wat moeten we nog meer zien of meemaken voordat we instappen en in de trein blijven tot we onze bestemming bereikt hebben? Het is tijd voor een geestelijke opleving. Het is tijd om eens diep in ons innerlijk te graven en ons eigen licht weer aan te steken.

Ik doe vooral een beroep op de jongeren. Je zult veel veiliger zijn en oneindig gelukkiger als je energie steekt in nu gehoorzaam zijn, in plaats van die te bewaren voor een toekomstige bekering. Als we gehoorzaam zijn, leggen we een fundament dat stevig genoeg voor ons is om de moeilijkheden in de toekomst aan te kunnen. □

Naar een toespraak, gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 1992.

KRACHT in moeilijke

De Heer kan ons ervan verzekeren dat Hij nabij is en dat Hij ons door de moeilijkste tijden heen zal loodsen.

Ouderling L. Lionel Kendrick
van de Zeventig

Het leven is niet altijd makkelijk, maar het leven is een zegen die groter is dan we ons kunnen voorstellen. We komen in ons leven moeilijke tijden tegen, waarvan vele voor ons lijden en verdriet veroorzaken. Veel mensen lijden doordat ze zelf moeilijkheden hebben, terwijl anderen lijden door toe te zien terwijl hun dierbaren verdriet hebben.

Om kracht te krijgen bij moeilijkheden, moeten we een positieve kijk hebben op de beginselen van het heilsplan. We moeten beseffen dat we een Heiland hebben op wie wij kunnen vertrouwen, en tot wie wij ons kunnen wenden in tijden van nood. We moeten ook de beginselen leren kennen en naleven die de Heer ons heeft gegeven om de kracht te ontvangen die we bij onze moeilijkheden nodig hebben.

POSITIEVE KIJK

Deze aarde is de plek waar wij bewijzen dat we goed kunnen leven en waar we ons voorbereiden om terug te keren naar de tegenwoordigheid van de Heer. Hij heeft uitgelegd: 'En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden' (Abraham 3:25).

De Heer heeft uitgelegd waarom wij beproefd moeten worden tijdens ons leven op aarde: 'Mijn volk moet in alle dingen worden beproefd, opdat zij er op mogen worden voorbereid de heerlijkheid te ontvangen, die Ik voor hen heb' (LV 136:31).

Dat er 'een tegenstelling in alle dingen is' (2 Nephi 2:11), maakt deel uit van het plan. In het kader van onze proef krijgen wij de vrijheid om te kiezen tussen die tegengestelden (zie 2 Nephi 2:27; LV 29:35). In ons voorwaardse leven begrepen en steunden wij het heilsplan met zijn beginselen van tegenstelling en keuzevrijheid. Wij wisten dat we in dit leven ervaringen zouden opdoen waar we het moeilijk mee zouden hebben en die soms lijden voor ons zouden veroorzaken.

Soms houden moeilijkheden in dat we beslissingen moeten nemen, terwijl andere juist het gevolg zijn van de beslissingen die we nemen. Een deel van onze moeilijkheden komt voort uit keuzen die anderen doen, die een uitwerking hebben op ons. Wij hebben niet altijd invloed op wat ons overkomt, maar we hebben wel invloed op onze reactie erop. Veel moeilijkheden komen in de vorm van problemen of druk die ons soms verdriet opleveren. Andere komen in de vorm van verleidingen of beproevingen.

Toch maken moeilijkheden deel uit van het heilingsproces. Er zijn geen makkelijke of luie manieren om dusdanig geheiligd te worden dat we erop voorbereid zijn in de tegenwoordigheid van de Heiland te leven. En er kunnen zegeningen schuilen in de lasten die wij dragen. Als gevolg van die moeilijkheden, gaat ons karakter meer op dat van Christus lijken.

Ook al kunnen we door deze ervaringen pijn, lijden en verdriet doormaken, we hebben deze absolute verzekering: 'Elke vorm van pijn of verdriet die de mens op aarde doormaakt, wordt gecompenseerd, mits we het in aanvaarding en met geduld doorstaan.' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, onder redactie van Edward L. Kimball [1982], blz. 168.)

De Heiland gaf de profeet Joseph Smith troost en raad (1805–1844) tijdens zijn lijden in de gevangenis te Liberty en verklaarde wat voor nut het heeft om onze lasten op de juiste wijze te dragen: 'Dit alles [zal] u ondervinding

tijden

Vanwege zijn oneindige liefde voor ons, smeekt de Heiland de Vader om vergeving voor onze zonden. En wij kunnen die vergeving krijgen als we ons echt bekeren.

geven, en [zal] voor uw welzijn wezen' (LV 122:7). Hij zei verder:

'Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

'En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren' (LV 121:7-8).

Mensen reageren op verschillende manieren op moeilijkheden. Sommigen voelen zich verslagen door de lasten die zij moeten dragen. Velen geven anderen de schuld van hun moeilijkheden en nederlagen, en zij volgen de raad van de Heer niet op. Het is een natuurlijke neiging om de makkelijke weg te willen nemen en ontmoedigd te raken, zich door twijfel te laten overspoelen en zelfs gedeprimeerd te raken als men te maken krijgt met de moeilijkheden van het leven.

Ouderling Neal A. Maxwell heeft, toen hij assistent van de Twaalf was, aangegeven hoe verschillend mensen op moeilijkheden reageren: 'De winden van beproeving, die bij sommige mensen de kaars van toewijding uitblazen, wakkeren bij [anderen] alleen maar het vuur van geloof aan.' ('Why Not Now?' *Ensign*, november 1974, blz. 12.)

Als we de geopenbaarde eeuwige beginselen volgen, krijgen we kracht in onze moeilijkheden en worden we gezegend in het dragen van onze lasten, omgaan met moeilijkheden en overwinnen van hindernissen. Om de kracht te krijgen die we nodig hebben, moeten we de Heiland leren kennen en zijn raad volgen.

EEEN HEILAND DIE ONS PERSOONLIJK KENT

De Heiland heeft ons verzekerd dat Hij ons persoonlijk kent, op de hoogte is van onze behoeften, en dat Hij er voor ons is in tijden van nood. Hij heeft gezegd: 'Doch ziet, voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat mijn ogen op u zijn gericht. Ik ben in uw midden, en gij kunt Mij niet zien' (LV 38:7). Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft uitgelegd: 'De Heiland is in zijn midden — soms persoonlijk, vaak door middel van zijn dienstknechten, en altijd door zijn Geest.' (*The Lord's Way* [1991], blz.14.)

De Heiland weet alles in het verleden, het heden en

de toekomst. Jakob heeft gezegd: 'Want Hij weet alle dingen en er is niets, dat Hij niet weet' (2 Nephi 9:20). Hij weet al wat wij nodig hebben voordat wij erom vragen (zie 3 Nephi 13:8).

Hij kent ook onze gedachten en de bedoeling van ons hart en ziet tot diep in onze eeuwige geest. (Zie Alma 18:32.) Hij heeft gezegd: 'Wat in uw geest opkomt, is Mij bekend' (Ezechiël 11:5).

Hij weet voor welke verleidingen wij staan. De Heiland is met ergere verleiding geconfronteerd dan wij ooit zullen krijgen. In de Schriften staat: 'Hij onderging verzoeken, maar schonk er geen aandacht aan' (LV 20:22). Hij staat klaar om ons te verlossen op momenten van verleiding. Paulus heeft geschreven: 'Want doordat Hij zelf in verzoeken geleden heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp komen' (Hebreeën 2:18). Petrus heeft verkondigd: 'De Here [weet] de godvruchtigen uit de verzoeking te verlossen' (2 Petrus 2:9).

De Heiland kent 'de menselijke zwakheid' (LV 62:1). Ondanks onze zwakheden heeft Hij ons op onbegrijpelijke wijze lief en biedt Hij ons grote hoop: 'Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

Hij kent niet alleen onze gedachten en bedoelingen, verleidingen en zwakheden, maar is ook op de hoogte van alles wat wij doen. Hij heeft gezegd: 'Zie, mijn ogen zien en kennen al hun werken' (LV 121:24; zie ook 2 Nephi 27:27). 'Ik weet uw werken en liefde, en geloof in dienstbetoon, en uw volharding en uw [...] werken' (Openbaring 2:19).

De Heer staat klaar om ons te helpen in moeilijke tijden.

'Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naartoe, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan.

'Wat gij de Vader ook in mijn naam zult vragen, dat nuttig is voor u, zal u worden gegeven' (LV 88:63-64).

Hij staat klaar om ons te troosten en raad te geven in tijden van moeilijkheden en lijden. Jakob heeft gezegd:

'Ziet op tot God met vast gemoed en bidt tot Hem met buitengewoon groot geloof, en Hij zal u vertroosten in uw lijden' (Jakob 3:1).

De Heer heeft ons een geest van hoop en een gevoel van troost en vertrouwen gegeven dat wij onze hindernissen kunnen overwinnen. Hij heeft ons laten zien hoe wij kracht kunnen krijgen in onze moeilijkheden. Met zijn hulp kunnen wij slagen. Luister naar zijn woorden van raad en troost: 'Vreest niet, kleine kinderen, want gij zijt de Mijnen, en Ik heb de wereld overwonnen, (...) en niemand van hen, die mijn Vader Mij heeft gegeven, zal verloren gaan' (LV 50:41-42).

Nogmaals, Hij verzekert ons vol liefde dat Hij nabij is en dat Hij ons door de duisterste tijden van ons leven zal leiden. Zijn kracht zal ons steunen als wij ons in onze moeilijkheden zwak voelen: 'Daarom ben Ik in uw midden, en Ik ben de Goede Herder en de Steen Israëls. Hij, die op deze Rots bouwt, zal nimmer vallen' (LV 50:44).

Vanwege zijn oneindige liefde voor ons, smeekt Hij de Vader om vergeving van onze zonden en geeft Hij ons deze blijde raad: 'Verheft uw hart en weest verblijd, want Ik ben in uw midden, en uw Voorspraak bij de Vader' (LV 29:5; zie ook 45:3; 62:1; 110:4).

Als wij worstelen met zonde, dan moeten we bedenken dat Hij klaar staat om ons te vergeven als wij ons echt bekeren. Al te vaak vergeten we dat Hij een liefhebbende, zorgzame en barmhartige God is. Sommigen menen misschien dat er geen

hoop meer is omdat ze te vaak gefaald hebben. De Heer heeft echter gezegd dat er grote hoop is voor zondaren als zij zich echt bekeren:

'Indien hij zijn zonden voor u en Mij belijdt, en zich in de oprechtheid zijns harten bekeert, zult gij hem vergeven, en zal Ik hem eveneens vergeven.

'Ja, en zo dikwijls als mijn volk zich bekeert, zal Ik hun hun overtredingen tegen Mij vergeven' (Mosiah 26:29-30).

Wij moeten de Heer net zo benaderen als Enos van weleer. Hij zei: 'En mijn ziel hongerde; en ik knielde voor mijn Maker neder en riep Hem aan in krachtig gebed en smeken voor mijn ziel; en de ganse dag riep Ik hem aan; ja, toen de avond viel, verhoef ik nog steeds mijn stem ten hemel' (Enos 1:4).

Misschien moet ons gebed wel zo intens zijn om vergeving van zonden te ontvangen.

De Heiland 'onderging verzoeken, maar schonk er geen aandacht aan.' Hij kent de verleidingen waarmee wij geconfronteerd worden, en Hij staat klaar om ons te verlossen.

Ernstige zonden moeten bovendien beleden worden aan de bisschop, die een rechter in Israël is.

De gevolgen van ware bekering en vergeving van zonden zijn gevoelens van gemoedsrust, hoop, vreugde en een goed geweten (zie Mosiah 4:3). Alma heeft dat gevoel als volgt beschreven:

'En zie, toen ik dit dacht, kon ik mij mijn smarten niet meer herinneren; ja, ik werd niet langer door de herinnering aan mijn zonden gekweld.

'En o, hoe groot was mijn vreugde en welk een wonderdol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest!' (Alma 36:19-20.)

Mormon heeft uitgelegd welk proces wij doormaken als wij vergeving van zonden ontvangen: 'En de vergeving van zonden brengt zachtmoedigheid en nederigheid des harten; en op zachtmoedigheid en nederigheid des harten volgt

de komst van de Heilige Geest, welke Trooster met hoop en volmaakte liefde vervult, welke liefde verblijft door ijverige te bidden, totdat het einde zal komen' (Moroni 8:26).

KRACHT OM TE VERANDEREN

Als wij in onze moeilijkheden kracht van de Heer willen krijgen, dan moeten wij doen wat Hij ons heeft aangeraden. Wij moeten ons onder meer tot Hem wenden en bepaalde evangeliebeginselen toepassen.

Vertrouw op Hem. Vertrouwen houdt nederigheid en een bereidwillige, onderworpen geest in om op Hem en zijn openbaarde raad te vertrouwen. De Heer heeft ons geadviseerd: 'Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vrees niet' (LV 6:36). Wij krijgen kracht als we ernaar streven zijn wil te doen en niet onze wil. Hij zegt ons vol liefde: 'Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden' (LV 112:10). Hij is de weg, en alleen door Hem kunnen wij slagen.

Volg zijn raad op. We krijgen grote kracht door de raad van de Heer te volgen. Jakob heeft gezegd: 'Tracht niet de Here raad te geven, maar tracht raad van Hem aan te nemen' (Jakob 4:10). Alma heeft deze raad gegeven: 'Raadpleeg de Here in alles wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden' (Alma 37:37).

De Heer geeft ons raad in zijn antwoorden op onze gebeden. Hij geeft ons raad als we in de Schriften naar antwoorden zoeken op onze vragen. Nephi heeft geschreven: 'Verheugt u in

De Schriften staan vol krachtige beloften aan hen die de raad van de Heer opvolgen. Wij moeten over die krachtige beloften nadenken en geloof en vertrouwen in de Heer ontwikkelen.

Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen' (2 Nephi 32:3).

De Heer geeft ons raad door middel van zijn gekozen dienstknechten. (Zie LV 1:38.) Ook van dierbaren kunnen we geïnspireerde raad ontvangen. Als we het ergens moeilijk mee hebben, zien en denken we misschien niet altijd helder. En dat is de reden dat we naar raad behoren te luisteren.

Er is moed nodig om te luisteren naar de raad die wij krijgen. De Heer heeft ons gewaarschuwd dat wij, als wij denken dat wij boven de raad staan die Hij, zijn dienstknechten en mensen om wie wij geven, ons verstrekken, 'de wraak van een rechtvaardig God op [ons] laden' (LV 3:4).

Denk na over zijn beloften. De Schriften staan vol krachtige beloften aan hen die zijn raad volgen. Wij moeten over die krachtige beloften nadenken en geloof en vertrouwen in de Heer ontwikkelen. Zijn beloften komen uit.

Door middel van koning Limhi krijgen wij een grote belofte van kracht: 'Maar indien gij u met het volle voor-nemen van uw hart tot de Here wilt keren, en uw vrouwen in Hem stellen en Hem met alle naarstigheid des gemoeds dienen — als gij dit doet — zo zal Hij naar zijn eigen wil en welbehagen u uit de slavernij verlossen' (Mosiah 7:33).

De Heiland geeft ons ook nog andere fijne beloften waardoor wij in onze moeilijkheden kracht kunnen ontvangen:

'Weest daarom goedsmoeds, en vrees niet, want Ik, de Here, ben met u, en zal u terzijde staan' (LV 68:6).

'En ziet, voor zoverre gij ootmoedig en getrouw zijt, en mijn naam aanroept, zal Ik u de overwinning geven.

'Ik geef u een belofte, dat gij ditmaal van uw drukende [...] last zult worden bevrijd' (LV 104:82–83).

De Heer heeft andere krachtige beginselen geopenbaard waarmee we innerlijke kracht krijgen. Als we die beginselen toepassen, worden we gezegend met kracht en gemoedsrust.

Neem de verantwoordelijkheid voor uw keuzen. De verantwoordelijkheid erkennen en accepteren voor onze keuzen en hun gevolgen, is een essentiële eerste stap in het proces van de verandering. De Heer heeft uitgelegd: 'Omdat gij

uw zwakheid hebt gezien, zult gij sterk worden gemaakt' (Ether 12:37; zie ook LV 135:5). In het grote plan heeft de Heer verordineerd dat 'een ieder (...) moge handelen overeenkomstig de morele vrijheid, die Ik hem heb gegeven, opdat een ieder in de dag des oordeels voor zijn eigen zonden verantwoordelijk moge zijn' (LV 101:78).

Geven we andere mensen of omstandigheden de schuld van onze eigen daden, dan kunnen we nooit de kracht opdoen om te veranderen. Sommigen hebben de neiging om hun gedrag te rechtvaardigen. Maar die benadering is misleidend en wordt gebruikt om schuldgevoel van zich af te schuiven en tijdelijk te ontsnappen aan het gevoel dat men gefaald heeft en niet de juiste keuzen gedaan heeft. Die houding verzwakt ons karakter en verlengt ons lijden en onze stress.

Ontwikkel geloof. Door geloof krijgen wij de kracht om de nodige veranderingen aan te brengen in ons leven (zie 2 Nephi 1:10). Als wij niet voldoende geloof hebben, kunnen we niet veranderen en niet genezen van onze zwakheden (zie 3 Nephi 17:8). Onze zwakheden kunnen nooit sterke kanten worden als we geen volledig geloof hebben. Er is geloof voor nodig om antwoord te krijgen op onze gebeden (zie LV 10:47). Moroni heeft gezegd: 'Ziet, ik zeg u, dat aan een ieder die zonder enige twijfel in Christus gelooft, alles zal worden gegeven, waarom hij ook de Vader in de naam van Christus zal bidden' (Mormon 9:21).

Wij moeten nooit de macht van de Heer onderschatten, zelfs niet als wij ons zelf machteloos voelen. Nephi heeft ons als volgt herinnerd aan de oneindige macht van de Heer: 'En hoe komt het toch, dat gij hebt vergeten, dat de Here machtig is alle dingen volgens zijn wil te doen voor de kinderen der mensen, indien zij geloof in Hem oefenen? Laat ons daarom Hem getrouw zijn' (1 Nephi 7:12).

Hij is echt een God van wonderen (zie 2 Nephi 27:23). Moroni heeft gewaarschuwd: 'Want als er geen geloof onder de mensenkinderen is, kan God geen wonder onder hen verrichten' (Ether 12:12). En de Heer waarschuwt ons aangaande geloof: 'Gedenk, dat gij zonder geloof niets kunt doen' (LV 8:10).

Ontwikkel rechtschapen verlangens. Onze motivatie om

te veranderen, komt uit de verlangens van ons hart voort. Zonder een diepgeworteld, goddelijk verlangen om ons te bekeren, komt er geen verandering. Alma heeft dat belangrijke beginsel met deze woorden verkondigd: 'Ik weet, dat Hij de mensen geeft volgens hun verlangens' (Alma 29:4).

Versterk uw vastberadenheid. De tendens is dat onze verlangens zonder vastberadenheid zwakker worden en verdwijnen. Door vastberadenheid krijgen wij de kracht en macht om de gewenste veranderingen aan te brengen. We moeten dezelfde vastberadenheid hebben als Nephi van weleer. Toen hij een moeilijke opdracht kreeg, reageerde hij met deze christelijke vastberadenheid om te willen slagen: 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt' (1 Nephi 3:7; zie ook 1 Nephi 3:15).

Vast en bid. De Heer heeft ons geboden dat wij 'van nu af aan in gebed en vasten moet[en] voortgaan' (LV 88:76). Wij krijgen grote macht als we vasten en bidden over onze moeilijkheden en ons geestelijke welzijn.

Als we vasten, kunnen we dat het beste met een bepaald doel doen, onder gebed, en 'met het oog alleen op de ere Gods gericht' (LV 4:5). We dienen te streven naar zelfbeheersing, reine gedachten en geestelijke overpeinzingen. We kunnen kracht ontvangen door tijdens de vasten schriftstudie te doen. Op zoek naar oplossingen, dienen we te luisteren naar de ingevangen van de Geest.

We behoren de Heer in gebed om kracht te vragen en om verlossing uit de slavernij van ons gedragspatroon (zie Alma 58:10; Jakob 3:1). We behoren te bidden om de kracht om verleiding te weerstaan. De Heer waarschuwt en adviseert ons: 'Bid steeds, opdat gij niet in verleiding komt en uw loon verliest' (LV 31:12; zie ook LV 61:39, 10:5). We dienen ook te bidden om vergeving te vragen en onze hemelse Vader onze liefde en dank te betuigen.

Door onze oprechte bekering, gebeden en vasten, ontvangen we vergeving. We kunnen de vruchten van de Geest als vreugde voelen (zie LV 59:13). We kunnen geheiligd worden (zie Helaman 3:35) en het eeuwige leven beërven (zie Omni 1:26).

Door vasten en gebed kunnen we onze gedachten, gevoelens, begeerten en zinnen beter beheersen. We kunnen ze dan onderwerpen aan onze geest, en dat kunnen we ook met ons lichaam doen. We krijgen dan een sterkere geestelijke instelling, alsmede extra kracht, macht, ootmoed en een sterker getuigenis. We kunnen vervolgens antwoorden krijgen op onze gebeden en kunnen gemoedsrust en troost voelen. Dan is de Geest bij ons. We zullen een toename in liefde voelen. Verkeerde gevoelens worden uit onze ziel verwijderd. We hebben dan extra kracht om verleiding te weerstaan en zwakheid te overwinnen. We maken ons vrij van onnodige zorgen. Ons geloof en onze hoop worden sterker. Gevoelens van twijfel en ontmoediging worden verdreven.

Denk aan een zegen. Als we het moeilijk hebben, mogen we om een zegen van de priesterschap vragen. Een zegen is alleen doeltreffend, als we nederig en onderwijsbaar zijn. We moeten bereid zijn om onze wil te onderwerpen aan die van de Heer, zoals die in de zegen aan ons bekend wordt gemaakt. Zo'n zegen kan een grote bron van raad van de Heer zijn. Ons verstand kan verlicht worden en onze kennis en begrip vergroot. Hij heeft ons een grote belofte gegeven over wat er wordt gezegd door de priesterschapsdrager die de zegen uitspreekt: 'En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, (...) zal [...] zijn de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods' (LV 68:4).

We moeten volledig geloof en vertrouwen hebben in de raad die wij ontvangen. We moeten de moed hebben om die op te volgen. Als we dat doen, krijgen we extra kracht om met succes door onze moeilijkheden heen te komen.

Denk na over uw patriarchale zegen. Onze patriarchale zegen is nog zo'n bron van extra kracht in onze moeilijkheden. President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft over de Heiland gezegd: 'Hij is van tevoren op de hoogte van elke strategie die de tegenstander tegen u zal gebruiken. (...) Hij kent uw zwakke en uw sterke kanten. Door individuele openbaring kunt u, na uw patriarchale zegen onder gebed zorgvuldig te hebben bestudeerd, uw sterke kanten ontdekken.' (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], blz. 214.)

President James E. Faust heeft als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen gezegd: 'Onze patriarchale zegen kan ons bemoedigen als we ontmoedigd zijn, ons sterken als we bang zijn, ons troosten als we verdrietig zijn, ons moed geven als we bezorgd zijn, ons opbouwen als we zwak van geest zijn.' ('Patriarchal Blessings', *New Era*, november 1982, blz. 6.)

TOT SLOT EEN ADVIES

Als onze moeilijkheden met zonde te maken hebben, zouden we eens moeten denken aan de hartstochtelijke smeekbede van Alma:

'En nu, mijn broeders, uit het diepste van mijn hart wens ik, ja, met grote bezorgdheid, die mij pijnlijk aandoet, dat gij naar mijn woorden zoudt willen luisteren en uw zonden afwerpen en de dag uwer bekering niet uitstellen;

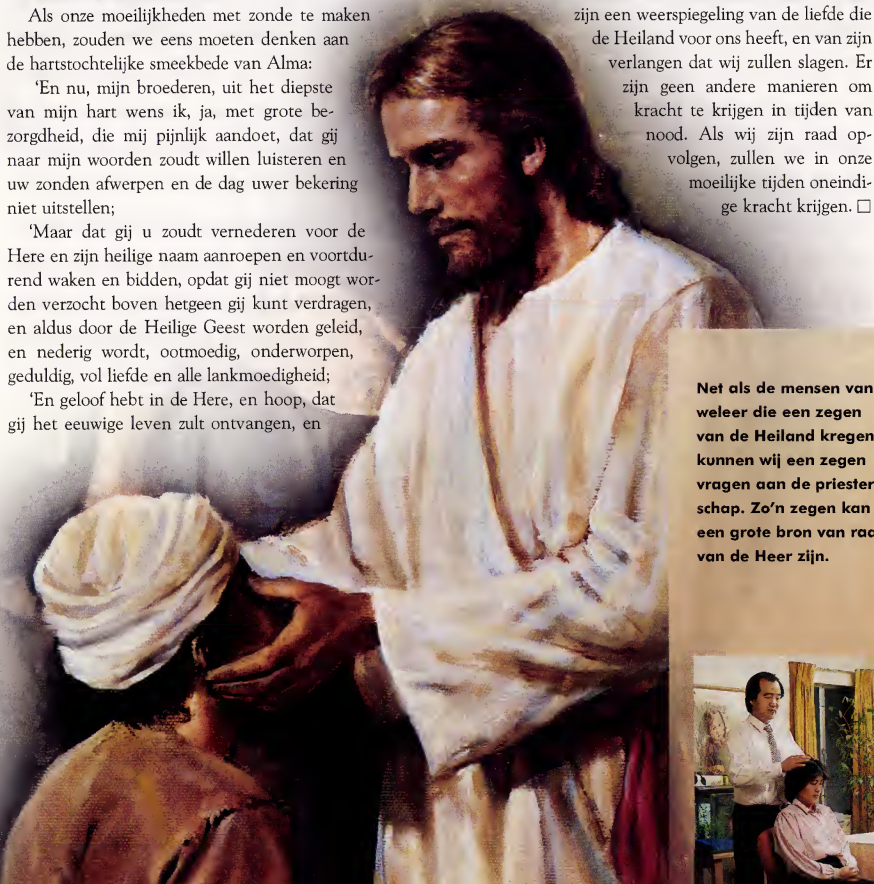
'Maar dat gij u zoudt vernederen voor de Here en zijn heilige naam aanroepen en voortdurend waken en bidden, opdat gij niet moogt worden verzocht boven hetgeen gij kunt verdragen, en aldus door de Heilige Geest worden geleid, en nederig wordt, ootmoedig, onderworpen, geduldig, vol liefde en alle lankmoedigheid;

'En geloof hebt in de Here, en hoop, dat gij het eeuwige leven zult ontvangen, en

de liefde Gods altijd in uw hart hebt' (Alma 13:27–29).

Deze woorden van de Heiland zijn goede raad aangaande moeilijkheden die niet het gevolg zijn van zonde: 'Zoekt ijverig, bidt altijd, en weest gelovig, en alle dingen zullen voor uw welzijn samenwerken, indien gij oprecht wandelt en het verbond gedenkt, dat gij met elkander hebt gemaakt' (LV 90:24).

Alle raadgevingen in de Schriften en van de algemene autoriteiten zijn woorden van hoop. Zij zijn een weerspiegeling van de liefde die de Heiland voor ons heeft, en van zijn verlangen dat wij zullen slagen. Er zijn geen andere manieren om kracht te krijgen in tijden van nood. Als wij zijn raad opvolgen, zullen we in onze moeilijke tijden oneindige kracht krijgen. □

Net als de mensen van veleer die een zegen van de Heiland kregen, kunnen wij een zegen vragen aan de priesterschap. Zo'n zegen kan een grote bron van raad van de Heer zijn.

'VOORBEREID DE HEERLIJKHEID TE ONTVANGEN'

Het leven is niet altijd makkelijk (...), legt ouderling L. Lionel Kendrick van de Zeventig uit. 'We maken in ons leven moeilijke tijden door, waardoor we vaak lijden en verdriet meemaken.' (Zie blz. 28 in deze uitgave.) 'Waarom is dat nou nodig? 'Mijn volk moet in alle dingen worden beproefd,' zegt de Heer, 'opdat [zij] er op mogen worden voorbereid de heerlijkheid te ontvangen, die ik voor hen heb' (LV 136:31). Zonder beproevingen kunnen we niet

worden voorbereid op de grote zegeningen die de Heer ons wil geven. 'Moeilijkheden', vervolgt ouderling Kendrick, '[maken] deel uit van het heiligingsproces. Er zijn geen makkelijke of luie manieren om dusdanig geheiligd te worden dat we erop voorbereid zijn in de tegenwoordigheid van de Heiland te leven.' 'Uit de volgende verhalen blijkt hoe leden moeilijkheden hebben doorstaan of overwonnen, en hoe ze sterker zijn geworden en meer geheiligd zijn als gevolg daarvan.'

De kracht van het geloof

Maribel Herrera Chacón

Enkele jaren geleden had mijn dochter, die nog maar zeven jaar was, een grote zwelling in haar hals. De kinderarts die Jeannette behandelde, legde uit dat ze een kropgezwel had dat zowel intern als extern groeide en bijzonder ernstig was. Hij stuurde haar voor wat tests naar het ziekenhuis en zei dat ze waarschijnlijk geopereerd moest worden.

Onmiddellijk begon ons hele gezin te vasten en te bidden voor Jeannettes

herstel. We baden dat alles in orde zou komen. Jeannette had groot geloof en zei vaak: 'Mama, ik weet zeker dat God me zal beter maken en dat ik geen operatie hoef.'

De dagen gingen voorbij en de tijd kwam om haar naar het kinderziekenhuis in San José, de hoofdstad van Costa Rica, te brengen. Voordat we gingen, gaven mijn man en mijn twee broers haar een zegen. Tijdens de zegen had Jeannette het gevoel

dat er binnenin haar een groot wonder werd verricht. Ze voelde dat er een liefhebbende, tedere hand over haar keel ging. 'Mama', zei ze later, 'ik weet dat ik in orde ben. Ik hoef niet in het ziekenhuis te blijven en hoef geen operatie te krijgen.'

De artsen onderzochten mijn dochter, en toen zei onze kinderarts: 'Alles is in orde. Er is niets mis met haar.'

In de wachtkamer van het ziekenhuis vroeg ik aan Jeannette hoe ze zich voelde.

‘Goed’, zei ze. En later zei ze nog eens dat er niets mis was met haar.

Mijn man en ik baden voortdurend en probeerden geloof te hebben dat alles in orde zou zijn. We begrepen ook dat het misschien niet de wil van de Heer was dat Jeannette genezen zou worden, dus baden we om de moed en het geloof om eventueel dat antwoord ook te aanvaarden.

Uiteindelijk riep de dokter mijn dochter in zijn spreekkamer en hij onderzocht haar. Toen zei hij heel verbaasd: ‘Het spijt me, maar u moet hier even wachten. Ik zit met enkele vraagtekens en moet er enkele collega’s bij roepen.’

Hij vertrok en kwam terug met vijf andere kinderartsen. Ik was zo zenuwachtig dat ik ervan beefde, maar mijn dochter was opgewekt en rustig. De artsen onderzochten haar, en toen zei onze kinderarts: ‘Alles is in orde. Er is niets mis met haar. Ik weet niet wat er gebeurd is, maar ze is gezond. Ga maar naar huis en maak u geen zorgen over haar.’

Mijn dochter is nu veertien en ze is uiterst gezond, actief en heeft een sterk getuigenis. Mijn eigen getuigenis is gesterkt door haar voorbeeld. Wij zijn dankbaar dat onze hemelse Vader onze gebeden heeft aangehoord en ze heeft verhoord. En ook al waren de artsen in de war door deze gebeurtenissen, wij begrijpen wat er gebeurd is en zijn dankbaar voor de zegeningen van

genezing die de Heer ons heeft gegeven.

Maribel Herrera Chacón is lid van de gemeente San Carlos in het district Naranjo (Costa Rica).

De roeiploeg

Humberto Eiti Kawai

‘Goed, dus hoe zit het met onze roeiploeg — is die verleden tijd?’ De eindexamenstudent legde de vraag, die duidelijk retorisch was, vol passie aan de eerstejaarsstudenten voor. ‘Absoluut niet! Het is een traditie!’

Ik was een van die nieuwe studenten die een medicijnenstudie begonnen aan de universiteit van São Paulo, een instelling die al heel lang beroemd was om zijn overwinningen bij roeiwedstrijden. Leden van de ploeg hadden onze docent enkele minuten tijd gevraagd om nieuwe leden te rekruteren. Wij zouden de afgestudeerden vervangen.

Als gevolg van de enthousiaste babbel besloten ongeveer dertig man mee te gaan oefenen. Geen van ons had ooit geroeid. We hadden totaal geen conditie, waar onze trainer ons voortdurend aan herinnerde. Hij was in het leger geweest en hij stak zijn afgrijzen over onze droevige conditie niet onder stoelen of banken. Hij maakte ook veel grapjes, zoals dat het ironisch was dat de spieren van medicijnenstudenten zo weinig spankracht hadden.

De training was slopend — hij begon zes dagen per week om vijf uur ‘s morgens. We moesten onze wakker op kwart over vier zetten om de bus te nemen naar het trainingsterrein.

De minder gedisciplineerden hielden het niet lang vol. Zij die bleven, merkten dat de trainer al zijn aandacht aan de veteranen in de ploeg gaf. Intussen kregen wij, rekruten, de opdracht om hard te lopen rond de campus.

Omdat de campus van de universiteit van São Paulo een groot gebied beslaat, was het een loop van ongeveer zes mijl (tien kilometer), wat een enorme inspanning vereiste van mensen met onze conditie. We waren afgemat als we klaar waren, en de trainer stuurde ons dan zonder commentaar naar de douches.

Dat ging zo enkele weken lang door. Na een tijdje ontdekten enkele ingenieuze mensen dat ze hun hardlooptijd konden beperken door een afkorting te nemen. In plaats van helemaal rond de campus te lopen, gingen ze door het bos. Uiteraard vonden ze zichzelf erg slim als ze eerder bij de douches waren. Ze gaven hun afkorting zelfs een naam: de makkelijke thuisreis.

Na een tijdje kondigde de trainer aan dat hij zou vertellen wie er konden toetreden tot de officiële ploeg. Tot hun verrassing behoorde niet een van de mensen die de makkelijke thuisreis namen tot de selectie. Ik weet nog steeds niet hoe de trainer er achter was gekomen.

Ieder van ons heeft een hardloepwedstrijd in zijn leven. Het parcours is soms moeilijk, maar we hebben een trainer die ons goed kent. Hij heeft ons beloofd: ‘Hij, die getrouw is, en volhardt, zal de wereld overwinnen’ (LV 63:47). Sommige mensen lijken er profijt van te hebben dat ze de

De training was slopend, en na een tijdje ontdekten enkele ingenieuze mensen dat ze hun hardlooptijd konden beperken door een afkorting te nemen. Ze gaven hun afkorting zelfs een naam: de makkelijke thuisreis.

regels overtreden, maar geen enkele poging om zich aan de geboden te houden, blijft zonder beloning.

Ik ben altijd dankbaar als ik aan de roeiploeg denk. Ik heb nog steeds de gouden medaille die ik voor onze overwinningen kreeg. Maar, belangrijker nog: ik heb nog steeds de vastberadenheid die ik toen ontwikkelde heb om nooit de makkelijke thuisreis te maken.

Humberto Eiti Kawai is lid van de wijk Vila Mariana in de ring São Paulo-Ipiranga (Brazilië).

Mijn lange klim naar huis

Mavis Grace Jones

Ik werd in 1965 in Engeland lid van de kerk, maar door de vijandige reactie van mijn vader en door andere vormen van druk, werd ik uiteindelijk minderactief.

Dat was een pijnlijke, verdrietige tijd. Uiterlijk leek het makkelijk om weg te blijven, en ik denk dat ik het woord van wijsheid ging overtreden om mezelf voor te houden dat het me niet kon schelen. Uiteindelijk

overtuigde ik mezelf dat mijn hemelse Vader niet meer van me hield of om me gaf, en ik voelde me volledig verworpen en alleen.

Ik kreeg af en toe bezoek van leden, maar dat hielp niet. Ik had tegelijk een afkeer van ze en was jaloeers op ze.

Maar toen kwam er op een avond een koppel ervaren zendelingzusters langs. Ik was vastbesloten om het zo moeilijk te maken zodat ze niet meer terug zouden komen, maar toch begon ik van binnen iets voor ze te

voelen. Ze waren als vriendinnen gekomen, niet om tot me te preken of me schuldig te laten voelen.

Ze kwamen steeds weer terug om in mijn tuin te werken, de verf te strippen van een oude kast en me te helpen die te restaureren — maar boven alles om mijn vriendinnen te zijn. Ik begon door hen de liefde van de Heiland te voelen toen zij mijn woning vulden met de vreugde van het evangelie. Ze wonnen mijn vertrouwen, iets dat erg moeilijk voor mij was om te geven.

Maar al te snel liep hun zending ten einde en keerden zij terug naar huis. Later bezocht ik ze in de Verenigde Staten. In mijn hart was ik echter nog opstandig tegen de kerk, dus tijdens de reis ging ik niet naar de kerk. In feite had ik er zelfs groot plezier in om koffie te drinken in het bijzijn

van mijn twee vriendinnen, in een poging om ze te laten zien dat niets mij raakte. Maar ik kwam er al gauw achter dat ik wel degelijk te raken was.

De zaterdag vóór Pasen bezochten we een herdenkingspark in Glendale (Californië) en waren erg ontroerd door de schilderijen en andere kunst over de Heiland. Het leek wel of de verzoening plotseling reëel voor mij werd. Een week later was ik op de zondag van de algemene conferentie in het zuiden van Utah. Toen ik even alleen was, deed ik de tv aan en zag president Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, een toespraak houden. Toen ik naar die grote man luisterde, kon ik de tranen van schuldgevoel en schaamte niet meer binnenhouden.

Die middag klom ik omhoog naar een van de uitzichtspunten in het nationale natuurpark dat ik bezocht. Onder het lopen probeerde ik mijn leven in perspectief te zetten. Ik kwam

tot de conclusie dat de klim, die hier en daar moeilijk en inspannend was, te vergelijken was met de beproevingen in mijn leven. Omdat ik doorzette en het eind van de klim bereikte, kon ik vol blijdschap uitkijken op de schoonheid van de schepping.

De opstandige geest was nog niet helemaal weg uit mijn hart, maar ik merkte dat de vijandigheid al begon weg te smelten. Ik begon gevoelens van liefde te krijgen, die nieuw, mooi en vreemd voor mij waren. Ik begon er ook achter te komen dat ik liefde kon ontvangen. Ik wist dat ik veranderingen moest aanbrengen in mijn leven, dat ik me echt moest bekeren.

Toen ik naar huis ging, voelde ik me innerlijk heel anders. Ik begon

Ik kwam tot de conclusie dat mijn klim vergelijkbaar was met de beproevingen in mijn leven. Omdat ik doorzette, kon ik opgewekt uitkijken op de schoonheid van de schepping.

WITTE WOLVEN

hoop te krijgen en leerde bidden om leiding en vergeving. Ware bekering vond niet van het ene moment op het andere plaats, want het duurde maanden voordat ik het gevoel had dat ik vergeving had ontvangen. Ik besloot om weer naar de kerk te gaan, en het moeilijkste was om de moed te vinden ook echt op de deuren af te lopen en naar binnen te gaan.

Ik word overmand door dankbaarheid als ik denk aan de betekenis van de verzoening van de Heiland: 'O, het is wonderbaar dat Hij zo hield van mij dat Hij 's ontzield voor mij!' ('k Sta spraak'loos', lofzang 129.) En het is fantastisch dat er twee zendelingzusters op een bepaald moment in mijn leven kwamen en mij hun liefde en voorbeeld gaven. Het vervulde mij met vreugde dat zij mij begeleidden toen ik uiteindelijk naar de tempel ging om mijn begiftiging te ontvangen.

Na jaren rondlopen was ik eindelijk thuis gekomen.

Mavis Grace Jones is lid van de wijk Bristol 1 in de ring Bristol (Engeland).

'Ik heb ze gevonden!'

Madeleine Kurtz

Toen mijn man, Robert, en ik in de Filipijnen op voltijszending waren, reisden we naar Cagayan de Oro om een centrum voor familiegeschiedenis in te richten in het ringcentrum van de ring Cagayan de Oro-Oost en wat training te geven. We nodigden ook leden uit het district Malaybalay uit. Buitenlanders mogen namelijk bepaalde delen van die regio niet bezoeken, en Malaybalay was zo'n

gebied waar wij niet mochten komen. Al bijna een jaar had het district Malaybalay al de apparatuur voor een centrum voor familiegeschiedenis, en was training alles wat zij nodig hadden om te beginnen.

We namen contact op met de president van het district Malaybalay, Leandro Miolo, en vroegen hem of hij met de heiligen uit Malaybalay voor onze training naar het ringcentrum van de ring Cagayan de Oro-Oost kon komen. President Miolo antwoordde dat ze graag wilden komen, ook al moesten ze daarvoor twee uur over bergwegen reizen. Mijn man schreef president Miolo een brief waarin hij de datum, plaats en tijd van onze trainingsbijeenkomst bevestigde.

Op de dag van de training liep er tijdens het deel van de training dat ik verzorgde een man binnen die met mijn man begon te praten. De man haalde een brief uit zijn zak en liet mijn man die lezen. Ik zag dat het een ernstig gesprek was.

Aan het eind van de training vertelde mijn man me dat die man president Miolo van het district Malaybalay was en dat hij met tien leden van zijn district al vanaf acht uur 's morgens bij het ringcentrum van de ring Cagayan de Oro had staan wachten. President Miolo had mijn man de brief getoond met de details van de training. Tot frustratie van mijn man beseftte hij dat hij vergeten was om te vermelden dat de training plaats zou vinden in het ringcentrum van de oostelijke ring. We vonden het naar dat die getrouwe heiligen al uren vergeefs hadden

gewacht op training, en we besloten meteen dat we naar het ringcentrum van de ring Cagayan de Oro zouden gaan om daar een training te verzorgen.

De heiligen waren blij om ons te zien. We begonnen met een gebed en een lofzang, en begonnen toen aan de training.

Toen ik wilde demonstreren hoe een leesapparaat voor microfilm gebruikt wordt, merkte ik dat er een film in het apparaat was blijven zitten. Dus in plaats van de film te gebruiken die ik voor de demonstratie had meegenomen, gebruikte ik de film die al in het apparaat zat. Toen mijn man de schakelaar aan zette en ik liet zien hoe je op de film naar namen zoekt, hoorde ik iemand zachtjes huilen. Ik keek op en zag dat president Miolo in tranen was. Ik vroeg zachtjes of ik iets had gezegd dat hem van streek maakte.

Door zijn tranen heen zei hij zachtjes: 'Ik heb ze gevonden!' Hij wees op de namen die op het scherm van het leesapparaat te zien waren en vertelde ons dat hij al meer dan drie jaar onder gebed op zoek was naar die namen, de namen van zijn voorouders. En daar waren ze — op een leesapparaat waar hij niet naar had zullen kijken in een gebouw waar hij eigenlijk niet had zullen zijn.

Die dag werden wij herinnerd aan het feit dat 'door kleine en eenvoudige dingen grote dingen [...] tweegebracht [worden]' (Alma 37:6). □

Madeleine Kurtz is lid van de wijk Fort Macleod 2 in de ring Alberta-Fort Macleod (Canada).

Geloof in JEZUS CHRISTUS

Ons sterfelijk bestaan heeft verschillende doeleinden. De belangrijkste zijn dat we een stoffelijk lichaam krijgen en dat we Jezus Christus in geloof aanvaarden en Hem volgen. Iedereen krijgt in dit sterfelijk leven een lichaam. Maar helaas aanvaardt niet iedereen de Heer Jezus Christus en volgt Hem in geloof. Het is aan ons om het benodigde geloof te ontwikkelen. Sommigen denken misschien: *Ik geloof wel dat Jezus Christus de Heiland is, maar ik weet niet zeker of ik wel begrijp wat het inhoudt om in Hem te geloven.*

De apostel Paulus heeft ons geleerd: 'Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet' (Hebreeë 11:1). Misschien is die definitie te verklaren met een waar-gebeurd verhaal.

Jaren geleden had een jonge moeder al vroeg in haar zwangerschap problemen. Ze was bang dat ze haar baby zou kwijtraken en vroeg haar man om haar een zalving te geven. De man wist dat hij in de zegen de wil van de Heer moest weergeven en niet zijn eigen wensen, dus hij knielde neer en vroeg in vurig gebed naar de wil van de Heer. Op een gegeven

moment kreeg de jonge vader duidelijk de geestelijke verzekering dat de baby in leven zou blijven.

Hij gaf zijn vrouw een zegen, maar de problemen met de zwangerschap verdwenen niet. De baby werd zelfs drie maanden te vroeg geboren. De eerste avond van het leven van de baby deed het ziekenhuispersoneel herhaalde en schijnbaar vruchteloze pogingen om de zuurstof uit de onderontwikkelde longen van de baby in zijn bloedsomloop te laten opnemen. Intussen keek de jonge vader toe en overpeinsde hij de geestelijke verzekering die hij eerder had ontvangen. Hij bad nogmaals en kreeg weer duidelijk het gevoel dat de baby zou blijven leven. Zelfs toen de dokter zei dat het een hopeloze zaak was, zei de vader tegen zichzelf: 'Ik weet wat de Geest mij heeft gezegd. Ik vertrouw op de Heer.'

Na een tijdje deden de artsen een ingreep die zij als het laatste redmiddel beschouwden. Toen dat werkte, was de vader niet verbaasd. Er volgende vele moeilijke maanden, en het ziekenhuispersoneel was vaak pessimistisch over de kansen van de baby om gezond te worden en een gewoon leven te kunnen leiden. Maar momenteel is hij een gezonde,

actieve jongen van twaalf die tot diaconen geordend is.

De jonge vader had het geloof dat zijn zoon gezond zou worden, omdat hij die goddelijke verzekering had gekregen. Hij kon de toekomst niet zien en kon geen gezonde twaalfjarige het avondmaal zien ronddelen — dan zou hij absolute kennis hebben gehad. Maar hij wist wat de Geest hem had gezegd, en dat was voldoende bewijs.

Als we handelen naar dergelijke verzekeringen van de Heer, gebruiken we ons geloof en daardoor wordt ons geloof sterker. Dan kunnen we grotere verzekeringen van de Heer ontvangen en kunnen we groter geloof in Hem hebben. Jakob heeft uitgelegd dat zijn geloof, en dat van andere profeten van God die hem voor waren gegaan, 'onverwikt [werd], zodat wij werkelijk in de naam van Jezus [konden] gebieden, en zelfs de bomen [hen gehoorzaamden], of de bergen, of de golven der zee', omdat zij 'vele openbaringen en de geest der profetie' hadden ontvangen. (Zie Jakob 4:6.)

Dat beginsel geldt net zo goed voor ons. Als we geboden of raad van de Heer krijgen door zijn profetie of door onze kerkleiders of onze

ouders, kunnen we door de Heilige Geest een getuigenis krijgen dat die raad echt van de Heer komt. Als we vervolgens in geloof naar die verzekering handelen, stellen we de Heer in de gelegenheid ons en anderen te zegenen.

Onze hemelse Vader vraagt ons misschien niet om bergen te verzetten, maar Hij vraagt misschien wel:

'Heb je genoeg geloof om antwoord te krijgen op je gebeden?'

'Heb je genoeg geloof om tiende te betalen?'

'Heb je genoeg geloof om alleen maar uit te gaan met iemand die met je naar de tempel kan gaan, in het vertrouwen dat Ik je zal helpen met het vinden van iemand met wie je een eeuwig gezin kunt beginnen?'

Maar misschien gaan de belangrijkste vragen die Hij ons stelt over onze bereidheid om de Heer Jezus Christus in ons leven toe te laten en Hem toe te staan dat Hij ons helpt met veranderen.

'Heb je genoeg geloof in de Heer om vergeving voor je zonden te vragen en een verandering van hart?'

'Heb je genoeg geloof om de geboden te onderhouden en te leven zoals Ik heb gevraagd?' □

De volgende stap doen

Er zijn misschien wielen voor nodig, maar David Eves zet zijn dromen om in werkelijkheid, inclusief op zending gaan.

Jane Forsgren

David Eves ontdekte dat het leven heel snel kan veranderen toen zijn vrienden en hij in het zuiden van Utah met een terreinvoertuig aan het rijden waren.

'We raakten een hobbel en verloren de macht over het stuur', legt David uit. 'Ik herinner me dat ik door de lucht vloog en bij bewustzijn kwam met ondraaglijke pijn. Toen ik zag dat mijn vrienden naar mij stonden te kijken en ik ze vertelde dat ik mijn benen niet voelde, wist ik dat ik nooit meer dezelfde zou zijn.'

David werd overgevlogen naar een ziekenhuis in Salt Lake City en onderging een operatie van acht uur. De volgende drie maanden vocht hij voor zijn leven.

David, die lid is van de wijk La Verkin 2 in de ring La Verkin (Utah), was een succesvol sportman geweest, maar nu had hij nieuwe moeilijkheden. Hij kon geen voedsel binnenhouden, kon niets zeggen, en had erg veel pijn. In twee maanden zakte zijn gewicht van 78 naar 45 kilo.

De dagen en nachten waren lang en moeilijk. 'Ik wilde van de pijnstillers af, maar de pijn was ondraaglijk', herinnert David zich. 'Ik vroeg mijn vader om me voor te lezen uit het Boek van Mormon, en toen hij dat deed, gebeurde er een wonder. Door

de geest van dat boek kreeg ik zoveel gemoedsrust dat ik kon uitrusten.'

Maar David ging niet vooruit. Jill Eves maakte zich erg veel zorgen over het ernstige gewichtsverlies van haar zoon. Ze bad om inspiratie en had het gevoel dat ze er een specialist bij moest halen. De nieuwe arts repareerde een gat in Davids slokdarm.

Twee weken later verliet David het ziekenhuis en ging naar huis.

Davids vader, Raymond, had hem twee belangrijke geheimen van succes geleerd: geef het je volledige inzet en geef het nooit op. David was zo gewend om zich volledig in te zetten, dat het geen verrassing was dat hij de maandag nadat hij uit het ziekenhuis was ontslagen weer naar school ging.

'Ik zat in het gips en had een neksteun', zegt David. 'Ik had absoluut geloof dat ik beter zou worden, maar ik beseftte al gauw dat ik heel anders

was dan de andere achthonder kinderen op school. Na die eerste moeilijke week wist ik echter dat ik alles kon doen wat ik wilde; ik moest gewoon een andere manier vinden om het te doen.'

Enkele maanden later stelde Davids broer hem voor om zich kandidaat te stellen voor het voorzitterschap van de leerlingenraad. David gaf het weer zijn volledige inzet, en werd van een succesvol sportman een leider op school. 'Dat was een geweldig jaar', zegt hij. 'Het was de perfecte voorbereiding op mijn zending.'

David werkte hard in fysiotherapie omdat hij vastbesloten was om een zending te vervullen. Sommige vrienden zeiden dat het niet nodig was om op zending te gaan, maar daar was David het niet mee eens. 'Ik wist dat de Heer wilde dat ik een zending vervulde,' zegt hij, 'dus besloot ik alles te doen wat ik kon om dat mogelijk te maken.'

Al gauw kon hij zelf onder de douche gaan en zich aankleden, zijn auto rijden, en vrijwel overal naartoe gaan met zijn rolstoel. En hoewel zijn dokter had gezegd dat het onmogelijk was, leerde David zelfs lopen door een beugel om te doen en zich met krukken voort te bewegen door

Na een lang verblijf in het ziekenhuis (links) kwam David Eves erachter dat hij vrijwel alles kon wat hij moest, met wat hulp van zijn grootste bronnen van steun: zijn moeder (rechts) en zijn vader (boven).

's Morgens trainde ouderling Eves bij Deseret Industries leerlingen in beroepsvaardigheden.

Alternatieven voor een voltijdzending

Als je een jonge man of jonge vrouw bent die om medische redenen niet op een gewone voltijdzending kan, en je kunt onafhankelijk functioneren, dan is er een kans dat je van huis uit een vrijwilligerszending voor de kerk kunt vervullen.

- Vraag je ouders om toestemming om met je bisschop of gemeentepresident te praten over je verlangen om een vrijwilligerszending voor de kerk te vervullen.

- Als je bisschop of gemeentepresident meent dat je ervoor in aanmerking komt, kan hij op zoek gaan naar mogelijkheden om jouw vaardigheden te benutten. Je zou bijvoorbeeld geroepen kunnen worden als medewerker in een plaatselijk centrum voor familiegeschiedenis, arbeidsbemiddelingscentrum of instituut voor godsdienstonderwijs. Je zou kunnen helpen met het onderhouden van kerkgebouwen en -tuinen, of plaatselijke leden helpen. Je zou opdracht kunnen krijgen om iemand te helpen met huiswerk of iemand te leren lezen. Of je zou vrijwilligerswerk kunnen doen voor een plaatselijke vrijwilligersorganisatie.

- In overleg met jou en je ouders bepaalt je bisschop of gemeentepresident vervolgens de lengte van je vrijwilligerszending.

- Je ring- of districts-president roept je en ontheft je. Hij bepaalt ook mede welke regels voor voltijdzendingen op jou van toepassing zijn.

- Je onderhoudt geregeld contact met je priesterschapsleiders. Er dient ook geregeld contact te zijn tussen je priesterschapsleiders en de mensen die toezicht houden op je werk.

- Zo mogelijk doe je gezamenlijk onderwijs met de voltijdzendingen. □

zijn lichaam met zijn schouders naar voren te duwen. Voor iemand die geen gevoel van evenwicht had en niet in staat was de grond onder zich te voelen, was dat een ongelooflijke prestatie.

Toen David eenmaal zijn diploma had, kon hij niet wachten tot hij negentien was en zijn zendingsaanvraag in kon sturen. Zijn dokter deed er een briefje bij om te bevestigen dat hij volledig onafhankelijk was.

Maar het mocht niet zo zijn. In plaats van een roeping te ontvangen, kreeg David een brief met de mededeling dat hij geen gewone voltijdzending kon vervullen.

'Ik was er kapot van', zegt David. 'Ik had zo hard gewerkt en het leek allemaal in een paar seconden weg te vallen.' Maar David gaf het niet op. Tijdens een gesprek aan de hoofdzetel van de kerk werd hem verzekerd dat er wel een zending voor hem was.

Een week later werd hij geroepen om van zijn ouderlijk huis uit een welzijnszending te vervullen bij Deseret Industries (D.I.) in St. George (Utah). David was op een dergelijke roeping niet voorbereid. 'Eerlijk gezegd was ik weer erg teleurgesteld', zegt hij. Maar hij bleef denken aan de woorden van een jeugdwerkliedje: 'Ik zal heengaan en doen'. ('Nefi's moed', *Kinderliedjes*, blz. 65.) Hij besefte dat de Heer wilde dat hij bij Deseret Industries zou werken, wat een welzijnswinkel en arbeidstrainingeninstituut van de kerk is. Bij D.I. zou David mensen begeleiden die training kregen in beroepsvaardigheden.

'Als ik er nu aan terugdenk, zie ik in hoe dom ik was. Ik had geen idee

wat een zegen deze zending zou zijn', zegt David.

David is niet alleen zelf gezegend, maar met zijn gevoel voor humor en zijn positieve houding heeft hij meer dan 250 mensen geraakt met wie hij heeft samengewerkt in het kader van het zelfredzaamheids- en het zendingsprogramma van D.I. 'Als we een slechte dag hadden, gingen we gewoon op zoek naar broeder Eves', zegt Debbie Kelly, een leerlinge. 'Als we zagen hoe opgewekt en positief hij was, terwijl hij in een rolstoel zat, zeiden we tegen onszelf: "Wat heb jij nou te klagen?"'

Als zending begeleidde ouderling Eves 's morgens mensen die studeerden voor een diploma voortgezet onderwijs, of een soortgelijk diploma. 'Zonder hem had ik nooit mijn wiskundecertificaat kunnen halen', zegt Brandy, een alleenstaande moeder die werd getraind in beroepsvaardigheden.

Maar David gaf niet alleen maar beroepsonderwijs. Hij gaf ook de zendingenlessen aan Rita Roberts, een andere leerlinge. 'Hij heeft me stap voor stap begrip gegeven van het evangelie', zegt Rita. 'En ik wist dat ik in alles op hem kon rekenen. Hij heeft me met zijn familie twee keer geholpen met verhuizen. Je kunt geen beter mens vinden — niet alleen in de klas, maar ook daarbuiten. Hij is uniek.'

Naast onderwijs aan medewerkers verzorgde David ook veel devotionalen bij D.I.

'Op een dag was het broeder Eves' beurt om de devotionel te verzorgen', zegt zuster Scott, een andere welzijnszendingeling bij D.I. 'Iedereen

's Avonds werkte ouderling Eves samen met voltijdzendingen. Een jonge vrouw vroeg hem om haar te dopen.

was er al, behalve hij. Na enkele minuten kwam hij binnen, lopend met zijn beugels. Niemand had meer droge ogen toen hij vertelde over het overwinnen van tegenspoed en hand in hand met God werken om elk gewenst doel te bereiken.'

David vond het werken bij D.I. heerlijk, maar daar hield zijn zendingswerk niet mee op. 's Avonds ging hij voor gezamenlijk onderwijs mee met de voltijdzendingen. Samen kregen ze verscheidene bekeeringen, onder wie een jonge vrouw die vroeg of hij de doop wilde verrichten.

'Ik ging ervan uit dat als zij genoeg geloof had om mij te vragen haar te dopen, ik genoeg geloof had om een manier te vinden om het te doen', herinnert ouderling Eves zich. En zo kwam het dat hij op 1 januari 2000 op zijn douchestoeltje in de vont zat, het doopgebed uitsprak en Robin Rasmussen in het water liet zakken. Niemand zal ooit de Geest vergeten die daar die dag heerste.

David brengt een gevoel van hoop en vrede met zich mee, waar hij ook heengaat. En met zijn gevoel voor humor stelt hij andere mensen op hun gemak. 'Als andere mensen

me grapjes zien maken, vinden ze het makkelijker om met me om te gaan', legt hij uit. 'Als ze beseffen dat ik gelukkig ben door het evangelie en door mijn vele zegeningen, verdwijnt iedere gedachte aan mijn rolstoel en zien ze me gewoon als een mens.'

En broeder Eves concentreert zich graag op zijn zegeningen. 'Het belangrijkste wat ik van mijn zending heb geleerd, is hoe gezegend ik ben. Toen ik zag welke problemen sommige mensen bij D.I. hadden, vroeg ik me af of ik zou kunnen doen wat zij deden. Ik heb familieleden die van me houden, ik heb het evangelie, en ik ben in de gelegenheid geweest om de Heer te dienen door een zending te vervullen. Ik zou niet meer kunnen vragen', zegt hij.

Momenteel gaat David naar de universiteit. Hij heeft een volledige beurs en doet met zijn fiets en zijn beugels aan lichamelijke oefening. 'Ik doe elke dag oefeningen met die beenbeugels om mijn benen gestrekt te houden, zodat ik er klaar voor ben als ik weer kan lopen', zegt hij. En hij zegt dat met hetzelfde vertrouwen als waarmee hij zijn getuigenis geeft.

'Ik houd van Leer en Verbonden 121:7-8: "Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn; en dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen." Ik weet dat Joseph Smith de profeet van de herstelling was en dat Jezus Christus onze Heiland is en dat Hij van ons allemaal houdt. Soms lijkt het in moeilijke tijden dat we alleen zijn, maar eigenlijk is dat niet zo. Hij is bij ons. En als je dat weet, valt al het andere vanzelf op zijn plaats.' □

De *Liahona* van maart 2002 gebruiken

IDEËN VOOR BESPREKINGEN

■ 'Omgang met de Heilige Geest', blz. 2: bespreek de richtlijnen die president James E. Faust geeft voor het ontvangen van openbaring en inspiratie. Hoe kunnen u en uw huisgenoten het meeste hebben aan het opvolgen van die richtlijnen?

■ 'De wet van offerande', blz. 10: ouderling M. Russell Ballard leert ons dat 'de mate van liefde die wij voor de Heer en voor onze medemens hebben, af te meten is aan wat wij bereid zijn voor hen op te offeren.' Wat komt u over uzelf te weten als u nadenkt over de opofferingen die u zich voor de Heer en voor andere mensen getroost?

■ 'Stap niet uit', blz. 26: bespreek de speciale 'oproep aan de jongeren' van ouderling Glenn L. Pace. Kun je als gevolg van deze raad je energie in iets beters steken?

■ "Zoals ik ben", blz. K16: ouderling Spencer J. Condie zegt dat 'als we op Christus willen gaan lijken, [we moeten] leren vergeven zoals Hij.' Wat kunt u doen om vergevensgezind te zijn jegens iemand die u pijn heeft gedaan?

FOTO-ILLUSTRATOR: CRAIG DIMOND

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE	
Activering	36, K10
Bekering	28, K8
Eerbied	K2
Familiegeschiedenis	36
Gehoorzaamheid	22, 26
Geloof	10, 28, 36, 42
Genezing	36, 42
Getuigenis	25
Gezinsavond	48
Gezinsbanden	21
Handicaps	44
Heilige Geest	2, K4
Huisbezoek	25
Huisonderwijs	7
Integriteit	36
Jeugdwerk	K14
Jezus Christus	10, 22, 25, 28, 42, K7, K8, K10, K16
Onderwijs	48
Openbaring	2, 26, K4
Opoffering	10
Priesterschap	36
Profeten	8
Reinheid	K14
Schriftstudie	25
Tegenspoed	10, 22, 28, 36
Tempels en tempelwerk	K14
Vergeving	21, K16
Verhalen uit het	
Nieuwe Testament	K7, K8, K10
Volharding	36
Wereldwijde kerk	K12
Zendingswerk	44

UITNODIGING AAN JONGEVROUWEN

Tijdens de algemene jongevrouwenbijeenkomst van maart 2001 nodigde zuster Margaret D. Nadauld alle jongevrouwen uit om een andere jongevrouw te heractiveren. Wij nodigen jullie uit om ons te vertellen wat je hebt meegemaakt op dat gebied. Vermeld alsjeblieft je naam, leeftijd, adres, telefoonnummer, wijk en ring (of gemeente en district). Stuur je artikel naar: An Invitation to Young Women, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of stuur je e-mail naar CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

Robert T. Barrett, Mozes scheidt de wateren van de Rode Zee

"Toen strakte Mozes zijn hand uit over de zee en de Here diede de zee de gehele nacht door een sterke oostenwind weg te blazen, maakte haar droog, en de wateren werden gespleten" (Exodus 14:2,1).

Op de vraag waarom Abraham geboden werd om naar de berg Moria te gaan en zijn enige hoop op het door de Heer beloofde nageslacht te offeren, antwoordde president Hugh B. Brown: 'Abraham moest iets te weten komen over Abraham.' Door opoffering weten wij wat wij bereid zijn door onze gehoorzaamheid op te geven voor de Heer. Zie ouderling M. Russell Ballard, 'De wet van offerande', blz. 10; zie ook 'Het krentenboompje', blz. 22.